

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

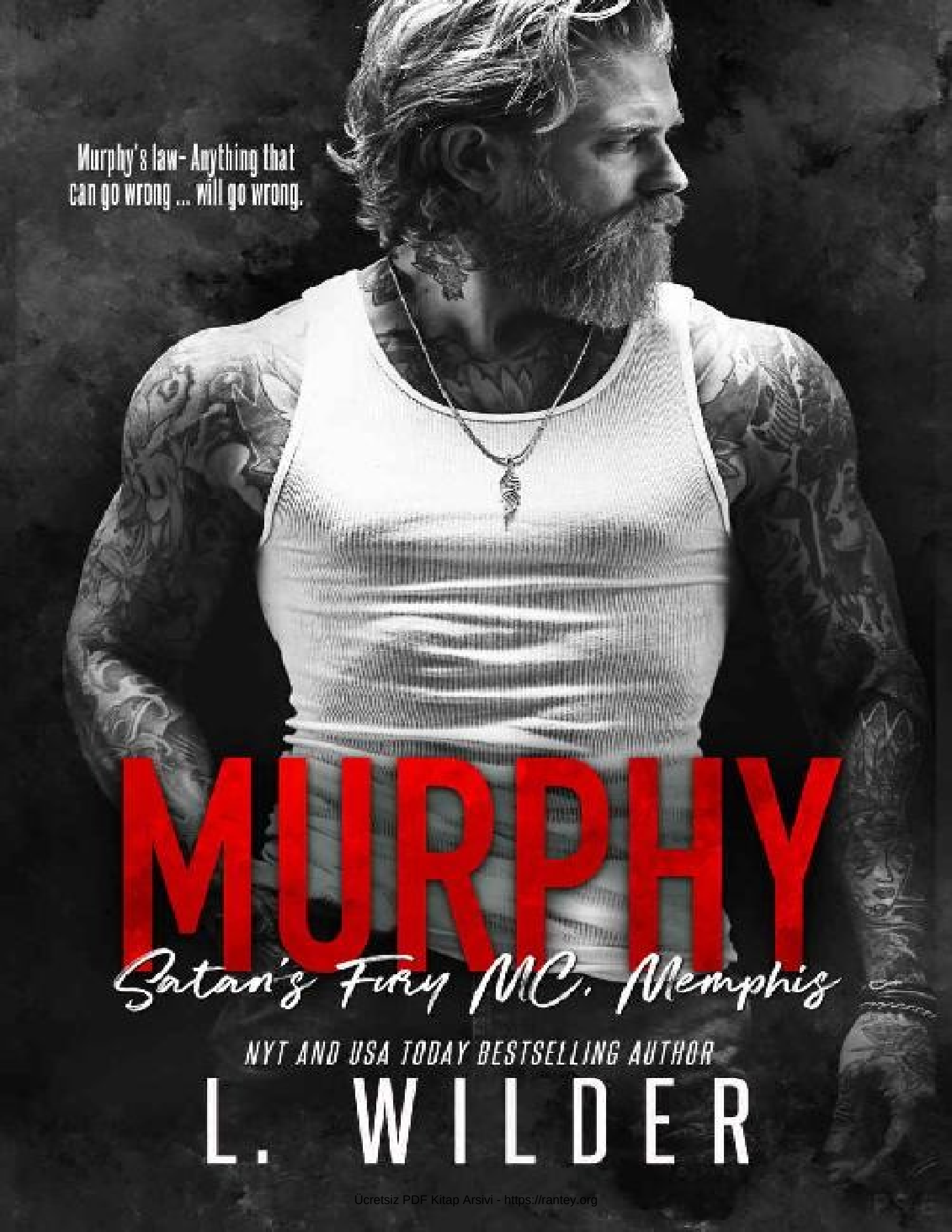
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Murphy's law- Anything that
can go wrong ... will go wrong.

MURPHY

Satan's Fury MC. Memphis

NYT AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L. WILDER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MURPHY

ŞEYTANIN ÖFKESİ MEMPHİS

L. WILDER

Murphy

Satan's Fury MC Memphis
Telif Hakkı 2019 L. Wilder
Tüm hakları saklıdır.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının veya bu serinin herhangi bir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta adı geçen bazı yerler Memphis, TN'de bulunan gerçek yerlerdir. İsimler, karakterler, markalar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ve yerlerin ticari marka statüsünü ve sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması veya kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Uyarı: Bu kitap kötü dil, şiddet ve açık seks sahneleri nedeniyle 18 yaş ve üzeri okuyucular için hazırlanmıştır.

*BookBub- <https://www.bookbub.com/authors/l-wilder>

L. Wilder'ın Bülteni (çekilişler ve yaklaşan yayınlar hakkında haberler için kaydolun)
<http://eepurl.com/dvSpW5>

*Özel teşekkür - Murphy Yasası - Yanlış gidebilecek her şey yanlış gidecektir,
Hava Kuvvetleri Projesi MX981 üzerinde çalışan bir mühendis olan Edward A. Murphy tarafından yazılmıştır.

Kapak Detayları:

Kapak Modeli: Josh Mario

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Kapak Tasarımı: Mayhem Cover Creations www.facebook.com/MayhemCoverCreations Editör:

Lisa Cullinan

Düzeltilen- Rose Holub www.facebook.com/ReadbyRose/

Teaserlar ve Afişler: Gel Ytayz at Tempting Illustrations

Kişisel Asistan: Natalie Weston PA

Şeytan'ın Öfkesi MC Serisinin tamamını bugün okuyun!

Kindle Unlimited ile tüm kitaplar ÜCRETSİZ!

Yaz Fırtınası (Satan's Fury MC Novella) Başına

Buyruk (Satan's Fury MC #1)

Stitch (Şeytan'ın Öfkesi MC #2)

Cotton (Satan's Fury MC #3)

Clutch (Satan's Fury MC #4)

Smokey (Satan's Fury MC #5)

Big (Satan's Fury #6)

Two Bit (Şeytan'ın Öfkesi #7)

Diesel (Şeytan'ın Öfkesi #8)

Blaze (Şeytan'ın Öfkesi Memphis Bölümü)

Shadow (Şeytan'ın Öfkesi Memphis Bölümü)

Riggs (Şeytan'ın Öfkesi Memphis Bölümü)

Murphy (Şeytan'ın Öfkesi Memphis Bölümü)

Hasarlı Mallar- (Kefaret Serisi Kitap 1- Nitro) Max'in Kefareti

(Kefaret Serisi Kitap 2- Max)

Inferno (Şeytan

Kovalayıcılar #1) Smolder

(Şeytan Kovalayıcılar #2)

Ignite (Şeytan Kovalayıcılar

#3)

Tüketilmiş (Şeytan Kovalayıcılar

#4) Yanma (Şeytan Kovalayıcılar

#5)

Eve Giden Uzun Yol (Devil Chasers #6)

Benim Ayartmam (Mutlu Sonlar Koleksiyonu #1) AteŖi

Getir (Mutlu Sonlar Koleksiyonu #2) Onun Sözü (Mutlu

Sonlar Koleksiyonu #3)

✿ Vellum ile oluŖturuldu

İÇİNDEKİLER

Alıntı Teşekkür- Önsöz

1. Murphy_
2. Riley_
3. Murphy_
4. Riley_
5. Murphy_
6. Riley_
7. Murphy_
8. Riley_
9. Murphy_
10. Riley_
11. Murphy_
12. Riley_
13. Murphy_
14. Riley_
15. Murphy_
16. Riley_
17. Murphy_
18. Riley_
19. Murphy_
20. Riley_

Epilog

Son

Teşekkür

Riggs: Şeytan'ın Öfkesi MC 'nden

alıntıÖnsözü

1. Riggs_

ALINTI ONAYI-

Murphy Kanunu- Ters gidebilecek her şey ters gidecektir.

-Kaptan Edward A. Murphy

PROLOGUE

W İster bir talihsizlik, ister bir kalp kırıklığı, isterse beklenmedik bir olay olsun, hepimiz bizi şu ya da bu şekilde damgalayan belirleyici anlardan en az birini yaşamışızdır, bizi sonsuza dek değiştirdi. Hayatımda o anlardan sadece bir tane yaşadığımı söylemek isterdim ama ne yazık ki sayamayacağım kadar çok oldu. Her seferinde benden bir parça koparmış, beni ruhuma kadar yaralamıştı - ilki, babamın her şeyini toplayıp annemi ve beni terk ettiği gündü.

Babam annemden ve ona izin veren herkesten faydalanan aşağılık bir herifti, bu yüzden onsuz daha iyi olacağımızı düşündüm. Annem aynı fikirde değildi. Babamın gidişi onu asla anlayamayacağım şekilde etkilemişti. Geceleri dışarı çıkmaya, parti yapmaya ve lanet bir ergen gibi etrafta yatmaya başladı. On altı yaşına geldiğimde, annemin evimize girip çıkan erkeklerin çetelesini tutmayı bırakmışım; hepsi de annem evlilik kelimesini duyar duymaz kaçıp gitmişti. Erkeklerden tamamen vazgeçtiğini düşünmüştüm ama denemekten hiç vazgeçmedi. Sürekli Bay Doğru'nun peşindeydi ve beni kendi kötü alışkanlıklarımla baş başa bıraktı - ki bu bana gayet uygundu. Zaten dünyadaki herhangi biri yerine en iyi arkadaşım ve müstakbel nişanlım Amy ile birlikte olmayı tercih ederdim.

Amy yan evde yaşıyordu, bu yüzden benim evimde işlerin pek de iyi gitmediğini biliyordu ama özellikle kendi ev hayatı da pek iyi olmadığı için anlayışla karşılıyordu. İşlerin ikimiz için de oldukça zorlaştığı zamanlar oldu, ancak birlikte parçaları toplamanın bir yolunu bulurduk. Neyse ki her şey her zaman kötü değildi. Aslında, ne olursa olsun birlikte çok güzel zamanlarımız oldu.

Bu yüzden büyüdükçe arkadaşlığımızın daha fazlasına dönüşmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

İkimiz de on yedi yaşındaydık, saf ve umut doluyduk, ayaklarımız çatıdan sarkacak şekilde onun pencere pervazında oturuyorduk. Birkaç dakika süren rahat bir sessizlikten sonra Amy'ye baktım. Yüz ifadesinden aklında bir şeyler olduğu belliydi, ben de "İyi misin?" diye sordum.

"Annenin mutlu olduğunu düşünüyor musun?" "Bilmiyorum. Sanırım. Neden?"

"Onu gerçekten seven birini bulamamış olmasının üzücü olduğunu düşünüyorum. Bunun onu gerçekten inciteceğini düşünürdüm."

"Belki... ama Joe'nun 'doğru kişi' olduğunu düşünüyor gibi. Güya onu seviyor," diye alay ettim.

"Evet, şey... Danny, Rick ve John için de aynı şeyi söylemişti ama tüm o pislikler sonunda onun kalbini kırdı."

"Sanırım, ama ona hakkını vermelisin. Denemekten vazgeçmedi."

"Hakkını vermek mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gözleri bana doğru kaydı.

"Bakması gereken bir oğlu olduğunu tamamen unutmuş durumda."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Mesele bu değil, Linc. Kendi başının çaresine bakmak zorunda olmamalısın.

Anneler bunun için vardır" diye savundu.

"Sanırım ikimizin annesi *de iyi ebeveynlik* dersini kaçırmış." "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Başını kaldırıp yukarıdaki yıldızlara baktı ve birkaç dakika sonra "Hiç geleceği düşünüyor musun?" diye sordu.

Bu, sormasını beklediğim bir soru değildi ve ne tür bir cevap beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden cevabım konusunda tereddüt ettim. "Um... evet. Bazen."

"Bunu düşündüğünde" -mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti- "ne görüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ne görüyorsun?"

"Oh, hayır değilsin." Bana doğru eğildi ve omzuyla beni dürttü. "Bir soruya soruyla cevap veremezsin, Lincoln."

"Tamam o zaman." "Geleceği düşündüğümde *seni* görüyorum" diye cevap verirken ona hızlıca omuz silktim.

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

"Şey, evet. Her zaman sen ve ben vardık. Hayatımı sensiz hayal bile edemiyorum." Kolumu beline doladım ve sordum: "Peki ya sen? Geleceği düşündüğünde ne görüyorsun?"

"Bizi ön verandasında salıncağı ve yürüyüş yolu boyunca çiçekleri olan küçük beyaz bir evde görüyorum." Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi, "Buradan binlerce mil uzakta ve ailemizin nerede olduğumuzdan haberi yok. Bağırış çağırış yok... kavga yok... ve her akşam masada yemek var. Her şey yolunda. Her şey olması gerektiği gibi."

"Bana oldukça iyi geldi." "Evet, kesinlikle öyle."

Onu kendime doğru çektim ve "Sana tüm bunları ve daha fazlasını vermek için ne gerekiyorsa yapacağım Amy. Sadece bekle ve gör."

Üniversiteye gitmek için hiçbir imkanım olmadığından orduya katılmaya karar verdim. Amy, özellikle de bu kadar uzun bir süre için ayrılma fikrine pek sıcak bakmıyordu, ama ben ona verandasında salıncak olan o küçük beyaz eve kavuşmamızın en kısa yolunun bu olduğuna dair güvence verdim. Ayrı kaldığımız süre ikimiz için de zordu ama her geçen gün biraz daha kolaylaşıyordu. Amy hemşirelik okuluna başladığında ben gideli sadece birkaç ay olmuştu. Meşgul olmasına rağmen bana her gün yazacak zaman buluyordu ve mümkün olduğunca sık telefonda konuşuyorduk. Farkında bile olmadan, Amy bazı zor anları atlatmamı sağlamıştı. Gözlerimi kapatır, onun kristal mavisi gözlerini ve sevimli gülümsemesini düşünürdüm ve etrafımı saran ölüm ve yıkımdan geçici bir süre kurtulurdum. Bana uğruna yaşayabileceğim bir şey verdi, bu yüzden eğitimden döndüğümde ona evlenme teklif ettim. O zamana kadar askeri hayatın tadına varmıştı. Bir asker eşi olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikri vardı ve kolay olmayacağını bilmesine rağmen teklifimi kabul etti ve beni, birlikte geçireceğimiz hayatı bir süre daha askıya alacak kadar sevdiğine dair güvence verdi.

Orduda geçirdiğim dört yıl boyunca bana damgasını vuran pek çok şey olsa da, Afganistan'daki görevimin sonuna kadar ikinci belirleyici anımla karşılaşmadım. Denizaşırı ülkelerde dokuz aydan fazla zaman geçirdikten sonra nihayet eve dönüyordum. Daha önce hiç bu kadar uzun süre gitmemiştim ve Amy'ye dönmek için sabırsızlanıyordum. Geleceğimden haberi yoktu, bu yüzden büyük bir sürpriz olacaktı. Kapıyı açtığında ve beni diğer tarafta bulduğunda yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden uçak Memphis'e iner inmez kiralık arabamı aldım ve evimize doğru yola çıktım. Arabayı evin önüne çeker çekmez çantamı çıkarıp

arabadan inip ön verandanın basamaklarını koşarak çıktım. Kapıyı çaldım ve evin içinden gelen gürültüyü duyduğumda kalbim hızla çarpmaya başladı. Birkaç dakika sonra kapı hızla açıldı ve Amy yüzünde şaşkın bir ifadeyle belirdi.

Kollarıma atlamak yerine, nefesi kesilirken bornozunu beline sıkıca doladı. "Linc? Burada ne işin var?"

Tuhaf davranışlarına aldırmadan öne çıktım ve kollarımı beline dolayarak onu havaya kaldırdım ve sıkıca sarıldım. "Önümüzdeki iki hafta boyunca izindeyim, bebeğim."

Gönülsüz bir sarılmayla, "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Sana sürpriz yapmak istedim."

"Bunu kesinlikle sen yaptın," diye mırıldandı nefesinin altında. "Keşke bana geleceğini söyleseydin. Seni havaalanında karşılayabilirdim." "Biliyorum, ama dediğim gibi, sana sürpriz yapmak istedim." Ağzımı indirdim boynuna uzandım ve çenesinin kıvrımı boyunca öpücükler bırakmaya başladığımda fısıldadım, "Kahretsin, seni özledim. Seni görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Benden uzaklaşmaya başladığında ayaklarını hızla yere indirdim ve "Sana bir sürprizim daha var" dedim.

Elimi arka cebime attım ve bir zarf çıkardım. Zarfı ona uzatırken, "Şu anda daha fazla sürprizi kaldırabilir miyim bilmiyorum, Linc," dedi.

"Bu bekleyemeyecek bir şey." Zarfı açarken yüzündeki ifadeyi izledim. "Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum ama bunu gerçekleştirecek imkânlara sahip değildim. Bu yaz onbaşıllığa terfi ettiğimde her şey değişti."

Cancun'a giden iki bilete bakarken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bu da ne böyle?"

"Kaçıyoruz, bebeğim. İşleri resmileştirmenin zamanı geldi."

Daha kelimeleri ağzımdan yeni çıkarmıştım ki bir adam koridorda yürümeye başladı. Uzun boylu, siyah saçlı bir adamdı. "Amy... her şey yolunda mı?" diye sorarken üzerinde sadece bir çift boxer olduğu gerçeğinden başka pek bir şey hatırlamıyorum.

"Sen de kimsin lan?" Kükredim.

"Ben, uh... umm," diye kekeledi.

Cevap veremeyecek kadar korkmuştu ama önemli değildi. Yüzündeki ifadeden Amy'yle oynadığını anlamıştım ve tek bildiğim de buydu.

bilmem gerekiyordu. Ona doğru hamle yapıp "Seni lanet olası orospu çocuğu!" diye hırladığımda öfke üzerime çöktü.

"Bekle." Amy çığlık atarak bana doğru uzandı, "Linc... Yapma."

Pislik herif onu dövmek üzere olduğumu fark eder etmez ellerini iki yana açıp yalvardı: "Bak dostum. Bela istemiyorum."

"Bunu kızımı sikmeye başlamadan önce düşünecektin!"

Yumruğumu geri çektim ve suratına bir yumruk indirdim, neredeyse bayılacaktı. Ağzından kan fişkirirken kafası geriye uçtu. Kendine gelmesine fırsat vermeden yumruğumu karnına indirdim. Kollarını karnına sararken öne doğru devrildi, ama bu onu karnına ve yüzüne sürekli vurduğum darbelerden korumak için çok az şey yaptı. Ona tekrar tekrar vurdum ve birkaç saniye içinde yere yığıldı. Onu gerçekten öldürebileceğimden endişelenen Amy önüme fırladı ve "Dur, Linc!" diye bağırarak beni geri itti.

Yüzündeki panik ifadesini gördüğümde donakaldım. Kalbim göğsümde hızla çarparken derin bir nefes aldım ve öfkemi dizginlemeye çalıştım. "Bu herifin evimde ne işi var Amy?" diye hırlarken dişlerimi sıktım.

"Her şeyi açıklayacağım ama durup beni dinlemeniz gerekecek."

"Sadece söyle bana!"

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve sesindeki hayranlıkla, "Bu Kevin. Hastanedeki doktorlardan biri. Son birkaç aydır görüşüyoruz ve-"

"Ne?" Elimle yerdeki dangalağı işaret ettim. "Onunla aylardır görüşüyormuşsun ve bana söylemedin!"

"İstedim ama nasıl yapacağımı bilemedim." Hüzünlü gözlerle bana baktı ve şöyle dedi: "Seni sevdiğimi bilmelisin Lincoln. Seninle bir hayat istedim... hayalini kurduğumuz hayatı, ama sen beni sürekli erteledin. Her zaman, sadece birkaç ay daha .... Önce eğitim, sonra Afganistan'a gittin ve geri dönüp dönmeyeceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu! Buna dayanamadım."

"Yani, birlikte çalıştığın şerefsiz bir doktor için bacaklarını mı açtın?"

"Öyle değil, Linc." Ayağa kalktı ve gözlerimin içine baktı. "Arkadaş olarak başladık... Beni dinledi. Benim için oradaydı ve

."

"Seni dinledi mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?" "O iyi bir adam, Lincoln."

"Onun lanet olası bir prens olduğuna eminim!"

"Adil davranmıyorsun!" Koluma uzandı, bana yapışırken

"Gitmen konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Kalmanı sağlamaya çalıştım. Sana yalvardım ama beni dinlemedin."

"Yani, lanet bir fahişe gibi davranmaya ve başka biriyle birlikte olmaya mı karar verdin?"

"Bak, eğer kendini daha iyi hissedeceksen tüm bunları benim üzerime yıkabilirsin, ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz!"

"Bu saçmalığı dinlemekten bıktım Amy." Kapıya doğru yöneldiğimde, kapı aralığına yığılmış birkaç kutu ve bavul torbasını fark ettim. Ona verandasında salıncak olan o evi almak için kırımını yırtmıştım ama hepsi boşunaydı. Döndüm ve tiksintiyle ona baktım. "Sabaha çıkmanı istiyorum. Anahtarı posta kutusuna bırak."

Çantamı aldım ve kapıyı arkamdan çarparak evden hışımla çıktım. Oradan kiralık arabama nasıl döndüğümü bile bilmiyorum. Öfke, kalp kırıklığı ve mutlak inançsızlık gibi duygular beni tamamen tüketmişti. Eve dönüp baktığımda Amy'nin gözlerinde yaşlarla orada durduğunu görünce içimi bir ıstırap duygusu kapladı. Geri dönüp onunla konuşmayı deneyebilirdim ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum. Asla eskisi gibi olamayacaktık. Kalbim hâlâ kırık olacaktı. *Ben hala kırılmış olacaktım.* Cancun'a giden uçak biletlerine baktım ve pencereden dışarı fırlatmadan önce onları parçalara ayırdım. İşim bitmişti. Aşk sadece boktan bir illüzyondur. Annemin aksine, hayatımı var olmayan bir şeyi arayarak geçirmeyecektim.

MURPHY

ON YIL SONRA

W

Savaş üstüne savaş kazanmış olsak da Şeytan'ın Öfkesi her zaman savaştaydı. Memphis bölgesinde hüküm sürmenin bedeli buydu. ile Mississippi Nehri bizim

parmak uçlarında, herkes buranın güzel bir yer olduğunu biliyordu ve kendilerine ait olduğunu iddia etmek istiyorlardı. Ne yazık ki onlar için bu, güneydeki en kötü şöhretli MC ile kafa kafaya gelmek anlamına geliyordu. Her zaman zirveye çıkmayı başarsak da, Josue Navarro gibi bir düşmanla hiç karşılaşmamıştık - amansız bir intikam susuzluğuna sahip Meksikalı bir kartel patronu. Kardeşi Rodrigo, Memphis'e büyük bir vurgun yapmak için gelmişti ama bu sırada kendini öldürmüş ve kardeşini suçlunun kim olduğu konusunda muallakta bırakmıştı. Tetiği çeken biz olmasak da, suç yine de bizim omuzlarımızdaydı ve Navarro gözünü hepimizin sonunu getirmeye dikmişti. Uğruna çalıştığımız her şeyi yok edebilecek araçlara sahip olduğunu biliyorduk ama hiçbir zaman mücadeleden kaçmadık. Yeğenin en iyi arkadaşı Jason Brazzle'ı öldürdüğü için tutuklandığında onunla kafa kafaya çarpışmaya hazırlanıyorduk. Hepimiz suçlamaları düşürmeye çalışacağını biliyorduk, ancak bir görgü tanığı ve fotoğraflık kanıtlarla bunun olmasına imkan yoktu. Sorunumuz çözülmüştü ama bir sorun vardı.

Görgü tanığı, yani onu parmaklıklar ardına koymak için hayatını tehlikeye atmaya hazır olan kişi, kardeşim Riggs'in yaşlı karısı Reece Winters'dı. *Memphis Metro* için çalışan bir muhabirdi ve kartel hakkında bir haber üzerinde çalışıyordu. Navarro'nun kardeşi hakkında bilgi almayı uman Reece, Jason'ı sorgulamaya gitmişti. O gün dairesine vardığında, Navarro ve adamlarının orada olduğunu görünce şaşırdı. Yangın merdiveninden

Reece, Navarro'nun Jason'ı öldürdüğünü görmüş ve bunu polise bildirmişti. Kısa bir süre sonra baş tanık haline geldi ve mahkemede ifade vermesini istediler. Onun ve oğlunun ciddi bir tehlike altında olduğunu bilen Fury'nin başkanı Gus, onu güvenli bir yere götürmemiz için bizi ayarlamıştı. T-Bone, Gunner ve ben, Riggs ve iki adayımız Crow ve Rider ile birlikte Reece ve oğlunu alıp Jed'in Appalachian Dağları'ndaki kulübesine gittik - Reece'i Navarro'nun dikkatli gözlerinden koruyabileceğimiz bir yer. Reece ve oğlunun orada güvende olacağından emin olsak da ben işi şansa bırakmıyordum. Kulübün silah çavuşu olarak herkesin güvenliğini sağlamak benim sorumluluğumdur. Bu çok ciddiye aldığım bir işti, bu yüzden her birimizin uyması gereken sıkı gözetim prosedürlerinin bir listesini oluştururken çevrilmemiş taş bırakmamıştım. Kardeşlerim ve ben vardiyalar halinde etrafı gözetliyor, kimsenin burnunu sokmadığından emin olmak için her türlü önlemi alıyorduk.

Orada bir aydan fazla yaşadıkdan sonra, hepimiz rutinlerimize alışmıştık ve her şey planlandığı gibi gidiyor gibi görünse de, gardımı düşürmek üzere değildim. Duruşma hızla yaklaşıyordu, bu da Navarro'nun Reece'i bulup ifade vermeye fırsat bulamadan işini bitirmek için daha da çaresiz olacağı anlamına geliyordu. Bunun olmasına asla izin veremezdik. Benim gözetimimde olmaz. Riggs'i görevinden almak için dışarı çıkıyordum ki Gunner dışarıdan hızla içeri girdi. Şapkasını ve eldivenlerini çıkarmaya başladığında, "Çevre kontrolünü tamamladın mı?" diye sordum.

"Ben yaptım." Kalın kışlık paltosunu çıkardı ve mutfak sandalyelerinden birinin arkasına fırlattı. "Her yer temiz."

"Peki ya Crow? Onu kontrol ettin mi?"

"Evet. Her zamanki gibi çok iyi." Gunner cezveye uzandı, sonra ekledi, "Çocuk bu işte usta. Ona bir yama yapmayı düşünmemizin zamanı gelmiş olabilir."

"Evet. O iyi bir çocuk. Gus'a bundan bahsedeceğimden emin olabilirsiniz."

Gunner doğruca buzdolabına yönelirken, "Dün akşamdan kalan lazanyadan biraz daha var mı?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum. T-Bone'un kahvaltıda bitirdiğine eminim." "Lanet olsun. Bizi yemeden önce o adama bir ağızlık takmamız gerekecek. evden ve evden."

"En azından çöp öğütücümüz olması konusunda endişelenmemize gerek yok."

"Yalan söylemiyorsun kardeşim," diye kıkırdadı. "Bu adamın yemeyeceği hiçbir şey yok."

"Belki de Reece'den ona bir sürü brüksel lahanası pişirmesini istemeliyiz ve bakalım onlarla ne yapacak."

"Tabii ki evet. Ve belki biraz pancar ve ciğer sucuğu. Bunu görmek için para verirdim."

"Onu tanıyorsam, yarın yokmuş gibi hepsini mideye indirir." Şapkamı taktım, sıcak kahve dolu termosumu aldım ve kapıya doğru ilerledim. "Ben Riggs'i rahatlatmaya gidiyorum. Bir şey çıkarsa bana haber ver."

"Yapacağımı biliyorsun."

Tam mutfaktan çıkmak üzereyken atkısını bana doğru fırlattı. "Buna ihtiyacın olacak. Rüzgar doğudan esiyor ve seni iliklerine kadar üşütecek."

"Sağ ol dostum."

Onu boynuma sardım ama verandaya çıktığımda beni kutup rüzgârından korumak için pek bir işe yaramadı. Yeni yağmış kar, dolunayın ışığı altında elmas gibi parlıyor ve ormanı bir kış harikalar diyarı gibi gösteriyordu. Duyabildiğim tek ses, dizlerime kadar inen beyaz örtüyü çiğneyip Riggs'e doğru ilerlerken ayaklarımın altında ezilen buz tabakasıydı. Ona doğru yürüdüğümde bana baktı ve gülümsedi. "Sen sormadan söyleyeyim... Evet, çevreyi kontrol ettim ve her şey yolunda."

Omuz silktim. "Sormayacaktım bile."

"Evet, doğru. İkimiz de biliyoruz ki kendine engel olamıyorsun," diye alay etti.

"Ne diyebilirim ki?" "Reece'i ve senin oğlanı güvende tutmalıyım" derken eve bir göz attım.

"Doğru söyledin."

Riggs kulübün hacker'ıydı ve özel yetenekleri sayesinde hemen her konuda en güncel bilgilere ulaşabiliyordu. Duruşmaya sadece iki hafta kaldığını bildiğimden, "Navarro'dan haber var mı?" diye sordum.

"Hiçbir şey." "Sana söylemeliyim kardeşim... Bu duruşma yaklaştıkça daha da gerginleşiyorum. Navarro, Reece'in tanıklığıyla hapı yutacağını biliyor. Şu anda kendini çok çaresiz hissediyor olmalı ve çaresiz insanlar boktan şeyler yaparlar."

"Eminim Reece de aynı şekilde hissediyordur." Başımı salladım ve ekledim: "İfade vereceği için gergin olmalı."

"Evet, öyle. Cesur görünmeye çalışıyor ama bunun onu endişelendirdiğini biliyorum. Pek iyi uyuduğunu sanmıyorum. Bu gece onun için özel bir şey planlamamın nedenlerinden biri de bu."

"Özel bir şey, ha? Onu bekletme. Kışını içeri sok."

"Bana iki kere söylemene gerek yok." Eve doğru ilerlerken bana iki yönlü telsizi uzattı. Çok uzaklaşmamıştı ki, "Bu gece soğuk bir gece olacak" diye bağırdı.

"Dün gecedan farklı değil. En azından kar yağışı nihayet durdu."

"Bu konuda haklısın. Birazdan seni kontrol edeceğim. Sıcak kalmaya çalış!"

Arka kapıya doğru ilerlerken acı rüzgâr ağaçların arasından uğuldayarak etimi ısıırıyordu. Kulübeye dönüp ateşin başında oturmaktan başka bir şey istemiyordum ama bunun gerçekleşmesi saatler alacaktı. Dışlarım takırdayarak ve kemiklerim ağrıyarak yoğun karda ilerlerken, kışın tek bir anından bile zevk aldığıma inanmakta güçlük çekiyordum, ama çocukken kara bayılırdım. Ona doyamazdım. Babamın tulumlarını giyip mahallemdeki çocuklarla birlikte kavurucu soğuğa çıkmak kadar güzel bir şey yoktu. Bütün günü kaleler inşa ederek ve arkadaşlarımızla kartopu savaşı yaparak geçirirdik. Giysilerimiz sıırıslıklam olana ve el ve ayak parmaklarımız tamamen uyuşana kadar eve dönmezdik. Ama artık bunu aşmışım ve sonunda görev yerime ulaşabildiğim için şükrediyordum. Arazinin iki ucuna geyik kulübelerine benzeyen iki çit yapmıştık. Her biri bizi dış etkenlerden korurken araziye net bir şekilde görmemizi sağlıyordu. İçeri girer girmez dürbüne uzandım ve ormanda herhangi bir davetsiz misafir izi aramaya başladım. Bir saatten fazla bir süredir orada oturuyordum ve ağaca tırmanan bir yaratık bile yoktu ki Crow'un telsizden "Çocuklar... Sanırım misafirimiz var." dediğini duydum.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye karşılık verirken midem endişeli bir düğüme dönüştü.

"Ben burada derenin batı yakasındayım ve ormanın arkasında park etmiş bir UTV var." Ayaklarının karda çıkardığı sesleri dinlerken her şey çığlık atarak durdu. Saniyeler sonra bize dedi ki, "Motor hala sıcak. Burada her kim varsa..."

Sesi aniden kesildi ve arka planda hafif bir gurultu sesi duyduğumda kanım dondu. Riggs'in "Crow... Crow!" diye bağırdığını duyduğumda yerimden inmek üzereydim. Orada mısın, kardeşim?"

Cevabı zaten biliyordum. Dışarıda her kim varsa onun işini çoktan bitirmişti ve eğer hızlı hareket etmezsem, bunu daha fazla ölüm izleyecektim. Radyoda T-Bone'un sesini duyduğumda eve doğru koşuyordum. "Murphy'nin Kanunu."

Crow'un telsizinin ele geçirilmiş olma ihtimali olduğundan, hepimiz frekanslarımızı değiştirdik, bu da işgalcilerin konuşmalarımızı izlemesini zorlaştırdı. Bu, tam da bu nedenle uyguladığım bir plandı. Hepimiz aynı kanala geçtikten sonra Riggs, "Herkes görev yerine!" diye emretti.

Eve doğru koşarken adrenalinim maksimum hızda pompalanıyordu. İçeri girdiğimde, oturma odasındaki dolapta Gunner'la buluştum ve M249'ları ve fazladan cephaneyi toplamaya başladık. Riggs arkamızdan geldiğinde ikimiz de her şeyi çıkarmakla meşguldük. "Sence onlar mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim.

"Bizi nasıl buldular?" diye sorarken sesi panikle doluydu.

"Bunu bilmenin imkanı yok." Sakin kalmaya çalışarak devam ettim: "Burada kiminle uğraştığımızı unutmamalısın kardeşim. Eğer Navarro bizi öldürmesi için birini tuttuysa, en iyisini tutmuştur. Hatalarımızı nasıl izleyeceğini bilen birini. Tek bir hata yeter."

"Dikkatliydik! Her şeyi kitabına göre oynadık!"

Zaman kaybettiğimizi bildiğimden, "Bunlardan birini kendine sakla, diğerini T-bone'a ver. Biraz daha sert bir şeye ihtiyacı olabilir. Ön verandada."

Dışarı çıkmadan önce Riggs, "Rider nerede?" diye sordu. "Arka tarafta."

"Reece ve Tate üst kattaki dolapta."

"Güzel." Sert bir ses tonuyla ona, "Endişelendiğini biliyorum ve bunu anlıyorum ama kardeşim, biz buna hazırlandık. Plana sadık kalmalıyız. Bu işten canlı çıkmamızın tek yolu bu."

Başını salladı ve ön kapıdan çıktı. O andan itibaren işler ilginçleşmeye başlamıştı. Riggs gideli henüz birkaç saniye olmuştu ki dışarıda bir kargaşa oldu ve silah sesleri duyuldu. Kimin olduğunu görmek ağırdı.

giderek yaklaşıyordu. Riggs ön kapıdan içeri girip T-Bone'un vurulduğunu söyleyene kadar *ne kadar yaklaştığını* fark etmemiştim. İşler kızışmaya başladığında, hepimiz zamanın bizim tarafımızda olmadığını biliyorduk, bu da her birimizi biraz sarsmıştı. T-Bone'un yaralarıyla ilgilendikten sonra Riggs'i Reece ve Tate'i koruması için üst kata gönderdim. O gidip yerini aldıktan sonra iki tüfek kaptım ve çatıya yöneldim. Öyle ya da böyle, kardeşime kurşun sıkan o pisliği bulacaktım. Birimiz daha öldürülmeden önce onun icabına bakılmalıydı.

Üst katın pencerelerinden birinden sürünerek çıktım ve dikkatlice kar ve buzla kaplı çatıya adım attım. Birkaç tehlikeli adım attıktan sonra Crow'un karların üzerine serilmiş cesedini gördüm. Yüzüstü yatıyordu, boynunda ve göğsünde kan birikmişti ve öldüğüne dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. En umut vaat eden adaylarımızdan birini öldüren adamı bulmak için ormanı tararken içimde öfke kabardı ama görüşüm karla ağırlaşmış alçak dallar tarafından engelleniyordu. Öne doğru eğildim ve karda ayağımı düzelttikten sonra tüfeğimi kaldırdım. Dürbünden bakar bakmaz derenin batı tarafından gelen hafif bir hareket gördüm. Bölgeye odaklandım ve tam bir dalın titremeye başladığını fark ettiğimde, silahlı adam açık alana çıktı ve evin arkasına doğru birkaç el ateş etmeye başladı. Gunner'ı hedef alıyordu ve benim çatıda olduğumu fark etmemişti. Bu fırsatı değerlendirerek kafasına nişan aldım ve hızla ateş ettim.

Orospu çocuğunun cansız bedeninin yere düşüşünü izlerken içimi bir tatmin duygusu kapladı. Riggs'in sesi telsizden geldiğinde yanında kimse olup olmadığını kontrol ediyordum. "Orada neler oluyor?"

Etrafıma son bir kez baktıktan sonra, "Az önce yakaladım," diye cevap verdim. "Emin misin?" diye sordu umutlu bir sesle.

"Gözlerinin arasında bir kurşun var, yani evet, eminim." Tam ona etraf kontrol edilene kadar tetikte olmamız gerektiğini söylemek üzereydim ki telsiz sesi duyuldu ve artık beni dinlemediğini anladım. Gunner'a telsizle "İçeri girmeden önce çevreyi bir kez daha kontrol etmeliyiz" diye seslenirken içimden küfrettim.

"Tamamdır, kardeşim. Jed bize yardım etmek için geldi. Onu da yanımda götürreceğim."

"Güzel." Düşen adayımızı hatırlayarak emrettim, "Rider... Crow'la ilgilen. Onu orada yalnız bırakmak istemiyorum."

"Hallediyorum."

Dönüp pencereye doğru ilerledim ve tam içeri adım atacakken birkaç el silah sesi duydum ve ardından altımdan kırılan camların sesi geldi. İkinci bir tetikçi olduğunu ve evin içine doğru ilerlediğini fark ettiğimde kanım dondu. Hay sikeyim. Riggs ya da Reece'in yaralanmış olabileceğinden korkarak aceleyle pencereden girdim ve merdivenlerden aşağı indim. Daha fazla silah sesi duyduğumda neredeyse ikinci kata varmışım. Panikle Riggs'in odasına doğru devam ettim ve tam kapısına yaklaşmak üzereyken Gunner'la karşılaştım. Yüz ifadesinden onun da en az benim kadar endişeli olduğu anlaşılıyordu. "Riggs'ten haber var mı?"

"Hiçbir şey."

Kapısına doğru ilerledim ve diğer taraftan gelen sesleri dinledim. Tek duyabildiğim sessizlikti, bu yüzden bir adım geri çekildim ve kapıyı tekmeledim. Gunner ve ben odaya daldık ama Riggs'i yerde bulunca olduğumuz yerde durduk. Siyahlar giymiş bir adam, kafasında bir kurşun yarasıyla yanında yatıyordu. Her şeyin nasıl geliştiğinden emin değildim ama Riggs ikinci tetikçiyi kendi başına öldürmeyi başarmıştı. İkinci tetikçinin öldürüldüğünü anladığımız anda dikkatimizi hızla Riggs'e çevirdik. Birçok kez vurulmuştu ve dökülen kanlardan durumunun oldukça kötü olduğu anlaşılıyordu. Yanına diz çöküp elimi koluna koyarken sessiz bir dua ettim. "Her şey yoluna girecek kardeşim. Sadece burada benimle kal."

Gunner yanımıza geldi ve "Biz görmeden buraya nasıl geldi?" diye sordu.

"Balkonun kenarından tırmanmış olmalı. Işığın sönük olduğunu fark ettiğimde bir şeyler olduğunu anlamalıydım."

"Senin suçun değil kardeşim," diye beni teselli etmeye çalıştı Riggs. "Ona göz kulak olmalıydım," diye devam ederken sesi zayıftı.

Riggs gözlerini kapatıp inlediğinde göğsüm sıkıştı. Reece kendini daha fazla tutamayarak dolabın kapısına vurdu ve "Murphy? Sen misin?" diye sordu.

"Evet. Benim." Gunner'a elimle işaret ederek kapıyı açması için onay verdim. Reece'in Riggs'i görür görmez nefesinin kesildiğini duydum ve ona bakmak için döndüğümde bir hayalet kadar beyazdı. Bayılacağından korkarak ona, "Kendini toparlaman gerek Reece. Bunun kötü görüldüğünü biliyorum ama Riggs'in şu anda güçlü olmana ihtiyacı var. Beni anladın mı?"

Başını salladı ve kendini Riggs'in yanına yere bıraktı. Gözlerindeki yaşları silerken fısıldadı, "Benimle kalmana ihtiyacım var, Jackson. Beni duyuyor musun? Beni bırakamazsın."

Ona ulaşmaya çalıştı ama gücü yoktu. "Ben buradayım güzelim... Ben buradayım."

İkisinin de birbirini sevdiğini inkâr etmek mümkün değildi. Onlarla aynı odada bulunduğunuzda bunu neredeyse hissedebiliyordunuz. Onları gibi bir aşkın bana nasip olmayacağı gerçeğini kabullenmişim ama bu zaman zaman kıskançlık duymama engel olmuyordu. Yine de o anda kıskançlık aklıma gelen son şeydi. Bunun yerine, ikisi için de pişmanlıktan başka bir şey hissetmedim. Orada sessizce oturdum ve bu zor durumda söylenmesi gereken küçük şeyleri birbirlerine söyleyerek fısıldaşmalarını dinledim ve birlikte bu zamana ihtiyaçları olduğunu bilsem de, *zaman* bizim tarafımızda değildi. Hiçliğin ortasındaydık ve yanımızda çok az tıbbi malzeme vardı, doktor da yoktu ve eğer Riggs'in yaralarıyla ilgilenmezsek onu kaybedecektik. Jed kapıdan içeri girdiğinde Reece ona dayanması için yalvarıyordu. "Bir kez daha kontrol ettim. Görünürde kimse yok. Hepsini yakaladınız."

"Teşekkürler, Jed." Arkasına baktım ve "Rider seninle mi?" diye sordum.

"Hâlâ oğlunla ilgileniyor Crow. Onu bu şekilde kaybettiğin için çok üzgünüm." Sonra Riggs'e doğru bir adım attı ve "Çabuk hareket etmezsek onu da kaybedebiliriz gibi görünüyor. Daha fazla kan kaybetmeden onu *hemen* aşağı indirmeliyiz."

Hepimiz onun etrafında toplandık ve onu kaldırırken Riggs Reece'e "Tate'e benden bahset... onu ne kadar çok sevdiğimi söyle" dedi.

Reece bundan hiç hoşlanmadı ve biz onu aşağıya taşıırken bunu ona belli etti. Jed bize mutfığa gitmemizi işaret etti ve her şeyi yere süpürdükten sonra Riggs'i mutfak masasının üzerine yatırdık. Jed yaralarını incelemeye başlarken, "Çok kan kaybediyor. Birinizin koşup Sue Ellen'ı getirmesini istiyorum. Kan nakline ihtiyacı olacak ve kan grubunu bilmediğim için Sue'ya ihtiyacımız olacak."

"Ona neden ihtiyacımız var?"

"Kan grubu O+, yani herkesle uyumlu. Kan nakli genellikle tam kanla değil paketlenmiş kırmızı kan hücreleriyle yapılır ama bu bizim en iyi seçeneğimiz."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" "Daha sonra açıklayacağım. Şimdilik Sue'ya ihtiyacımız var."

Gunner kapıya doğru koşarken, "İlgileniyorum," dedi.

Dışarı çıkmadan önce Jed, "Ona dolaptan sağlık çantamı almasını söyle," diye bağırdı.

Tam kapı kapanırken, T-Bone sürünerek mutfığa girdi. Riggs'e bakarken hâlâ kanla ıslanmış havluyu göğsünde tutuyordu. "Ne oluyor lan?"

"Riggs vuruldu."

"Evet, bunu görebiliyorum Murphy." Ona doğru bir adım atarak, "Zar zor dayanıyor gibi görünüyor," dedi.

"Çünkü öyle."

"O zaman bu konuda ne yapacağız? Burada öylece yatıp ölmesine izin veremeyiz."

Reece ona azarlar gibi bir bakış attı, sonra da "Jed ona yardım edecek," diye fısıldadı.

"Jed mi? Jed ona nasıl yardım edecek?" "T-

Bone," diye uyardım.

Jed ona "Orduda sıhhiyeciydim," diye bilgi verdi.

"Peki bu ne kadar zaman önceydi?" T-Bone tersledi.

"Kabul ediyorum... uzun zaman oldu, ama bir erkeğin unutmadığı bazı şeyler vardır, T-Bone. Ve ben tamamen pratiğin dışında değilim. En yakın hastane iki saat uzaklıkta, bu yüzden buradaki insanlar doktora ihtiyaç duyduklarında bana geliyorlar. Emekli olduğumdan beri sayamayacağım kadar çok bebek doğurttum, kırık kemikleri düzelttim ve yaraları diktim. Baktığım sığırları saymıyorum bile."

Masanın üzerinde yatan Riggs'e baktım. Reece ona bir şeyler fısıldıyordu ama söylediklerini gerçekten duyduğundan şüpheliydim. T-Bone'un endişelerini anlıyordum. Kardeşimiz pamuk ipliğine bağlıymış gibi görünüyordu ve kendimi, "Bu kırık bir kemiği düzeltmekten ya da bir bebek doğurmaktan biraz daha ciddi, Jed," derken buldum.

"Belki öyle, ama inanın bana, daha zor koşullar altında daha kötülerıyla de uğraştım." Yüzüne kendinden emin bir gülümseme yayıldı, "Ayrıca, meydan okumayı her zaman sevmişimdir."

Başka bir seçeneğimiz yoktu, bu yüzden "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordum.

"Biraz su kaynat ve bana havlu getir." "Peki ya ben?"

Nasıl yardımcı olabilirim?" T-Bone teklif etti.

"Geri dön ve uzan. Riggs'le işim biter bitmez yarana bakacağım."

T-Bone tereddüt etti ama sonunda başını salladı ve oturma odasına geri döndü. Jed Riggs'in giysilerini çıkarırken ben de birkaç havlu topladım ve kaynaması için biraz su koydum. Jed nabzını bir kez daha kontrol ederken Riggs tamamen kendinden geçmişti. Jed bana bakıp "Onu kaybediyoruz" dediğinde sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

Gunner, Jed'in karısı Sue Ellen'la birlikte döndüğünde daha kelimeleri ağzından yeni çıkarmıştı. Elinde Jed'in sağlık çantasıyla yürürken sakin ve kararlıydı ve "Bana nerede ihtiyacın var?" dedi.

"Bir sandalye çek ve otur." Jed çantasını karıştırmaya başladı ve bir serum kiti ile diğer malzemeleri çıkarırken ona, "Zamanımız azalıyor, bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz," dedi.

İçim rahatladı, Jed bir erkeğin asla unutamayacağı bazı şeyler olduğunu söylerken haklıydı. Serum hattını Sue Ellen'ın koluna yerleştirir yerleştirmes tüm tavrı değişti. Her hareketi kusursuzdu, sanki daha önce binlerce kez yaptığı bir şeydi. Kısa sürede ilk transfüzyonu tamamladı ve omzundaki ve karnındaki kurşunları çıkarmaya hazırlanıyordu. Bir yaradan diğerine geçişini, kurşunların neden olduğu hasarı onarmak için elinden gelen her şeyi yaptığından emin olmak için her türlü önlemi almasını izlerken tam bir hayranlık içindeydim. Özellikle Jed, Riggs'in karnından kurşunları çıkardığında birkaç dokun ve git anı vardı. Jed bize ana organlarından hiçbirinin isabet almadığını ancak kan kaybının ciddi boyutlarda olduğunu ve Sue Ellen'ın bağışının yeterli olmayacağından endişe ettiğini söyledi. Ne yazık ki endişelendiği tek şey bu değildi.

Mutfak tam olarak steril değildi, bu yüzden enfeksiyon kapma ihtimali büyük bir endişeydi. Kulübün doktoru Mack antibiyotiklerle gelene kadar onu yakından izlememiz gerekecekti. Jed Riggs için elinden geleni yaptıktan sonra, kendisi T-Bone'un yarasıyla ilgilenirken onu yatak odalarından birine taşımamıza izin verdi. Gün doğduğunda ortalığı temizlemiştik ve gecenin kargaşası yerini ürkütücü bir sükûnete bırakmıştı. Hepimiz oturma odasında toplanmış, olan biten her şeyi anlamaya çalışıyorduk ki telefonum çalmaya başladı. Ekranı baktım ve arayanın Gus olduğunu gördüm. Cevap verir vermez, "Orada işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İşler yoluna girmeye başlıyor... en azından şimdilik."

"Riggs?"

"Jed elinden gelen her şeyi yaptı ama Prez... iyi görünmüyor. Ya bunu atlatacak gücü yoksa?"

"Riggs'in uğruna yaşayacağı çok şey olduğunu unutmamalısın. Büyük bir mücadele vermeden pes etmesine imkân yok," diye bana güvence verdi. "Sadece ona biraz zaman ver."

"Umarım haklısındır."

"Öyleyim. Göreceksiniz." Bir an durakladıktan sonra şöyle dedi: "Dün gece çok şey yaşadığınızı biliyorum ama bir sonraki hamlemizi düşünmemiz gerekiyor. Konumunuz açığa çıktı ve hoşumuza gitse de gitmese de, kiralık adamlarının başladığı işi bitirmesi için başka birini göndermesi an meselesi."

O haklıydı. Reece ve Tate'in hayatları hâlâ tehlikedeydi ve daha güvenli bir yere taşınmaları gerekiyordu. Sadece nereye olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

"Cotton'la konuştum bile. Yarın gece geç saatlerde Reece ve Tate ile birlikte Washington'da olmamızı bekliyor."

"Peki ya Riggs? Seyahat edecek durumda değil, özellikle de böyle bir koşu için. Görünüşüne bakılırsa onu hareket ettirebilmemiz biraz zaman alacak."

"Bunu zaten düşünmüştüm. Shadow ve Blaze, Mack'le birlikte geride kalıp olaylara göz kulak olacaklar."

"Biliyorsun... Reece onu bıraktığımız için mutlu olmayacaktır. Ona söylediğimizde büyük bir öfke patlaması yaşayabilir ve eğer Riggs'in gücü yetseydi o da muhtemelen aynısını yapardı."

"Eminim bu konuda mutlu olmayacaktır ama başka seçeneği yok. Riggs'e onu ve oğullarını güvende tutacağımızı söyledim ve ne pahasına olursa olsun sözümü tutmak için elimden gelen her şeyi yapmayı planlıyorum."

RILEY**H**

Babamın at yetiştirmesine ve beslemesine yardımcı olmak benim en büyük zevkimdi. Yürümeye başladığım andan itibaren her anımı ahırda geçiriyordum; bunun tek nedeni atlara olan tutkum değildi,

Ama babam orada olduğu için. Babamı çok severdim ama atlarla nasıl ilgilendiğini, onlarla nasıl ilgilendiğini ve onlarla sanki ne dediğini gerçekten anlıyorlarmış gibi konuştuğunu görmek onu daha da çok sevmeme neden oldu. Ayrıca bu güzel yaratıkların ihtişamını benimle paylaşıyor olmasını da çok seviyordum. At yetiştirmekle ilgili pek çok harika şey vardı ama hiçbir şey beni hamile bir kısıraktan daha fazla gıdıklayamazdı. Hiçbir şey ultrasonda bir fetüs gördükten sonra gelen umut ve heyecanla kıyaslanamazdı. Doğumu bekleyerek aylar geçirdim ve nihayet o an geldiğinde, yeni tayın ilk kez ayağa kalkıp emzirdiğini gördüğümde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Bu, doğanın en büyük armağanlarından biriydi ve neredeyse babamın yüzüne getirdiği gülümseme kadar ödüllendiriciydi.

Çiftlikteki yaşamımızın avantajları olsa da, her şey gökkuşağı ve kelebeklerden ibaret değildi. Çok çalışmak gerekiyordu - kan, ter ve gözyaşı -Bizimki gibi bir çiftliği ayakta tutmak için. Gün hiçbir zaman tam anlamıyla bitmezdi ve işler planlandığı gibi gitmediğinde, hem duygusal hem de finansal olarak sakatlayıcı olabilirdi. Tüm at yetiştiricileri gibi biz de yıllar boyunca birçok talihsizlikle karşılaştık, ancak bazıları diğerlerinden daha trajikti. Sayısız başarısız in vitro, birçok zor, hayatı tehdit eden hamilelik ve ölü doğumla uğraştık. Her seferinde bunları kabullenmek zor oldu ama her zaman ilerlemenin bir yolunu bulduk. Ne yazık ki annemi kaybettiğimizde aynı şey geçerli olmadı.

Annemin üçüncü evre meme kanseri olduğu haberini aldığımızda on dokuz yaşındaydım ve üniversitedeki ilk yılımın ortasındaydım. Onu kaybetme düşüncesiyle yıkılmıştım. Sadece güzel olmakla kalmaz, aynı zamanda iyi kalpliydi ve her zaman başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyardı. Annem her birimizi sorgusuz sualsiz ve koşulsuz severdi, bu da hepimizin onu daha çok sevmesini sağlardı. Hunter, ağabeyim ve ben ona tapardık, babam da ona tapardı. Durumu kötüleşmeye başladığında eve geri taşınmaya karar verdim. Mümkün olan her saniyeyi onunla geçirmek istiyordum ve hatta bana ihtiyacı olduğunda yanında olabilmek için okulu dondurma planları bile yapmıştım ama o buna tamamen karşıydı. Zamanında mezun olmamı istiyordu, ben de her gün gidip gelerek derslerime devam ettim. Her zaman kolay değildi ama onunla fazladan zaman geçirmeye değerdi. Zaman geçtikçe ve annemin sağlığı kötüleştikçe, babam onu kurtarmaya kararlıydı ve önümüzdeki üç yıl boyunca onu bulabildiği her uzmana götürdü. İnsanoğlunun bildiği her tedaviyi denediler ama sonunda yeterli olmadı. Kanser kazanmıştı ve başta babam olmak üzere hepimizin kalbi kırılmıştı.

Ölümünden sonraki ilk yıl en zoruydu ama ikinci yılda nihayet toparlanmaya başlamıştık. Hepimiz çiftliğe odaklandık ve sonunda eski rutinlerimize geri dönmek için yolunu bulmayı başardık. Tam her şey normale dönmeye başlamıştı ki ahırımıza düşen yıldırım alev almasına neden oldu. Yangın hızla kontrolden çıktı ve alevleri söndüremeden sadece ahırımızı kaybetmekle kalmadık, aynı zamanda en iyi aygırlarımızdan biri olan Prancer'ı da kaybettik. At yetiştirme ve üretme günlerimizin sona erdiğini düşünmüştüm ama yanılmışım.

Yangından birkaç gün sonra babam ahırını yeniden inşa etmeye başladı, eskisinden daha büyük ve daha iyi hale getirdi. Diğer aygırlarımızdan biri olan Casper's Run ile üreme sürecini başlatmak için planlar yaptı ve onun çok güzel, sağlıklı taylar doğuracağını düşündü. Ne yazık ki bu gerçekleşmedi. Casper yangından sonra asla eskisi gibi olmadı. Birkaç ay boyunca hiç tay doğmayınca, babam artık üreyemeyeceği gerçeğini kabullenmek zorunda kaldı. İşte o zaman yeni bir aygır almanın zamanı geldiğine karar verdi, ama herhangi bir aygır değil. Avustralya'da olağanüstü bir gösteri atı olarak tanınan üç yaşındaki kestane rengi bir aygır olan Requiem'i satın almak istedi. Babalık potansiyeli çok yüksekti ama onun gibi bir atı satın almak için inanılmaz miktarda para gerekiyordu. Çiftliğin mali işlerinin tüm ayrıntılarını bilmiyordum. Babam bunu kendine saklardı ama

sayılar, böylesine pahalı bir aygırı satın almanın büyük bir risk olduğunu görmek için sihirbaz.

Sonunda endişelerimi kardeşime dile getirmeye karar verdiğim günü hâlâ hatırlıyorum. Asla unutamayacağım bir gündü. En büyük sevincim en büyük hayal kırıklığım olacaktı - babamın her zaman düşündüğüm adam olmadığını anladığım gün.

Ahıra gittiğimde Hunter'ı ahırlardan birini temizlerken kulaklığından gelen melodiyi mırıldanırken buldum. Tipik Wrangler kot pantolonunu giymiş, koyu renkli bir tişört ve Cubs beyzbol şapkası takmıştı ve arkasından yürüdüğümünden tamamen habersizdi. Dikkatini çekmeyi umarak eski eldivenlerinden birini aldım ve ona doğru fırlattım. Kafasının yan tarafına isabet ettiğinde, irkilerek bana doğru döndü. Dirgenini bana doğrultarak, "Ne oluyor Riley?" diye bağırdı.

Kulaklıklarını çıkarmasını bekledim ve "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştım, ağabey."

"Beni korkutmadın, zeki çocuk."

"Gerçekten mi? Yani biri sana doğru bir eldiven fırlattığında bir mil yükseğe zıplamayı alışkanlık haline mi getirdin?" Alaycı bir tavırla sordum.

Adam homurdanırken koyu mavi gözleri kısıldı: "Kıçımı bırakıp bana ne istediğini söyleyen nasıl olur?"

"Babamın yeni bir aygır almayı planladığını biliyor muydun?" "Evet.

Bundan bahsetmişti."

"Ve?" "Ve

ne?"

"Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Yüzünüzdeki ifadeden bu fikre pek de sıcak bakmadığınızı tahmin ediyorum."

"Hayır. Aslında değilim."

Dikkatini tekrar dağınık ahıra çevirdi ve saman dolu bir dirgeni toplarken sordu, "Peki neden? Aylardır bir tay bile yetiştiremedik. Buralarda yeni bir aygıra ihtiyacımız var."

"Katılıyorum ama Requiem sıradan bir aygır değil Hunter. O at bize bir servete mal olacak ve altı aydır bir tay bile satamadık! Babamın bu ahırını yeniden inşa etmek için neler harcadığını bir Allah bilir, annemin tıbbi faturaları da astronomikti!"

"Evet, 'sigorta' diye bir şey var Riley. Hiç duydun mu?

Bu

mu "Evet, duymuştum, ukala, ama eğer tahminim olsaydı, derdim ki
?"

sigorta o ahırın maliyetinin yarısını karşılamadı. Ve annemin son birkaç tedavisi deneysel olarak kabul edildi, bu yüzden sigorta bunu karşılamayacaktı. Cenaze masraflarını ve üniversite harcımı da ekleyince..."

"Biraz ara ver Riley. Burada gerçekte neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikrin yok. Büyük, süslü üniversite diplomana o kadar dalmışsın ki umurunda bile değil. Sen derslerine odaklan ve burada işlerin nasıl yürüdüğü konusunda endişelenmeyi bırak," diye homurdandı.

Hunter'dan daha genç olabilirdim ama kafası bulutlarda olan saf bir çocuk değildim. Yürümeye başladığımdan beri çiftliğe yardım ediyordum ve yıllar içinde işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmiştim. Ayrıca finans diplomamı almama birkaç ay kalmıştı. Bizimki gibi güçlü, sağlıklı bir tayın ne kadar para getirebileceğini biliyordum, ama onları yetiştirmenin ne kadar mal olduğunu da biliyordum. Tüp bebek, veteriner ücretleri, çiftlik çalışanlarımızın maaşları - sadece temel besleme ve bakım masrafları bile önemli olabilirdi. Ödeşmiş olmamız gereken zamanlar vardı, ancak son birkaç yıldır, sanki avuç dolusu para kazanıyormuşuz gibi para harcıyorduk. Ahırın genişletilmesi, fazladan işe alınan elamanlar ve şimdi de bir milyon dolarlık bir atın satın alınması. İşler yolunda gitmiyordu. Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum ve bunu içimde hissedebiliyordum. Ellerimi kalçalarımın altına koyarak, "Tamam. O zaman beni aydınlat ağabey, çünkü bir şeylerin doğru gitmediğini biliyorum."

"Babam her zaman her şeyle ilgilenmiştir. Sormamanız gereken soruları sormayı bırakın ve bırakın o halletsin."

"Neden ona söylemiyorsun?" diye seslendi arkamdan bir ses. Arkamı döndüğümde, at eğitmenlerimizden biri ve kardeşimin en iyi arkadaşı olan Travis'in bize doğru yürüdüğünü gördüm. Ona bir göz attım ve yüzündeki alaycı ifadeyi görünce inledim. Yıllardır çiftlikte çalışıyordu ve herkesten, özellikle de benden daha çok şey biliyormuş gibi davranıyordu. Kardeşimin neden onu en iyi arkadaşı olarak seçtiğini anlayamıyordum. Bana zıt kutuplar gibi görünüyordlardı. Kardeşimin tek derdi iyi bir izlenim bırakmak ve olabileceğinin en iyisi olmakken, Travis ailesinin yüz karasıydı. Eğer bulunacak bir bela varsa, onu bulurdu, özellikle de işin içinde bir kız varsa. Onu hep bencil bir pislik olarak düşünmüştüm ama Hunter onun başka bir yönünü daha görmüştü, benim hiç görme şerefine erişemediğim bir yönünü

Ve bunu yapabileceğimden de şüpheliydim. Travis sadece Travis'i önemsiyordu ve kardeşimin bunu anlayacağını umuyordum.

Hunter ona uyarıcı bir bakış atarak, "Peki sen bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu.

"Çok şey biliyorum Hunter. Baban bunu saklamaya çalışmıyor ki," diye karşı çıktı Travis. "Neler olup bittiğini gördüm."

"Ben bir şey görmedim," diye ekledim.

"Çünkü sen her zaman okuldayken ..."

"Travis!" Hunter yumruğunu sıktı ve bağırdı, "Bir şey yok Riley. Sadece eve dön ve derse hazırlan."

"Belli ki bir şey var. Sadece neden bana ne olduğunu söylemediğini anlamıyorum.

öyl

e." "Şimdi olmaz. İçeri gir ve hazırlan Riley," dedi Hunter.

"Bunu sonsuza kadar saklayabilecek değilsiniz, bu yüzden söyle ona."

Hunter'ın ifadesi yumuşadı ve bir an için ağzındaki baklayı çıkarabileceğini düşündüm ama babam ahıra girdiğinde tüm umutlarım suya düştü. "Travis, bugün çalıştığını fark etmemiştim." derken ses tonu endişe vericiydi.

"Erken bir başlangıç yapmak istedim," diye yanıtladı gergin bir gülümsemeyle. "Bu sabah nasılsın?"

"Traktörü çalıştırabilirsem daha iyi olur." Sonra kardeşime döndü. "Ahırları temizlemeyi bitirdiysen yardıma ihtiyacım olacak."

"Evet, işim bitti," diye cevap verdi ve dirgenini duvara yasladı. "Alet çantayı getirmemi ister misin?"

"Kulübenin dışında. Travis... neden ona yardım etmiyorsun?"

"Elbette."

Hepsi dışarı çıkmaya başladığında hemen "Yapmamı istediğiniz bir şey var mı?" diye sordum.

"Ağabeyinin sana söylediği gibi gidip ders için hazırlanabilirsin."

Konuşmamızın tamamını olmasa da bir kısmını duyduğunu fark ettiğimde midem düğümlendi. Ona hızlıca başımı salladım ve eve doğru geri dönmeden önce, "Evet efendim," diye cevap verdim.

"Peki Riley?"

"Um-hmm?"

Hırlarken sesi uyarı doluydu, "Bu çiftlikle ya da nasıl işlettiğimle ilgili bir sorunuz varsa, gelip bana sorun... *kardeşinize değil*. Anladın mı beni?"

"Evet, efendim. Anlıyorum."

Babamı bir şey söylediğini ama tamamen başka bir şey kastettiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Hiçbir şekilde soru sormamı istemiyordu; ne kardeşime ne de özellikle kendisine. Gerçekte neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsam, bunu kendi başıma öğrenmem gerekiyordu ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliydim. Eve geri döndüm ve üzerimi değiştirdikten sonra arabama doğru yola çıktım. Arabayı sürmeden önce çocuklara el salladım, kampüse gittiğimi düşünmelerini sağladım ama hepsi göstermelikti. Hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu. Garaj yolundan geri geri çıktım ve ana yola doğru ilerlemeye başladım. Yaklaşık bir mil gittikten sonra, yolun hemen aşağısındaki eski, terk edilmiş bir evin arkasına çekip park ettim. Telefonumu aldım ve arabadan çıktım. Fark edilmemeyi umarak mısır tarlasından geçip evimize doğru ilerledim. Biraz dikkatli manevra yapmam gerekti ama babamın ben çocukken bana yaptığı eski ağaç eve ulaşmayı başardım. Ahırdan sadece birkaç metre uzaktaydı ama kimse beni görmeden içeri girmeyi başardım. Küçük, yan pencereden dışarı baktığımda evi ve ahırları net bir şekilde görebiliyordum. Ne görmeyi beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama babamın yıllardır beni kandırdığını öğreneceğimi hiç düşünmemiştim.

Bir saatten fazladır o lanet ağaç evde oturuyordum ve şüpheli görünen hiçbir şey görmemiştim. Çiftlik işçileri kısraklarla ilgilenirken babam ve Hunter traktörün üzerinde çalışıyorlardı. Sıradan bir gün daha geçireceğimizi sanıyordum, ta ki koyu renkli camları olan siyah bir cipin yolumuza çıktığını görene kadar. Daha önce de defalarca yaptıkları gibi, ahırın arkasına yanaştılar ve babamın yanlarına gelmesini beklediler. Babam araca yaklaşır yaklaşmaz sürücü camını indirdi. "Mal sende mi?"

"Var, ayrıca patronunuzun ilgisini çekebilecek birkaç yeni seçeneğim var. içer

i." "Bakalım sende ne varmış."

"Sende var."

Bununla birlikte babam ve Hunter alet kulübesinde kayboldular. Birkaç dakika sonra, dört büyük tahta sandık taşıyan bir çekiciyle dışarı çıktılar. Cpin kapısı açıldı ve uzun boylu, Afro-Amerikan bir erkek

Kalın keçi sakallı adam dışarı çıktı ve babamın yanında durdu. Bol kot pantolonu ve kalın, altın zincirleriyle yabancı görünüyordu, özellikle de babam dizleri lekeli ve etekleri yırtık bir çift eski tulum giydiği için. Yabancı, babamın ona ne göstereceğini görmeye hevesli görünüyordu ve sandığı açarken ona doğru eğildi. Adamın tahta kutuya uzanıp büyük bir tüfek çıkarmasını izlerken nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum. Adam silahı babamın elinden alırken, "Bu sevkiyatta kaç tane var?" diye sordu.

"On beş tane Colt AR-15 tüfeğimiz ve on beş tane de tabanca kabızalı Ruger 10/22 tüfeğimiz var," diye cevap verdi tekrar sandığın içine uzanırken. Başka bir silah çıkardı, bu daha küçüktü, tuhaf şekilli bir namlusu olan bir tabancaya benziyordu. "Ve bu güzellikleri daha geçen hafta aldım."

"Intratec DC-9'ları mı?"

"Bu doğru... namlu uzatması ve 32 mermilik şarjörle birlikte. Elimde boşaltmak istediğim yirmi beş tane var," diye gururla cevap verdi.

"Daha kaç tane bulabilirsin?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama sana şunu söyleyeyim Devon. Bunlar çok rağbet gören ürünler. Patronun ilgileniyorsa, tükenmeden önce elini çabuk tutsa iyi olur," diye uyardı babam.

"Ona haber veririm."

"Tamam o zaman." Silahı sandığa geri koyduktan sonra, "Bugünkü sevkiyat her zamanki gibi 10 bin dolar olacak" dedi.

Adam elini cebine attı ve büyük bir tomar para çıkardı. Parayı babama uzatırken, "Diğerleri için sizinle temasa geçeceğim" dedi.

Sandığı cipin arkasına yüklediler ve adam yoluna devam etti. Az önce gördüklerime inanamıyordum ve orada dehşet içinde birkaç dakika oturdum. Cip gözden kaybolduğunda babama dönüp baktım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. Onun her zaman doğru olanı yapmaya çalışan iyi ve düzgün bir adam olduğunu düşünmüştüm ve yanıldığımı öğrenmek kalbimi kırdı. O iyi bir adam değildi. Örnek alabileceğim ve saygı duyabileceğim bir adam değildi. Babam bir silah kaçakçısıydı; sadece bir dolar kazanmak için kendi hayatını ve başkalarınınkini riske atan bir suçluydu ve daha da kötüsü, yaptığı yanlışlara kendi oğlunu da dahil etmişti. Hunter'a babam ve çiftlikle ilgili neler olduğunu sorduğum anı düşündüm ve yüzüme karşı yalan söylediğine inanmadım. İki de bana yalan söylemiş, beni affedilmez şekillerde kandırmışlardı ve anneme de yalan söyleyip söylemediklerini merak etmekten kendimi alamıyordum. Anneme de

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum. Ne yaptığının farkına bile varmadan ağaç evden aşağı inip onlara doğru yöneldim. Babama doğru hücum edip "Ne yaptığınızı biliyor mu?" diye bağırdığımda öfke beni tüketti.

"Riley? Burada ne halt ediyorsun?"

"Soruya cevap ver baba," diye ısrar ettim. "Annem Hunter'la ne yaptığınızı biliyor muydu?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Silahlardan bahsediyorum," diye tükürdüm. "Yasadışı silahlar sattığını biliyor muydu, yoksa bana söylediğin gibi ona da yalan mı söyledin?"

"Ama sen nereden biliyorsun?" Hunter'a döndü ve hırladı, "Ona söyledin mi?"

"Kimse bana söylemedi. Ben buradaydım... Her şeyi kendi gözlerimle gördüm!" "Burada mıydın? Derse gittiğini sanıyordum."

"Ama yapmadım ve şimdi her şeyi biliyorum. Silahları biliyorum... parayı biliyorum." Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak ağladım, "Tanrım. Aklından ne geçiyordu? Böyle bir şeye nasıl bulaşabildin?"

"Başka seçeneğim yoktu, Lee." "Başımız gerçekten beladaydı," derken sesindeki samimiyeti duyabiliyordum. Eskisi gibi para gelmiyordu ve tüm farklı masraflarla birlikte parasız kalıyorduk. Sonra annem hastalandı. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun... hepimiz için ne kadar önemli olduğunu. Onu kaybetmek istemedim, bu yüzden tedavileri için para bulmak adına yapmam gerekeni yaptım."

Sesindeki ıstırabı duyduğumda öfkem yatışmaya başladı. Bizim için her şeyi yapacağını hep biliyordum ama bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Aklından aynı anda o kadar çok şey geçiyordu ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Birkaç dakika sonra Hunter bana baktı ve şöyle dedi: "Görmüyor musun? Bütün bunları bizim için yaptı, çiftliği kaybetmeyelim diye... başımızı sokacak bir evimiz olsun ve sen üniversiteye gidebilesin diye. Verilmesi kolay bir karar değildi ama yapması gerekeni yaptı."

"Ama silah satmak?" diye sorarken kelimelerim zorlanmıştı. Başka bir yolu yok muydu?"

"Fırsat doğdu ve ben de değerlendirdim." Babam bana doğru bir adım atarak, "Bunun yanlış bir şey olduğunu biliyorum ve sana söz veriyorum Lee, buna bir son vereceğiz. Bu konuda sana söz veriyorum."

"Ama ne zaman? Bunu daha ne kadar yapmayı planlıyorsunuz?"

"Fazla uzun sürmez. Requiem'i satın alabilmemiz için birkaç sevkiyat daha satmamız gerekiyor. Onu alıp yetiştirmeye başladığımızda, hazır olacağız. O zaman çiftlik kendi kendini idame ettirebilecek ve bu silah işinden sonsuza dek kurtulmuş olacağız."

İyi niyetli olduğunu ve ailesi için doğru olanı yapmaya çalıştığını bilsem de, bunu tüm yanlış yollarla yapmıştı. Bana yalan söylemiş, beni kandırmış ve üstüne üstlük kardeşimi de bu işe bulaştırmıştı. Ona tekrar güvenmem biraz zaman alacaktı ama sonuçta o hala benim babamdı. Onu seviyordum ve bu yüzden onu affetmenin ve her şeyi olduğu gibi kabul etmenin bir yolunu bulmalıydım. Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken ona baktım ve "Umarım bu sözünü tutacağını biliyorsundur. Yaptığın bu şey çok tehlikeli. Bu silahları satın alan insanlar suçlu. Onlar bizim gibi değiller."

"Bunu biliyorum tatlım ama kiminle iş yaptığıma her zaman dikkat ederim."

"İyi, çünkü ikinizden birine bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bize hiçbir şey olmayacak. Göreceksiniz."

MURPHY

T vurulmayı takip eden günler en iyi ihtimalle kaotikti. Gus ve diğerleri Jed'in kulübesine vardıktan sonra, ölen kardeşimiz Crow'a bakmak için arka tarafa yöneldik. Umarım

Onu kulübün mezarlığına, diğer kardeşlerin de bulunabileceği bir yere gömebilirdik ama Memphis'ten neredeyse altı saat uzaktaydık ve onu o kadar uzağa götürmeye çalışmak çok riskliydi. Duruşma bitip herkes evine döndüğünde onun için bir kutlama toplantısı yapacaktık. Onun için daha fazlasını yapamamaktan nefret ediyordum ama Crow'un onun için telaşlanmamızı istemeyeceğini de biliyordum. Sahip olduğu tek aile bizdik ve ne zaman kulübede kalmaya gelsek saygılarımızı sunmayı ihmal etmezdik. Onu Jed'in aile mezarlığına götürdük ve Jed'in onun için hazırladığı mezara gömdük. Gus birkaç söz söyledikten sonra içeri döndük ve Reece ile Tate'i Washington'a götürmek için hazırlıklara başladık.

Tam da beklediğim gibi, Reece Riggs'i geride bıraktığı için heyecanlanmadı. Gus, Mack'in Jed'in ona bakmasına yardım edeceğine dair onu temin etmeye çalıştı ama bu onu pek rahatlatmadı. Hâlâ uyanmamıştı ve ateşi yükseliyordu, bu yüzden gerçekten iyileşip iyileşmeyeceğini bilmenin bir yolu yoktu. Orada onunla kalmak, durumu düzelene kadar ona göz kulak olmak istedi ama Gus bunun bir seçenek olmadığını hemen ona bildirdi. Ona Navarro'nun duruşmasının hızla yaklaştığını ve hayatının hâlâ tehlikede olduğunu hatırlattı. Onun güvenliğini sağlamanın ve Riggs'e verdiği sözü tutmanın tek yolunun taşınmak olduğunu açıkladı. Blaze ve Shadow da söze karıştı, her ikisi de Navarro'ya bir göz atacaklarına dair söz vermişti.

ve Navarro'nun adamları etrafta dolanmaya başlarsa, onlarla uygun şekilde ilgileneceklerdi. Hâlâ çekinceleri olsa da Reece sonunda pes etti ve direnmeyi bıraktı. Uzun ve içten bir vedalaşmanın ardından Tate'le birlikte cipe bindiler ve yola koyulduk.

Sonraki iki haftayı Clallam County'de Washington Chapter'daki kardeşlerimizle birlikte geçirdik. Cotton bizi Big'in yüksek teknolojik güvenlik sistemi ve 24 saat gözetimiyle güvende olacağımız kulüp evlerine yerleştirdi. Gus doğru hamleyi yapmıştı. Onların dikkatli gözleri altında Navarro bize dokunamayacak, Reece ve Tate de zarar görmeyecekti. Reece'i pek görmediğimi fark ettiğimde birkaç gündür oradaydık. Bir şeyler atıştırmak dışında pek ortalıkta görünmüyordu, ben de gidip onu kontrol etmeye karar verdim. Reece'in odasına indiğimde kapıyı çaldım ve cevap vermesini bekledim. Saniyeler sonra kapı hafifçe açıldı ve onu diğer tarafta kırmızı, şiş gözlerle görünce göğsüm sıkıştı. Ağladığı belliydi, o yüzden "İyi misin?" diye sordum.

"Daha iyi oldum."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Yatağına doğru yürüdü ve Tate'in yanına oturdu. "Ama biraz zaman ver. Her şey daha iyi olacak."

"Keşke buna inanabilseydim ama az önce Mack'le telefonda konuştum." Sesindeki korkuyu duyabiliyordum. "Bana Riggs'in durumunun pek iyi olmadığını söyledi. Enfeksiyon ona zarar veriyor. Kan basıncı düşmüş ve sürekli bilinci gidip geliyor."

"Evet, duydum." Onun gibi Gus da birkaç saatte bir Blaze'i arayıp durumu kontrol ediyordu. Mack'in Riggs'le ilgili endişelerinden bahsetmişti ve onun kurtulamayabileceğinin güçlü bir olasılık olduğunu biliyorduk. Başka bir kardeşimi, özellikle de Riggs'i kaybetme fikrinden nefret ediyordum. Yetenekli bir bilgisayar korsanı olarak kulüp için gerçek bir değerdi ama bundan da öte iyi bir arkadaştı. Sesimdeki endişeyi gizlemek için elimden geleni yaparak, "Gus kontrol etmek için aradı ve Jed iyi olmadığını söyledi," dedim.

"Onu kaybedebiliriz Murphy." "Ona ihtiyacı olan tıbbi tedaviyi verebilecekleri bir hastanede olmalı" diye yakınıırken gözleri doldu.

"Bunu zaten konuşmuştuk, Reece. Bunun mümkün olmadığını biliyorsun." Elimi sakalımın üzerinde gezdirirken derin bir nefes aldım. "Sorular olacaktır... ve bizim veremeyeceğimiz cevaplar isteyeceklerdir. Riggs neye imza attığını biliyordu. Riskler olduğunu biliyordu ama bu onu durdurmadı.

Hiçbir şey yapmaz. Bu adam sizi, oğlunuzu ve kardeşlerini korumak için canını verir."

"Haklı olduğunuzu biliyorum. Riggs kulübünü seviyor ve onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaz. Keşke yapabileceğimiz başka bir şey olsaydı."

"Zor olduğunu biliyorum ama Riggs başka türlüünü istemezdi. Mack'in neler yapabileceğini ilk elden gördü ve hayatını onun ellerine teslim etmekte hiçbir sakınca görmezdi."

"Peki ya sen? Mack ve Jed'in bunu halledebileceğine güveniyor musun?"

"İstiyorum." Yanına gittim ve masasına yaslandım. "Bunu atlatacaktır. Göreceksiniz. Sadece biraz inançlı olmalısın."

"Deniyorum ama tek düşünebildiğim bu. Her gün her saniye aklımda o var." Gözlerindeki yaşları sildi ve derin bir nefes aldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kendimi biraz temkinli hissederek, "Elbette, ama cevap verebileceğimden emin değilim" diye cevap verdim.

"Tamam." "Kulübeye gittiğimizde, sen ve diğerleri bizi güvende tutmak için mümkün olan her şeyi yaptınız. Herkesten kilometrelerce uzaktaydık ve dikkatliydik. Gerçekten dikkatliydik. Navarro'nun bizi bulacağını asla hayal edemezdin. Peki bunu nasıl yapacaktı?"

"Bizi nasıl bulduğunu mu soruyorsun?" Başını salladı ve içimi bir korku kapladı. Zaten zor zamanlar geçiriyordu ve eğer ona gerçeği söylersem, bu onu daha da kötü hissettirecekti. Belirsiz bir cevabı kabul edeceğini umarak, "Onun gibi adamların bir şeyleri gerçekleştirme yöntemleri vardır" dedim.

"Evet ve senin gibi adamlar her fırsatta onları engelliyor." Devam ederken sırtı sertleşti, "Peki, bizi nasıl buldu? Bunu nasıl yaptığına dair bir fikriniz olduğunu biliyorum."

"Bir fikrim var ama... emin olmanın bir yolu yok."

"Tamam. Sence ne oldu?" diye zorladı.

"Ughhh, tamam... Riggs'in telefonlarımızı ve bilgisayarlarımızı korumak için nasıl bir şey yaptığını biliyor musun?" Başını salladı. "Tate'in bir iPad'i olduğunun farkında değildi ve yerimizi tespit etmek için onu kullanmış olabilirler."

"Oh, hayır. Haklısınız. Bende olduğunu bile unutmuşum." "Bu demek oluyor ki... tüm bunlar benim hatamdı. Navarro'nun bizi bulmasının sebebi benim. Riggs'in vurulmasının sebebi benim! Ve aman Tanrım... Crow!"

"Hayır, Reece. Bunların hiçbirisi senin hatan değildi." Açıklamaya çalıştım ama beni dinlemiyordu. Bunun yerine başını ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı. Birkaç dakika sonra ona doğru yürüdüm ve elimi omzuna koydum, "Reece... kendini istediğin kadar suçlayabilirsin, ama bunun kimseye bir yararı olmayacak. Bazı şeyler olur ve hayatına devam etmenin bir yolunu bulmalısın."

"Ama Riggs ve ..."

"Riggs bu yüzden kendini hırpalamanı istemezdi," diye araya girdim. "Kendine dikkatini dağıtacak bir şey bulmalısın... bir süreliğine kafanı dağıtacak bir şey." Bir an düşündüm, sonra devam ettim: "Üzerinde çalıştığın makaleye ne dersin? Buradayken ona odaklanamaz mısın?"

Kendini toparlamak için elinden geleni yaparak gözlerindeki yaşları sildi ve omuz silkti. "Bilmiyorum... Dizüstü bilgisayarım yanımda, sanırım deneyebilirim."

"Bence yapmalısın. Bu senin için iyi olur. Bunu Navarro'dan küçük bir intikam alma yolu olarak düşün. O pislik kesinlikle bunu hak ediyor."

"Tamam."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. "Bunu atlatacaksın, Reece. Hepimiz atlatacağız."

"Teşekkürler, Murphy."

Odasından çıkarken ona "Teşekkür etmene gerek yok. Şimdi şu makale üzerinde çalışmaya başla."

Koridora çıktıktan sonra kapısını kapattım ve Big'in odasına yöneldim. Riggs görevde olmadığından, Gus'a Navarro ya da davayla ilgili bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için onu kontrol edeceğimi söyledim. O da bir bilgisayar korsanıydı ve etrafındaki en iyilerden biri olarak bilinirdi - neredeyse Riggs kadar iyi. Odasına gittiğimde kapı açıktı ve masasında oturmuş bilgisayarında çalışıyordu. Kafamı odasından içeri soktum.

"Hey, kardeşim. Bir dakikan var mı?"

Kapıya doğru baktı ve benim olduğumu görünce yüzünü bana döndü ve gülümsedi. "Elbette, Murphy. Neye ihtiyacın var?"

"Navarro hakkında bilgi almak istiyorum. Neler yaptığını öğrenebilir misin?"

"Çoktan hallettim." Masasının üzerindeki bir dosya klasörüne uzandı ve bana uzattı. "Görünüşe göre, hapisanede bir tür karışıklık olmuş,

ve Navarro'yu hücreye koymak zorunda kaldılar." "Ne tür bir rahatsızlık olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hücrelerinde saldırıya uğradı. Görünüşe göre biri onu dışarı çıkarmaya çalışıyormuş."

"İşini bitirmemeleri çok kötü oldu."

"Haklısın." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ekledi, "Bunun dışında oldukça sessiz geçti. Avukatı birkaç kez onu görmeye geldi ama hepsi o kadar. Ona göz kulak olacağım ve bir şey çıkarsa size haber vereceğim."

"Umarım olmaz, ama bu konuyu takip ettiğin için sana minnettarım."

"Sorun değil." Gitmek için döndüğümde, "Riggs'ten haber var mı?" diye sordu.

"Bugün biraz zorlanıyor ama bunun üstesinden gelecektir."

"Yapacağından hiç şüphem yok." Big gülümsedi. "Büyük bir mücadele vermeden pes etmeyecek kadar inatçı."

"Evet, öyle ve bu iyi bir şey"-Odadan çıkmaya başladım

-"Çünkü başarması için ona güvenen bir sürü insan var." "Kesinlikle öyle."

"Sana sonra yetişirim kardeşim."

Oradan koridorun sonundaki bara doğru yöneldim. Geceyi sonlandırmadan önce soğuk bir biraya ve bir şeyler atıştırmaya ihtiyacım vardı. İçeri girdiğimde Cotton ve Gus'ı içki içerken buldum. Derin bir tartışmanın içindeydiler ve odaya girdiğimi fark etmemişlerdi. Bir süre öylece durdum, orada oturmuş konuşurlarken yaşayan iki efsanenin huzurunda olduğum gerçeğini takdir ettim. İkisi de kulüplerini demir yumrukla yönetmeleriyle tanınıyordu, ikisi de zorluklarla karşılaştıklarında geri adım atmıyordu. Bunun yerine, güç ve kararlılıkla yüzleştiler. İkisinin de çelik gibi cesaretleri vardı ve konu kardeşliği korumak olduğunda bir an bile tereddüt göstermezlerdi. Etrafta onların kulübe olan sadakatini sorgulayacak tek bir kardeş bile yoktu ve ben de onlarla birlikte çalışma fırsatı bulduğum için minnettardım. Gus kapıda durduğumu fark edince beni işaret etti ve "Hey, kardeşim. Gel bir bira iç."

Soğutucuya doğru yürüdüm, soğuk bir tane aldım ve yanına oturdum. Etrafa bir göz attım ve barda sadece bizim olduğumuzu görünce şaşırdım. "Bu gece oldukça sessiz."

"Çocuklar geceyi bitirmeye karar verdi." Cotton devam etmeden önce birasından bir nefes çekti, "Uzun birkaç gün oldu."

"Evet, öyle."

Gus bana dönerek, "Big'in Navarro'dan haberi var mı?" diye sordu. "Hücre hapsine alındı, ama bunun dışında anlatacak pek bir şey yoktu."

"Bunu duyduğuma sevindim. Belki ortalık birkaç gün daha sessiz kalır," diye cevap verdi Cotton. "Peki, Reece'i duruşmaya götürmek için planlarınız neler?"

"Buradan Tennessee'ye gitmek iki günlük yol, o yüzden Salı günü erkenden buradan ayrılırız ve Memphis'e duruşma başlamadan hemen önce varırız." Gus sigarasını almak için elini cebine attı ve bir tane yakarken şöyle devam etti: "Bu lanet duruşma aylardır başımıza bela oldu. Bu bokun bitmesine hazırım. Reece ifade verdiğinde ve Navarro sonsuza dek parmaklıklar ardında kaldığında, hayatlarımızda biraz normale dönebiliriz."

"Neyse ki çok uzun sürmeyecek." Cotton devam etmeden önce birasından bir yudum aldı, "İyi bir not olarak, son boru hattı çalışmamız büyük bir başarıydı."

"Evet, gerçekten bir araya geliyorlar. Umarım daha da iyi olmaya devam ederler." Gus Cotton'a doğru döndü. "Eğer kaynağım doğruysa, sevkiyata yirmi ya da daha fazla vidalı namlu uzatmalı Intratec DC-9 tabanca ekleme fırsatımız olabilir."

"Intratec DC-9'lar mı? Bunlar kesinlikle para getirecektir ama işaretsiz bulmak kolay değil. Bunları nereden bulacaksın?"

"Tedarikçi Somerville'de... kulüp binamızdan yaklaşık bir saat uzaklıkta. At çiftliği gibi bir şey işletiyor. Tam hikayesini bilmiyorum ama döndüğümüzde onu kontrol etmeyi planlıyorum." Bir dakika durakladı, sonra başını salladı. "Riggs bana bu adamla ilgili her şeyi bulabilir ve bunu yapması uzun sürmez. Çocuk teknik bilgisiyle beni şaşırtıyor. Onsuz ne yapardık bilmiyorum."

Cotton, "Big'in onu araştırmasını sağlayabilirim," diye önerdi.

"Teklifin için minnettarım kardeşim ama daha zamanımız var." Kulüp sık sık yeni bir tedarikçi ya da yeni bir alıcı gibi yeni fırsatlarla karşılaşılıyordu ama her biri kendi zorluklarını da beraberinde getiriyordu, örneğin ihtiyacımız olduğunda Riggs'in yanımızda olmaması gibi. Gus sigarasından bir nefes çektikten sonra Cotton'a şöyle dedi: "Ben ve çocuklar duruşma biter bitmez onun evine bir ziyaret planlayacağız. Onun hakkında bir fikir edineceğiz ve eğer yasalsa bir şeyler yapacağız."

"Olayların nasıl gelişeceğini görmek istiyorum."

"Sen de ben de." Gus sigarasının izmaritini boş bira şişesine attı, sonra ayağa kalktı ve "Uzun bir gece oldu çocuklar. Bu gecelik bu kadar yeter."

"Hemen arkandayım." Cotton birasını çabucak bitirdi ve çöpe attı. "İkinizle sabah ilk iş görüşeceğim."

"Kulağa hoş geliyor. İyi eğlenceler," dedim onlar bardan çıkarken. Birkaç dakika daha orada oturdum, biramı yudumladım ve müzik kutusunda çalan saçma sapan bir aşk şarkısını dinledim. Çok geçmeden iç karartıcı şarkı sözlerinden bıkmış ve bu korkunç güne bir son vermenin zamanı geldiğine karar vermiştim. Odama doğru ilerlerken, sonraki günlerin daha iyi geçeceğini umuyordum ama öyle olmadı.

Duruşma tarihi yaklaştıkça hepimiz kendimizi daha da gergin hissediyorduk ve Riggs'in durumunun iyiye gitmemesi de buna yardımcı olmuyordu. Neyse ki hafta sonu geldiğinde Riggs kendine gelmeye başladı. Ateşi düşmüştü, nihayet yemek yiyebiliyordu ve gücünün bir kısmını geri kazanmaya başlamıştı. Reece, vurulma olayından bu yana ilk kez onun sesini duyduğunda yüzü gülüyordu. Nihayet daha iyi olduğu için rahatlamış olsa da, Mack ikisine de Riggs'in duruşmaya gelemeyeceğini söylediğinde hayal kırıklığını gizleyemedi. Bu kadar kısa sürede o kadar uzağa seyahat edebilecek kadar iyi olamazdı. Riggs, Reece'in mahkeme salonuna girip Navarro'nun karşısına onsuz çıkacağı düşüncesinden nefret ediyordu ama bizim onun yanında olacağımızı bilmek onu rahatlatıyordu. Sonunda Washington'dan ayrılma zamanı geldiğinde, Big ve Two Bit her şeyi SUV'larımıza yüklememize yardım etti. Arka kapıyı kapatırken Two Bit, "Sizi takip etmemizi istemediğinize emin misiniz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum ama teklifiniz için minnettarım."

Cotton yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı. "Sizi ziyaret etmek güzeldi çocuklar."

"Birkaç gün kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler. Bizim için gerçekten çok şey yaptınız."

Reece yanıma geldiğinde daha kelimeleri ağzımdan yeni çıkarmıştım. Tate, Cotton'a "Her şey için teşekkürler Cotton. Misafirperverliğin benim için çok şey ifade ediyor, özellikle de bu şartlar altında."

"Aile bunun için vardır." Gülümsedi ve ekledi, "Bir dahaki gelişinde Riggs ve Gus'ı da getir. Hatta tüm ekibi getirin. Sahip olmaktan zevk alırsınız."

sen."

Reece gülümseyerek, "Bunu yapacağız," diye cevap verdi.

Ona çabucak sarıldı, sonra kamyonete doğru yürüdü ve Tate'i araba koltuğuna oturttu. Tate'in kemerini bağladıktan sonra onun yanına bindi ve kapıyı arkasından kapatmadan önce el sallayarak vedalaştı. Cotton ve diğerlerine baktım ve "Sanırım yola çıksak iyi olacak. Önümüzde uzun bir yol var."

"Dikkatli ol kardeşim ve nasıl gittiğini bize bildir." Sürücü tarafındaki kapıya doğru dönerek başımı salladım.

"Yapacağım."

Kamyona atladım ve herkesin gitmeye hazır olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapıdan çıkıp ana yola çıktım.

İki gün süren uzun bir yolculuktan sonra eve döndük ve Gus'ın Riggs'e söz verdiği gibi Reece'i duruşmaya sağ salım götürdük. Navarro'nun dangalak avukatı dışında hiçbir sorun yaşamadan ifade verebildi. İfadesini zayıflatmak ve jüriyi ona karşı çevirmek için elinden geleni yaptı, ancak jüri manipölasyonlarına inanmadı ve Navarro'yu birinci derece cinayetten iki kez suçlu buldu.

Navarro parmaklıklar ardında kalacak olsa da, kardeşlerim ve ben yeni bir belanın tekrar kapımızı çalmasının an meselesi olduğunu biliyorduk. Her zaman bizi alaşağı etmek isteyen bir çete, gelecek vaat eden bir MC ya da aşırı aktif bir egosu olan bir kodaman vardı. Bu işler böyleydi. Sadece bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum. Hiçbirimiz beklemiyorduk.

RILEY

Babamın çiftlikte yasadışı silah sattığını öğrenmemin üzerinden haftalar geçmişti ve bunu aklımın bir köşesine itmiş olsam da hâlâ bu düşünceyle mücadele ediyordum. Biliyordum ki Babam bu kadar uç bir şey yapma kararının kolay alınmadığını bilecek kadar iyi bir insandı. Annemin ölmekte olduğunu ve onu kurtarmak için yaptığı tüm girişimlerin boşa gittiğini bildiğinde ne kadar çaresiz hissetmiş olabileceğini düşündüğümde kalbim sızladı. Özellikle de karısıyla birlikte çiftliği de kaybedebileceğimizi öğrendiğinde kendini tamamen umutsuz hissetmiş olmalıydı. Yaptığı şeyi yapmak için kendince sebepleri olduğunu anlıyordum. Ne yazık ki bu, yaptığı şeyin yanlış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu - kesinlikle, fena halde yanlıştı ve yaptıkları her şeyi ikinci kez düşünmeme neden oluyordu. Hâlâ her zamanki aile olduğumuza ve çiftliğin her zaman bildiğim ve sevdiğim yer olduğuna inanmak istiyordum ama bunu yapamıyordum, özellikle de her şey bu kadar farklı hissederken. Artık merada güneşin doğuşunu izlemekten ya da en sevdiğim kısırağım Anna Belle'e binmekten keyif almıyordum. Yandaki kulübede saklanan silahları düşünmeden ahıra bile gidemiyordum. Beni rahatsız ediyor, var olduklarını hiç bilmemeyi dilememe neden oluyorlardı. Her şeyi zihnimin gerisine itmeye, kendimi unutmaya zorlamaya çalıştım ama ne zaman babamı cep telefonuyla konuşurken ya da kardeşime bir şeyler fısıldarken görsem, acaba o lanet olası silahlardan mı bahsediyor diye merak edip durdum. Bu beni deli ediyordu. Kafamı boşaltmak için biraz zamana ihtiyacım vardı ve bunu yapabileceğim bir yer biliyordum.

İşler ne zaman en kötüye gitse, Grady'nin beni daha iyi hissettireceğine güvenilebileceğimi biliyordum. Sadece ilk kuzenim değil, aynı zamanda en iyi arkadaşımdı.

Arkadaş. Babalarımız kardeşti ve doğduklarından beri aynı küçük kasabada yaşıyorlardı. Hunter ve ben Grady ve onun iki kardeşi Levi ve Jasper ile birlikte büyüdük ve küçük yaşlardan itibaren birbirimizden ayrılamazdık. Arkadaşlığımız her zaman kolay olmuştu. Birbirimizi her zaman anlıyor gibiydik ve bunca yıl sonra bile sırlarım konusunda güvendiğim kişi oydu. Birbirimizle paylaşmadığımız hiçbir şey yoktu - ta ki şimdiye kadar. Grady'ye babamdan ve sattığı yasadışı silahlardan bahsedemezdim. Bu asla *kimseyle* paylaşamayacağım bir sırdı, ama en iyi arkadaşım ile birkaç içki içebilir ve birkaç güzel kahkaha atabilirdim.

The Smoking Gun'ın ön kapısından içeri girdiğimde saat onu biraz geçiyordu. Beale Sokağı'nın en gözde mekânlarından biriydi, bu yüzden şimdiden tıklım tıklım olduğunu görünce şaşırmadım. Her zamanki gibi müzik bangır bangır çalıyordu ve dans pisti, her biri dekolteli üstleri ve ışıltılı mini etekleriyle etrafta dans eden hoochie anneleriyle kaplıydı. Kot pantolonum ve botlarımla kendimi biraz yersiz hissediyordum ama Grady'yle takılacakken baştan çıkarıcı bir şeyler giymemin imkânı yoktu. Oturmak için nispeten sessiz bir yer bulmayı umarak, insan denizinde ilerlemeye başladım ve bara doğru yöneldim. Biraz zaman aldı ama sonunda tezgâha doğru ilerledim. Ne yazık ki hiç boş koltuk yoktu ve sessizlikten çok uzaktı. Oturacak ya da en azından yoldan çekilecek bir yer ararken müziğin göğsümde titreştiğini hissedebiliyordum. Tam umudumu yitirmek üzereydim ki Grady yanıma yaklaştı ve gülümseyerek, "Selam yabancı." dedi.

"Grady!" Uzanıp kollarımı ona doladım ve "Seni gördüğüme çok sevindim!" diye bağırdım.

"Seni görmek de güzel, bücür." Geri çekildim ve ona iyice baktım. Benden en az bir karış daha uzundu ve bu kadar güzel bir çocuk olmasaydı onu tehditkâr gösterecek geniş, kaslı bir yapısı vardı. O gece koyu gri bir pantolon, beyaz düğmeli bir gömlek ve siyah deri bir ceket giymişti, bu da onu rahat ama profesyonel gösteriyordu. Yüksek sesle konuşurken mavi gözleri parlıyordu: "Köşede bize bir yer ayarladım."

Başımı salladım ve onu küçük masaya kadar takip ettim. Oturduktan sonra ona doğru eğildim ve "Görünüşe göre yine yoğun bir gece geçireceksin" dedim.

"Evet. Son zamanlarda işler gerçekten iyi gidiyor." Hala inanamıyordum benim Grady, şapşal şakacı kim attı bir yuvarlak

Müdürün tuvaletine havai fişek atmış, The Smoking Gun'ı açtığında bölgedeki en genç girişimcilerden biri olmuştu. Ailemiz de dahil olmak üzere onun bu işi başarabileceğine dair şüpheleri olan pek çok insan olsa da, ben her zaman onun bunu başarabileceğini biliyordum. Grady Nichols'ın kafasına koyduğu takdirde yapamayacağı hiçbir şey yoktu ve özellikle iki ağabeyi Levi ve Jasper söz konusu olduğunda insanların yanıldığını kanıtlamaya bayılırdı. "O kadar iyiyim ki Nashville'deki bazı kodamanlar bana Strip'te bir yer açmam için teklifte bulundular" derken yüzünde gururlu bir gülümseme vardı.

"Gerçekten mi? Bu inanılmaz, Grady! Çok heyecanlı olmalısın!"

"Hem evet hem hayır. Çok fazla çalışma gerektirir ve buna hazır olduğumdan emin değilim. En azından şimdi değil." Eliyle garson kızlardan birini işaret etti. "İçecek bir şey ister misiniz?"

"Kesinlikle."

Garson kız masaya yaklaşır yaklaşmaz, "Size ne getireyim?" diye sordu.

"Ben bir Long Island Buzlu Çay alayım," diye cevap verdim.

"T a m a m d ı r ." Dikkatini Grady'ye çevirirken yüzünde baştan çıkarıcı bir ifade belirdi. "Peki size ne getirebilirim Bay Nichols?"

"Ben buzlu bir viski alayım."

"Elbette."

"Teşekkürler bebeğim," dedi ona flörtöz bir göz kırpışla.

O gittikten sonra kıs kıs gülererek başımı salladım, "Sen çok f a z l a s ı n ."

"Ne?" Masummuş gibi davranarak, "Kibarlık ediyordum," diye ekledi.

"Evet, doğru," diye alay ettim. "İkimiz de bundan daha iyisini biliyoruz."

"Belki." Omuz silktili. "Peki ya sen? Sen nasılsın?" "İyiyim. Sadece derslerimi bitirmeye çalışıyorum."

"Derslerinin umurumda olmadığını biliyorsun Lee. Ben seni soruyordum," diye azarladı.

"İyi olduğumu söyledim."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum. Geçen gece aradığında sesin kendini kaybetmek üzereymişsin gibi geliyordu," diye telaşlandı. "Bir şeyler olduğunu biliyorum, o yüzden neden ikimize de zaman kazandırıp neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Ondan hiçbir şey saklayamamıştım. Beni her zaman herkesten daha iyi okuyabilmiştir. Altıncı hissi olduğunu düşünmeyi severdi.

bana geldi, ama hepsi bu değildi: Berbat bir yalancıydım ve gerçek duygularımı yüz ifadelerimle açığa vurmak gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Ne olursa olsun, ona söyleyecek bir şeyler bulmalıydım, bu yüzden dedim ki, "Son zamanlarda biraz moralim bozuk. Muhtemelen bu aptal hava yüzünden. Haftalardır yağmurlu ve soğuk. Biraz güneş ışığı olmadan bir gün daha geçirebilir miyim bilmiyorum."

"Um-hmm. Anlıyorum. Sadece hava durumu." Garson kız içkilerimizi getirip masaya koydu. Scotch'unu eline aldı ve "Bunun bir yıldan uzun süredir sevişmemiş olmanla bir ilgisi yok mu?" diye sordu.

"Hayır, ama hatırlattığın için teşekkürler."

Bir süre beni inceledi ve tamamen açık sözlü olmadığımı anlayınca, "Yani bana söylemeyecek misin?" dedi.

"İyi insanların neden kötü şeyler yapmak zorunda olduklarını anlamakta zorlanıyorum."

"Sanırım bu hangi kötü şeylerden bahsettiğinize bağlı." Omuz silktim. "Sadece genel olarak kötü şeyler."

"Bana burada pek bir şey söylemiyorsunuz ama şunu söyleyeyim... Birinin kötü bir şey yapması onu kötü bir insan yapmaz. Bazen bu sadece basit bir hatadır, bazen de bunun başka bir yolu yoktur. Belki de mesele, her şeyin her zaman siyah ve beyaz olmadığını kabul etmenizdir. Bazen, hesaba katılması gereken gri bir alan vardır, ancak bana neden bahsettiğini söylemedikçe gerçekten emin olamam."

"Yapamam. *Bu olmaz*. Ayrıca, ne demek istediğini anlıyorum ve haklısın. Her şey her zaman siyah ve beyaz değildir ve bazı şeyleri olurlarına bırakmayı öğrenirsem kendime iyilik yapmış olurum. Şu andan itibaren." Gülümseyerek, "Kendimize bir iki kadeh içki içip her şeyi unutmaya ne dersin... en azından yarına kadar? Bunu yapabilir miyiz?"

"Evet. Bunu yapabiliriz. Bunu yapabiliriz, ama Lee... senin için burada olduğumu biliyorsun. Ne olursa olsun."

"Evet Grady, biliyorum ve gerçekten minnettarım." İçkimi elime alıp hızlıca bir yudum aldığımda, birkaç kadının barın karşısından Grady'ye aval aval baktığını fark ettim. Yüzlerindeki ahlaksız ifadede onunla ilgilendikleri belliydi ve Grady'nin "gel buraya" bakışından da aynı şekilde onlarla ilgilendiği anlaşılıyordu. "Şunu kapatabilir misin... sadece bir süreliğine?" diye söylenirken kızgınlığımı gizlemeye çalışmadım.

"Neyi kapatayım?"

"Ne olduğunu bile bilmiyorum," diye homurdandım. "Ne yaparsan yap, kadınlar kendini sana atıyor."

Belli ki eğlenmişti, kıkırdadı. "Onu kapatabileceğimden pek emin değilim ama elimden geleni yapacağım."

"Çok minnettarım." Long Island'ıma uzandım ve uzun bir yudum aldım. "Bunlar gerçekten çok iyi. Sanırım bir taneye daha ihtiyacım olabilir."

"Tamamdır." Garsonu tekrar çağırdı ve bize bir tur daha içki ısmarladı. "Yeni bir barmen tuttum."

"Oh, gerçekten mi?" Bara bir göz attım ve tezgâhın arkasında duran ateşli adamı görünce hemen ilgimi çekti. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olduğunu söylemek ona haksızlık olurdu. Simsiyah saçları ve kristal mavisi gözleriyle bir modele benziyordu. "Ondan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Bu Earl. Oldukça havalıdır. Yoğun gecelerde kışını yırtarak çalışır." "Bekle-" Gülmeye başladım. "Adının Earl olduğunu mu söyledin?"

"Evet," diye iç geçirdi, "ama adının sizi yanıltmasına izin vermeyin. O gerçekten harika bir adam. Eminim sana iyi vakit geçirecektir."

"Eminim harika biridir ama bana iyi vakit geçirtmesi için ona ihtiyacım yok. Sen bunun için varsın."

"O tür bir iyi vakitten bahsetmiyorum, Lee," diye telaşlandı.

"Biliyorum, ama *Earl*? Onun adını yüzüm kızarmadan söyleyebileceğimi sanmıyorum."

Başımı salladım ve tam devam etmek üzereyken karşımızda oturan birkaç motorcuyu fark ettim. Dikkatimi tekrar Grady'ye çevirmek üzereydim ki, asla anlayamayacağım bir nedenle içlerinden biri gözüme çarptı. Dar beyaz tişörtü ve siyah deri yeleğiyle çok seksiydi. Kaslı kolları dövmelemlerle kaplıydı ve geniş göğsünde daha fazla dövme olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Kalın, asi bir sakalı vardı ve uzun, dağınık sarı saçları yüzünden uzakta taranmıştı ve en güzel gözlerini ortaya çıkarıyordu. Her santimi son derece seksiydi ve uzanıp ona dokunmak için can atıyordum. Ne yazık ki bu asla gerçekleşmeyecekti. Bırakın ona dokunacak kadar yaklaşmayı, onun gibi bir adamla konuşmaya bile cesaret edemezdim. Ulaşamayacağım kadar uzaktaydı ama bu kalbimin onun kollarında bir gece geçirme düşüncesiyle çarpmasına engel değildi. Grady'nin sesi beni gerçeğe döndürdüğünde ağzını ağzımda hayal etmenin tam ortasıdaydım. "Tamam, anladım. İlgilenmiyorsun."

Aşırı aktif hormonlarımdan kurtulup derin bir nefes aldım ve "Hayır, Earl'le ilgilenmiyorum. Ayrıca, sohbet etme fırsatı bulmayalı uzun zaman oldu. Senin için de uygunsa, içkimi bitirip burada seninle dinlenmeyi tercih ederim."

Acıyan bir bakışla mırıldandı, "Benim için sorun olmadığını biliyorsun. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Bir erkek bulmak için yardıma ihtiyacım yok Grady. Kendim bir tane bulabilirim." Gözlerim odanın karşısındaki motorcuya kaydı ve onun bana doğru baktığını görünce içimi bir sıcaklık kapladı. Göz göze geldiğimiz anda panikledim ve dikkatimi hızla Grady'ye çevirdim. "Ben... uh ... doğru adamı bulmak biraz zaman alıyor."

"Biraz zaman ayırmak mı?" diye itiraz etti. "Lance ile ayrıldığınızdan beri bir yıldan fazla oldu. Yirmi dört yaşındasın ve tek yaptığın çiftlikte çalışmak ve derslerine çalışmak. Bir gün tekrar dışarı çıkıp insanlarla görüşmeye başlaman gerekecek. Ciddi bir şeye atlamak zorunda değilsin. Sadece rahatlamayı ve iyi vakit geçirmeyi öğrenmelisin."

İyi vakit geçirmekten bahsedilince kendimi odanın öbür ucuna, bir kez daha ateşli motorcuya bakarken buldum. Belki de alkolün verdiği hafif bir sarhoşluktan ama iki saniye öncesine göre daha da seksi görünüyordu. Orada oturmuş aval aval ona bakarken Grady'nin söylediklerini düşündüm. "Yani daha çok senin gibi olmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet derdim ama ses tonunuz hayır demem gerektiğini söylüyor." diye cevap verirken kaşlarını kaldırdı.

"Erkekler ve ilişkiler konusunda bana tavsiye vermesi gereken kişinin sen olduğunu sanmıyorum. Yani, dürüst olalım... En son ne zaman bir kızla birden fazla gece geçirmekle gerçekten ilgilendin?"

"Meşgulüm. Şu anda bir ilişki için vaktim yok, ayrıca bu konuşma nasıl benimle ilgili hale geldi? Sana her ne halt oluyorsa ondan kaçmak için buraya gelen sendin." Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve gülümsedi. "Ben iyiyim. Şikayet edecek bir şeyim yok."

"Ben de öyleyim... en azından çoğunlukla." Konuyu değiştirmeyi umarak sordum: "Peki ya Levi ve Jasper? Bugünlerde nasıllar?"

"Jasper'ı bilirsin. İletişimde kalmayı pek sevmez ama son duyduğuma göre ağabeyim hâlâ ormandaki kulübesinde kilitli kalmış, bildiğimiz hayattan saklanıyormuş." İçkisinden bir yudum aldı ve içini çekti. "Levi'ye gelince, yeni garajını çalışır hale getirmek için kıcını yırtıyor. Motorları tamir etme konusunda her zaman bir yeteneği olmuştur, bu yüzden kendine bir isim yapması uzun sürmeyecektir."

"Hiç şüphem yok... *ne de olsa o bir Nichols*" derken kıkırdadım.

"Kesinlikle."

Karnım guruldamaya başlayınca, "Bir şeyler yiyebilir miyiz?" diye sordum. Açlıktan ölüyorum."

"Hamburger ya da başka bir şeye ne dersin?"

"Bir burger harika olur... ve biraz da patates kızartması." "Tamamdır."

Bize iki çizburger ve patates kızartması ısmarladı ve yediğimiz süre boyunca konuşup gülüştük. Tam da umduğum gibi, Grady çiftlikte yaşadığım sıkıntıları unutmama yardımcı olmuştu - en azından şimdilik. Kapanış saati yaklaştığında Grady'ye doğru eğildim ve "Gitmeden önce tuvalete gideceğim" dedim.

"Gece müdürümüzle görüşüp her şeyi hallettiğinden emin olmam gerekiyor, o yüzden işiniz bittiğinde benimle ön tarafta buluşun."

"Tamam."

Banyoya doğru ilerlerken mesajlarımı kontrol etmediğimi hatırladım ve telefonumu almak için çantama uzandım. Mesajlarım arasında gezinirken ertesi günkü dersimin iptal edildiğini gördüm. Sabah erken kalkmak zorunda kalmayacağımı fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı. Aceleyle banyoya girdim ve işim bittiğinde Grady'yi bulmak için ön tarafa yöneldim. Yolda kendimi barın etrafına bakarken buldum, daha önce gördüğüm seksi motorcuyu arıyordum ve onun çoktan gittiğini görünce hayal kırıklığına uğradım. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum. Onun gibi bir adamın yanına gidip konuşacak cesareti kendimde bulamazdım, özellikle de yanında iri yarı arkadaşları varken. Grady'yi bardan çıkıp caddenin karşısındaki çatı katındaki dairesine kadar takip ettiğimde seksi motorcuyu çabucak unutmuştum. Nehrin ve Memphis-Arkansas Köprüsü'nün muhteşem manzarasına sahip evi harikaydı. Lüks mobilyalar ve pahalı sanat eserleriyle tam da istediği gibi olması için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Burayı paylaşacağı özel birinin olmaması çok yazıktı.

Bana odamı göstermek için zahmet etmesine gerek yoktu. Yolumu bilecek kadar orada bulunmuştum. Pijamalarımı giyer giymez yatağa kıvrıldım ve daha iyi bir ruh haliyle uykuya daldım. Ne yazık ki, pek iyi bir ruh haliyle uyanmadım ve neden bu kadar huysuz hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sıcak suyun beni uyandırmaya yardımcı olacağını umarak duş almak için banyoya yöneldim, ancak böyle bir şansım yoktu. Giyinmeyi başardım ama makyaj yapmak ya da saçımı düzeltmek gibi bir isteğim yoktu. Bunun yerine Grady'nin beyzbol şapkalarından birini taktım ve sabah oldu dedim. Eşyalarımı aldım ve aşağıya, arabama doğru yöneldim. Grady çoktan işe gittiğinden ve dersim iptal edildiğinden, eve gitmeye ve Anna Belle'i gezdirmeye karar verdim.

Her şeyi planlamıştım. Babamı ve Hunter'ı tamamen atlayıp doğruca ahıra gidecektim. Anna Belle'i eyerledikten sonra öğleden sonrayı ata binerek geçirecek ve bir gece önce Grady ile birlikteyken hissettiğim umut ve olasılık duygularını yeniden canlandırmaya çalışacaktım. Her şeyi planladığımı sanıyordum, ta ki araba yoluma dönüp ahırın yanına park edilmiş dört motosikleti fark edene kadar. Eve yaklaştığımda birkaç adamın babamla konuştuğunu gördüm. Yıllar boyunca çiftliğimize her türden insan gelmişti, motorcular bile, bu yüzden bunun hakkında fazla düşünmedim. Neşeyle yoluma devam ettim ve arabayı evin yanına çektim. Arabamdan indiğimde babamın yanındaki adamlara bir göz attım ve hepsinin bana baktığını görünce şaşırdım. İnsanlar hakkında nadiren hızlı yargılara varırdım ama bu adamların genellikle buraya gelen motorculara benzemediklerini hemen anlamıştım. Yüzlerinde sert ifadeler olan iri yarı ve kaslı adamlardı ve atları görmek için ahırlara gitmeye niyetli olmaları pek olası değildi.

Babam bana seslendiğinde korku ve merak karışımı bir duyguyla donmuş bir halde orada duruyordum: "Lee! Burada ne işin var? Dersin olduğunu sanıyordum."

"Dersim iptal edildi."

"Şey, uh... Bu arkadaşlarla konuşmam gereken bazı işler var. Neden içeri girmiyorsunuz, işimiz bittiğinde ben de geleceğim?"

"İş, ha?" Alaycı bir şekilde sordum. Kendim görmemiş olsaydım, babamın yasadışı silah sattığını asla bilemezdim. Ben evdeyken bilerek hiç iş yapmazdı ama bu adamların görünüşünden çiftliğe silah satın almak için gelmedikleri anlaşılıyordu.

taylarımızın. İçimden bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu söylese de, "Ne tür bir iş?" diye sordum.

Cevap vermedi. Bana sanki üçüncü bir kafam çıkmış gibi baktı.

Belki kötü ruh halimden, belki de evimize böyle adamları getirdiğı için ona duyduğum düşmanlıktan, ama kendimi onu daha fazla zorlamaktan alıkoyamadım. "Dasher'ı görmeye mi geldiler? Adamım, o iki yaşında bir güzellik ... Oh, bekle. Bahse girerim Merrick'i görmeye gelmişlerdir. Haksız mıyım?"

"Lee," diye uyardı. "İçeri gir. Bir dakika içinde orada olacağım."

Olabildiğince alaycı bir tavırla gülümsedim ve "Sizin için onlara etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım. Eminim ahırları görmek ve atları kontrol etmek isterler, yoksa *başka bir* nedenle mi buradalar?"

İnce bir buz üzerinde yürüdüğümü biliyordum. Bu adamlar büyük olasılıkla tehlikeliydi ama kendimi durduramıyordum. Sanki deli bir insan tarafından ele geçirilmiştim ve birlikte yaptıkları her işi mahvetmeye kararlıydı. Motorculardan biri olaya dahil olmayı kendine görev edinmeseydi muhtemelen devam edecektim. Öne çıkar çıkmaz onun bardaki adam olduğunu anladım ve aklımı başımda tutmak için yapabileceğim tek şey buydu. Deri ceket ve kışını saran kot pantolonuyla sert bir görünümü vardı ama bu onu daha az çekici yapmıyordu. Aslında, tıpkı önceki gece olduğu gibi, onu çok seksi bulmuştum. Ona olan ilgim beni tamamen şaşırtmıştı. O ve arkadaşları büyük olasılıkla suçlulardı ve Tanrı bilir kime Tanrı bilir ne yapıyorlardı. Onu ya da onun gibi birini çekici bulmamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Kendimi toparlamaya çalışıyordum ki güneş gözlüklerini çıkardı ve mavi gözleri benimkilere kilitlendi. Kahretsin, hareket edemiyordum. Düşünemiyordum. Tam bir karmaşaydım. Neyse ki ağzını açar açmaz büyü bozuldu.

"Hey, Lee. Neden hepimize bir iyilik yapıp babanın dediğı gibi içeri girmiyorsun?"

Haksız önerisi karşısında aynı derecede incinmiş ve dehşete düşmüştüm ve ona bunu nereye sokacağını söylemeyi çok isterdim ama aptal değildim. Karşımda boz ayı gibi bir adam olduğunu biliyordum. Tedbirli davranmayı seçerek, "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum" diye cevap verdim.

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Yüzündeki ifade beni öfkелendirdiğı kadar nefessiz de bıraktı. Lanet olsun. Beni neden bu şekilde etkilediğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Şimdi, sakıncası yoksa... konuşmamız gereken bir iş var." diye hırlarken sesi alçak ve tehditkârdı.

Yine ona karşılık verme isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Soğukkanlı davranmaya çalışarak beyzbol şapkamı çıkardım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Her kelimesinden alaycılık akan bir ifadeyle ona zoraki bir gülümseme verdim ve "Elbette. Bölmek istemem."

Ahıra doğru yola çıktığımda babam "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. Güneş gözlüklerimi çıkardım ve ona doğru döndüm. "Anna'yı alıyorum. Belle'i bir gezintiye çıkar. Birkaç saat içinde dönerim." "Yalnız mı gidiyorsun?"

"Evet." İlerlemeye devam ettim ve motorcunun yanından geçerken ona onaylamayan bir kaş çattım. "Gerçekten büyük bir zevkti."

Cevap vermedi. Onun yerine, ben uzaklaşırken sessizce orada durdu. Babam bana seslendiğinde ahıra yaklaşmışım. "Riley, dikkatli ol. Nehrin yükseldiğini biliyorsun. Karşıya geçmek istiyorsan doğu kıyısına inmen gerekecek," diye uyardı.

Elimi kaldırdım ve ahıra girerken el salladım. Evimize getirdiği uğursuz motorculardan çok o lanet nehir için endişeleniyor gibi görünmesini ironik buldum. Omzumun üzerinden geriye baktım ve ateşli motorcunun bakışlarının hâlâ bana sabitlenmiş olduğunu fark ettiğimde kalbim durdu. İyi ya da kötü, yakışıklı yabancının üzerinde bir etki bırakmış gibiydim ama bunun bir önemi yoktu. Onun gibi bir adamın bela olduğunu biliyordum ve onu bir daha görmeye hiç niyetim yoktu.

Ama daha önce de söylendiği gibi, "cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir."

MURPHY

A Duruşma biter bitmez Gus kardeşleri kiliseye çağırdı. Reece'in güvenliğiyle ilgili endişelerimiz geride kaldığından ve Riggs eve dönmek üzere olduğundan, kulübün harekete geçmesi için sabırsızlanıyordu

ileri. Bir sonraki boru hattı çalışması için planlar yapmaya başlamamızın zamanı gelmişti, bu da yeni tedarikçimiz Daniel Nichols ile buluşmak anlamına geliyordu. Sözde elinde büyük bir Intratec DC-9 sevkiyatı vardı ve Gus başka bir alıcı eline geçmeden önce onları kontrol etmemizi istiyordu. Nichols denen adamın gerçek bir anlaşma yapacağını umduğumu biliyordum ama Riggs'in onun hakkında bulabildiği az miktardaki bilgiye baktıktan sonra şüpheli hissediyordum. Nichols kendisi için oldukça iyi şeyler yapmış bir at yetiştiricisiydi. Üç yüz yirmi dönümlük bir arazi üzerinde çiftlik tarzı bir evi olan inanılmaz bir yeri vardı. Yeni ahırlar inşa etmişti ve yeni antrenman sahaları hazırlıyordu. İşlerinin iyi gittiği açıktı ama durum her zaman böyle olmamıştı. Banka hesaplarını inceledikten sonra Riggs, Nichols'ın neredeyse üç yıl önce, karısı kanser hastalığına yakalandıktan hemen sonra satış yapmaya başladığını keşfetti. Para sıkıştı, bu yüzden daha fazla fon getirmenin bir yolunu arıyordu. Çaresizlikten tedarik etmeye başladığı gerçeği bana pek iyi gelmedi ve Shadow, Gunner ve Blaze ile birlikte onunla tanışmak için çiftliğine gittiğimde Nichols'a karşı hislerim düzelmedi.

Evin önüne geldiğimizde bisikletinden ilk inen Shadow oldu. "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" diye sormadan önce etrafına hızlıca bir göz attı.

"Evet." Harley'imden indim ve kaskımı çıkardım. "İşte bu kadar."

"Adamın at yetiştirdiğini falan söylediğini biliyorum ama *vay* be," diye ekledi Gunner, "burası inanılmaz bir yer."

Blaze bize doğru yürüdü ve "Herkes hangi cehennemde?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Bir an için araziye taradım ve şaşırdım.

tek bir nöbetçinin bile olmadığını, sadece ahırlarda birkaç ırgatın bulunduğunu fark etti. "Burası mükemmel bir yer. Her şeyden kilometrelerce uzakta ama görünüşe bakılırsa aslında burada yaşıyor. En azından bundan daha fazla güvenliği olduğunu düşünebilirsiniz."

Gunner omuz silkti. "Belki de adam belalının tekidir ve insanlar ona bulaşılmaması gerektiğini biliyordur."

"Kimse o kadar büyük bir bela değildir." Shadow bana doğru baktı ve "Gus bu adamdan emin mi?" diye sordu.

"Hayır. Bu yüzden buradayız. Onu kontrol etmemizi istiyor."

Daha kelimeleri ağızımdan yeni çıkarmıştım ki bir adam ön verandaya çıktı. Koyu renk kot pantolon giymiş, kovboy şapkası ve çizmeleri vardı ve bize doğru ilerlerken bana John Wayne'in gençliğini hatırlattı. Yanımıza yaklaşıp "Hanginiz Murphy?" diye sorduğunda Nichols olduğunu düşündüm.

"O ben oluyorum, bunlar da kardeşlerim Shadow, Gunner ve Blaze. Siz de Bay Nichols olmalısınız."

"Tek ve biricik. Gelebildiğinize sevindim çocuklar."

"Kendine güzel bir yer edinmişsin. Görünüşe bakılırsa, kendiniz için oldukça iyi şeyler yaptığınızı söyleyebilirim."

"Evet, sanırım öyle diyebiliriz." Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Ama bütün bunları tek başıma yapmadım. Bu çiftlik kendimi bildim bileli aileme ait."

"Ailen hep at mı yetiştirirdi?"

"Hayır. Babam sığır yetiştirirdi ve bu işten iyi para kazanırdı ama piyasa değişince ben de hayvancılıkta şansımı denemenin zamanı geldiğine karar verdim. Uzun yıllar bana iyi hizmet etti, ama sonra karım hastalandı ..." Başını salladı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve sonra, "Nasıl olduğunu bilirsin. Koşullar değişir ve elinizden gelenin en iyisini yapmaktan başka seçeneğiniz yoktur."

"Silah ticaretine girmeye karar vermenizin nedeni koşullardaki bu değişiklikler mi?" Olumlu bir anlam yüklemek için elimden geleni yaparak sordum.

"Fırsat doğdu ve ben de değerlendirdim."

"O zamana kadar bununla ilgili herhangi bir deneyiminiz oldu mu?" "Hayır, tam olarak değil."

"İşlerinizi hep burada, çiftlikte mi yapardınız?"

"Bunu yapmak için en güvenli yerin burası olduğunu düşündüm. Kasabadan kilometrelerce uzaktayız, bu yüzden kimsenin şüphelenmesinden ya da buna benzer bir şeyden endişe etmem gerekmiyor."

Evinden iş yapıyordu ve *bu* benim için büyük bir sorundu, çok az güvenlikleri olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Sanki alıcılarını evine getirerek ailesini ve çiftliğini tehlikeye attığının farkında değildi. Yanıldığımı umarak, "Ne tür bir güvenliğiniz var?" diye sordum.

"Güvenlik mi?" diye sordu, sonra kıkırdadı. "Beni soymak falan mı istiyorsun?"

"Hayır efendim," diye cevap verdim. "Sadece ne tür bir durumla karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor."

"Ev için tüm temel unsurları içeren bir güvenlik sistemim, ahırlarda ve ön kapıda da kameralarım var. Tüm silahları bir kasada kilitli tutuyorum. Şifre olmadan kimse onlara ulaşamaz ve şifreye sahip olan tek kişi benim."

"Yani, koruma yok mu?"

"Hayır. Onlara ihtiyacım yok." Lanet olsun. İçgüdülerim haklıydı. Bu adam boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Nichols iyi bir adam gibi görünse de, sayamayacağım kadar çok tehlike işareti gördüm. Nichols, "Gus bazı mallarıma bakmak istediğinden bahsetmişti," dediğinde anlaşılmadan çekip gitmeyi düşünüyordum.

Başımı salladım. "Öyleyiz."

"İyi anlaşma. Eğer bakmak istersen yeni bir sevkiyatım var. o."

"Yapardık."

"Bana bir dakika verin, gideyim..." Cümlesinin ortasında durdu. Garaj yolundan bir arabanın geldiğini fark etti, sonra başını salladı ve "Kahretsin" diye mırıldandı.

Blaze arabaya bakarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Hayır..."

Yani, tam olarak değil."

Araba evin önüne yanaştı ve hepimiz sessizce kızının inişini izledik. O lanet beyzbol şapkasıyla ona iyice bakmak zordu ama babasıyla konuşma şeklinden anlaşıyordu ki

Orada olmamızdan memnun değildi. Tahmin etmem gerekirse, bu yeni satış alanına girmesinden hoşlanmadığını söyleyebilirim, özellikle de bizim gibi erkekleri evine getirdiğinde. Kızgın olduğu için onu suçlamasam da, duygularını belli etmesinin zamanı değildi, bu yüzden onun küçük gösterisine bir son verebileceğimi umarak müdahale etmeye karar verdim. İleri adımımı atar atmaz hata yaptığımı anladım. Şapkasının kenarı aşağıya doğru çekili olduğu için yüzünü göremiyordum ama vücut dili bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. "Bayan Goodie Two-Shoes" benden hoşlanıyordu ama ne yazık ki ağzımı açtığım anda ilgisi kayboldu. İçeri girmesi yönündeki önerimi hafife almadı ama saldırmadı da. Bunun yerine, şapkasını ve güneş gözlüklerini çıkarana kadar uzaklaştı ve bana ona ilk kez iyice bakma fırsatını verdi. İşte o anda onun bardaki kadın olduğunu anladım. Bana baktığını fark ettiğim andan itibaren gözlerimi ondan alamadım, ama o anda onun benim ligimin dışında olduğunu biliyordum.

Güzel kadınlardan payıma düşeni almıştım ama onun kadar güzelini görmemiştim. Uzun, dalgalı kahverengi saçlarından yuvarlak, dolgun dudaklarına kadar her şeyiyle mükemmeldi. Ve o gözler - *lanet* olsun, hiç onunki gibi gözler görmemiştim. Kömür gibi siyah ve elmas gibi parlıyorlardı ve bana her baktığında sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi hissediyordum. Ona sadece güzelliği için değil, ateşli ruhu için de aşık olmuşum. En son ne zaman bir kadından bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyordum ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Hem de hiç hoşlanmadım. Böyle düşüncelere sahip olmamam gerektiğini bildiğimden, bundan kurtulmaya çalıştım, ama sonra bana göz kırptı ve işim bitti. Hay sikeyim. Kendimi ona uzanmaktan ve onu lanet bir mağara adamı gibi omzuma atmaktan alıkoymak için yapabildiğim tek şey buydu.

Nichols, "Bunun için özür dilerim," diye mırıldanarak beni kendime getirdi. "Onun burada olacağını bilmiyordum."

"Alınma ama Bay Nichols, işte bu yüzden yediğin yere sıçmayacaksın."

Ona seslenmeye hakkım olmadığını biliyordum. İşleri yürütme şeklinden hoşlanmasaydım, çekip gidebilir ve kayıplarımızı azaltabilirdim, ama onu uyarmadan önce değil. Sözlerimden rahatsız olduğu belli olan Nichols kollarını kavuşturdu ve bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Cidden ne kadar berbat ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Kızgınlıkla başımı salladım. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu görmesini sağlamalıydım. "Bu işe bulaşmak başka bir şey, Bay Nichols, ama bunu evinizden büyük bir iş yapmadan yapmak başka bir şey."

güvenlik detayı. Eğer bir şeyler ters giderse... birisi üründen memnun kalmazsa ya da sunduğunuzdan daha fazlasını talep ederse, bu konuda ne yapacaksınız? Kendinizi tamamen savunmasız bırakmış olursunuz."

"Silah ticareti işinde pek de yeni sayılmam Murphy, ayrıca senin hayatta olduğundan daha uzun süredir satış işindeyim." Devam ederken sesi alçak ve gergindi, "Güvenliğimle ilgili endişelerini anlıyorum ama unutmamalısın ki benim asıl odak noktam bu çiftlik ve atlarımı satmak oldu ve hep öyle kalacak. Bu ahırlara her gün insanlar geliyor. Atları görmek istiyorlar. Onlara dokunmak. Kendilerine ait bir atları olmasını hayal ediyorlar. Buraya gelirken kendilerini hep rahat hissettiler çünkü bana güvenebileceklerini biliyorlardı. Buraya silahlı korumalar koymaya başlayınca her şey değişiyor."

"Eğer bir şeyler ters giderse, onları ve kendinizi tehlikeye atarsınız."

"Hayır, ben sadece daha önce araştırdığım insanlarla çalışırım. Bu doğru. I Sizin bana baktığınız gibi ben de size baktım çocuklar. Şeytan'ın Öfkesi hakkında her şeyi biliyordum. Kim olduğunuzu ve neyi temsil ettiğinizi adamımın Gus'la temas kurmasına izin vermeden çok önce biliyordum." Bana sert bir bakış atarak, "Ne yaptığımı biliyorum Murphy. Dikkatliyim. Oğlum Hunter bana birkaç kez yardım etti ama Riley buradayken asla iş yapmam."

"Bugün buradaydı," diye havladı Gölge.

"Bu bir hataydı," diye karşı çıktı. "Bunları yaptığımı bile bilmesini hiç istemedim. Her zaman o dersteyken ya da kuzeniyle şehirdeyken iş yaptım."

Gölge cevap vermekte gecikmedi. "Belli ki biliyor."

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Birkaç hafta önce bir anlaşmanın yapıldığına tanık oldu."

"Eğer bu işi sürdürmeyi planlıyorsanız, bazı değişiklikler yapmak zorundasınız Bay Nichols. Eğer yapmazsanız, bu sizi kıcınızdan ısıracak," diye uyardım.

"Bak, ilgini takdir ediyorum ama ilgilenmem gereken şeyler var. Malları görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Shadow ve Blaze'e baktım ve ikisi de başlarıyla onayladılar. "Evet. Onları görmek istiyoruz."

"O zaman şu işi halledelim de siz de yolunuza devam edin."

Deposuna doğru gitmeye başladığında Gunner beni dürttü ve "Bak, bu adamın işleri nasıl yürüttüğü konusunda kızgın olduğunu biliyorum,

ama kızını kontrol ettin mi? Kahretsin, çok seksiydi." "Fark etmedim," diye yalan söyledim.

"Acaba beni gezdirmesi için onu ikna edebilir miyim?" diye şaka yaptı ama yüz ifademi fark edince gülümsemesi hemen kayboldu. "Atlarından birine binmeyi kastetmiştim."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Nichols elinde büyük bir tahta sandıkla döndü. Sandığı açarken, "Burada namlu uzatmalı ve 32 mermilik şarjörlü Intratec DC-9'lardan beş tane var. Kasada onlar gibi yirmi tane daha var."

"Ne kadar?"

"Bunu başkanınızla görüşeceğim."

"Hayır," diye homurdandım. "*Bunu benimle tartışacaksın.*"

Bir an durakladı, bir sonraki hamlesini düşündü, ama sonunda cevap verdi, "İyi. İstediğin gibi olsun. Hepsi için yirmi beş bin dolar alırım."

"Yirmi beş mi? Şaka yapıyor olmalısın," diye yakındım.

"Bu adil bir anlaşma, Murphy. İkimiz de biliyoruz ki onları bunun iki katına satabilirsin."

"Adil bir anlaşma aramıyorum Bay Nichols. *Anlaşma* arıyorum, o yüzden ya fiyatı doğru söyleyin ya da gidiyoruz."

Elini çenesinde gezdirdi ve iç geçirdi. "Yapabileceğim en iyi şey yirmi. İster al, ister alma."

Silah sandığına baktım ve Nichols'u kıvrandıracak kadar uzun süre inceledim. Telaşlanmaya başladığını görünce, "Teklifi kabul ediyoruz," dedim.

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

"Sabah onları almak için geri geleceğiz."

"Gitmeden önce, Colt AR-15 tüfeklerim ve Ruger 10/22 tüfeklerim de var, eğer ilgilenirseniz."

"Onları görmem gerekecek."

Döndü ve kulübeye doğru ilerledi. Döndüğünde, ikinci büyük bir sandığı bir çekiciyle çekiyordu. Sandığı açtıktan sonra bana döndü ve "Bunlar piyasadaki en iyilerden bazıları" dedi.

Onları kontrol ederken, "Kaç tane?" diye sordum. "Her birinden otuzar tane. Sana da iyi bir fiyat vereceğim."

"Gus'a haber veririm." Elini sıktım, sonra bisikletlerimize doğru yola çıktık. "Sabah görüşürüz."

Başını salladı ve araba yolundan aşağı inişimizi izledi. Eve dönerken kendimi Nichols'ı düşünürken buldum. Kendini kötü bir durumda bulmuş iyi ve düzgün bir adamdı. Onun gibi bir adamın neden gezegendeki en tehlikeli sektörlerden biri olan silah kaçakçılığına girmeyi seçtiğini anlayamıyordum. Dışarıda bir yerlerde onu bu işe girmeye ikna eden ve hızlı bir geri dönüş için ihtiyaç duyacağı malları sağlayan birileri olmalıydı. İş güvenliğe geldiğinde ona biraz sağduyulu olmasını söylemek için zaman ayırmamış olmaları çok kötüydü. Nichols bu yolda ilerlemeye devam ederse başı belaya girecekti - hayatına ya da daha kötüsü çocuklarına mal olabilecek türden bir belaya.

Kulüp binasına döndüğümüzde Gus'la buluşmak için bara gittik. İçeri girdiğimizde tezgahta oturmuş Riggs'le konuşuyordu. Kardeşimin geri dönmesi güzeldi. Hepimizi endişelendirmişti ve her geçen dakika daha iyiye gittiğini görmek içimizi rahatlatmıştı. Yanlarına oturduğumuzda Gus bana baktı ve "Eee?" diye sordu.

"Anlaşmayı yaptık ama endişelerim var."

"Gerçekten mi? Ne gibi endişeleriniz var?" Çiftlikteki deneyimimizi paylaşmak için birkaç dakika ayırdım ve işim bittiğinde ona anlattığım her şeyi düşünmesi için biraz zaman verdim. Birkaç dakika sonra elini keçi sakalının üzerinde gezdirdi ve iç çekti. "Peki, nasıl ayrıldınız?"

"İtiraf etmeliyim. Intratec'leri birinci sınıftı ve AR-15'leri ve Ruger'leri de oldukça iyiydi. Fiyat uygun olduğu için ona sabah döneceğimizi söyledim. Oradayken onu temizleriz diye düşündüm."

"Sizce onunla tekrar iş yapmalı mıyız, yoksa bu tek seferlik bir anlaşma mı?"

"Yeterince iyi bir adam ve ona güvenebileceğimizi düşünüyorum. Diğer alıcıları konusunda emin değilim. Her halükarda, ben sadece endişelerimi aktarıyorum. Son söz size kalmış Prez."

Gus dikkatini Riggs'e çevirerek, "Nichols'un kiminle iş yaptığını öğrenebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Zaten denemiştım ama o zamanlar oyunumun zirvesinde değildim. Biraz daha araştırıp neler bulabileceğime bakacağım."

"Güzel." Gus onun omzunu sıvazladı. "Geri dönmene çok sevindim kardeşim. Sensiz ne yapardık bilmiyorum."

"Öğrenmek zorunda olmadığına sevindim." Riggs ayağa kalkmaya başlarken yüzünü buruşturdu. "Sanırım halledeceğim. Ne bulduğumu sana haber veririm."

"Bekle, Riggs. Geç oldu. Nichols'la olan bu Şey yarına kadar bekleyebilir. Eve, Reece'in ve oğlunun yanına dn," diye ısrar etti Gus. Benim gibi o da kızının ne kadar endişeli olduğunu biliyordu. Oğlunun dengede durduğu o geceler onu çok etkilemişti ve bunu atlatması biraz zaman alacaktı.

"Emin misin? Sizi bekletmek istemem."

"Olumlu. Hâla iyileŐme srecindesin ve bunu zorlamayı istemiyorum." Kıkırdadı. "Ayrıca, Reece seni çok alıŐtırdıėımızı düŐünürse kıyameti koparır."

"Ben iyiyim, Prez. Benim için endişelenmene gerek yok. Beni yere sermek için birkaç kurşundan çok daha fazlası gerekir." Kapıya doğru ilerlerken bize, "Sabah ilk iş geri döneceğim. Siz Nichols'ların evinden dönene kadar bir Şeyler bulmuş olurum."

"Kulağa hoş geliyor, kardeşim."

Tam yanımdan geçmek üzereyken durdu ve elini omzuma koydu. "Reece ve Tate için yaptıklarınızdan dolayı size teşekkür etme fırsatım olmadı. Bunun bir grup çalışması olduğunu ve tüm kardeşlerin onlara bakmak için kendi paylarına düşeni yaptıklarını biliyorum ama Reece bana ben yatarken onun bir arada kalmasını sağlamak için nasıl elinden geleni yaptığını anlattı. Bunu yaptığın için sana gerçekten minnettarım."

"Bana teşekkür etmene gerek yok kardeşim."

"Hayır. Söylenmesi gerekiyor. Sen her Şeyin otesine geçtin Murphy. Her zaman yapıyorsun."

"Sen de benim için aynısını yapardın."

"Hiç Őüphesiz." İlerlemeye devam ederken sırtımı sıvazladı. "Sabah görüşürüz."

O gittikten sonra ikimiz de birer bira içtik ve sabahki teslim alma planını tartıŐtık. Her Şeyi hallettikten sonra, geceyi sonlandırmaya karar verdim. Koridorun sonunda kendi odam olmasına rağmen kulüp binasında kalmaya niyetim yoktu. Uzun bir günün ardından biraz huzur ve sessizliğe hazırdım ve eve gitmek bana kafamı boŐaltma Şansı verecekti. VedalaŐtım ve park yerine, bisikletime doğru yola ıktım. Birkaç saniye içinde kapıdan çıkıp ana yola ıktım. Memphis'te hava genellikle oldukça ılımandı, ancak bu özel gecede hava düpedüz soğuktu. Şehir merkezindeki caddelerde ilerlerken soğuk rzėar etimi kemiriyordu. Dışarıda pek fazla insanın bar alıŐveriŐi yapmadığını görmek beni ŐaŐırtmadı. Böyle geceler, ateşin başında bir Şeyler içerek eğlenmek içindir.

Bir elimde içki, diğesinde sigara. Eve doğru ilerlerken kendimi Riley'yi düşünürken buldum. Aklımın neden ona gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Onu sadece birkaç dakikalığına görmüştüm ama işte oradaydı, düşüncelerimin içinde dans ediyordu. Geceyi nasıl geçirdiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Ahırda sevdiği atların yanında mıydı, yoksa odasında ders mi çalışıyordu? Yalnız mıydı, yoksa yanında biri mi vardı? Umurumda olması bile bana tuhaf geliyordu.

İlişkilerin ve aşkın ne olduğunu biliyordum ve ikisinin de bir parçası olmak istemiyordum. Kendimi bu saçmalığın içine sokmayı reddediyordum, bir daha değil. Riley Nichols gibi bir kız için bile buna değmezdi.

RILEY

uyuyamıyordum. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyordum - yoğun mavi gözlü, esrareniz, ateşli motorcuyu. Kendimi başka bir şey düşünmeye zorlamaya çalıştım, izlediğim eski bir film ya da

Grady ile çılgın bir gece geçirmiştım ama aklıma hep o geliyordu. Onu yanımda yatarken hayal ediyordum ve yatağımda kıvrılmış yatarken, bana yapacağı tüm kötü şeyleri düşünüyordum. Dudakları boynumda. Vücudumdaki sahiplenici ellerini. Bana tekrar tekrar yaşattığı muhteşem orgazmları. Böyle fanteziler kurmak bana göre değildi. Bunlar gibi değil. Onun gibi sert ve talepkâr bir adamla ve kesinlikle bu kadar ateşli ayrıntılarla değil. Ona olan hayranlığımı anlamıyordum. Sadece sert dış görünüşüyle korkutucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda kabaydı. Hiç mantıklı gelmiyordu. Yasadışı silah almak için babamı görmeye gelmiş olma ihtimali çok yüksekti. Silahları satın almak için orada olmasından rahatsız olmadığım halde, onları sattığı için babama nasıl bu kadar kızabildiğimi anlayamıyordum. O bir suçluydu, kim bilir nelere karışmıştı ama ben yine de onu en günahkâr şekillerde düşünmekten kendimi alamıyordum. Her zaman güvenli oynamayı seven, kontrolün tamamen bende olmadığı işlere asla bulaşmayan biriydim, ama şu ya da bu nedenle, bir parçam onun benim üzerimde biraz kontrol sahibi olması fikrinden hoşlanıyordu.

O an şehvet dolu bir arzu dünyasında kaybolmuştım. Benim gibi bir kadınla asla ilgilenmeyecek bir adamın hayalini kuruyordum. Güzel ve kendine güvenen bir kadın isterdi. Tecrübeli bir kadın.

-Gerçek bir deneyim. Onun gibi bir erkeği nasıl tatmin edeceğini bilen bir kadın. Bana hiç benzemeyen bir kadın. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Acı verici bir düğüme dönüşerek onu daha fazla düşünmemi imkânsız hale getirdi, bu yüzden uzun bir gece boyunca dönüp durduktan sonra yataktan kalktım. Bornozum ve terliklerimi giydikten sonra kendime bir fincan kahve yapmak için aşağıya indim.

Mutfağa girdiğimde babamı lavabonun başında dikilirken buldum. Pencereden dışarı bakıyor, güneşin arka otlakta yeni doğmaya başlamasını sessizce izliyordu. Kahve cezvesine doğru yürüyüp "Günaydın" dediğimde kendi düşünce dünyasında kaybolmuştu.

"Erken kalkmışsın."

"Uyuyamadım." Kahvemi doldurduktan sonra gidip masaya oturdum. "Peki ya sen?"

"Aynısı."

"Aklında bir şey mi var?" Omuz silkti.

"Her zamankinden fazla değil."

Yalan söylediğini biliyordum ama uykusuz gecesinin ateşli motorcu ve arkadaşlarıyla bir ilgisi olabileceğinden korktuğum için zorlamaya korkuyordum. Bunun yerine kahvemi yudumladım ve "Hunter çoktan ahıra gitti mi?" diye sordum.

"Evet. Erken kalkmak istedi, o yüzden birkaç dakika önce çıktı." Birkaç uzun dakikadan sonra nihayet sordu: "Peki ya sen? Bugün dersin var mı?"

"Hayır. Profesörüm grip gibi bir hastalığa yakalandı, bu yüzden tekrar görüşmemiz Pazartesi gününü bulacak."

"Peki, bugün için planlarınız nedir?"

"Bilmiyorum. Sanırım biraz ders çalışacağım. Ayrıca üzerinde çalışmam gereken bir ödevim var ve onu bitirirsem Anna Belle'i gezmeye çıkarabilirim diye düşünüyordum."

"O gezintiye çıkmak için öğleden sonraya kadar bekleyebilir misin?" "Evet. Bunu yapabilirim, ama neden? Bir şeyler mi oluyor?"

Açıklamadan önce derin bir nefes aldı, "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama bugün bazı alıcılar gelecek ve senin etrafta olmaman daha iyi olur."

"Dün öğleden sonra burada olan adamlarla aynı kişiler mi?" Başını sallayınca sordum: "Neden beni etrafta istemiyorsun? Tehlikeli falan mı bunlar?"

"Hem evet hem hayır. İyi adamlara benziyorlar ama bazı şeyler duydum."

"Ne tür şeyler?"

"Önemli değil. Sen ve Hunter söz konusu olduğunda işi şansa bırakmak istemiyorum. Takas sırasında uzak durman daha iyi olur." Yüzümdeki ifadeyi fark edince devam etti, "Bunlardan hoşlanmadığını biliyorum ama gerçekten yaklaşıyoruz. Sadece birkaç sevkiyat daha yapmam gerekiyor, sonra bu işi bitireceğiz. Requiem'i satın almak için ihtiyacımız olan parayı bulacağız ve tüm bunları geride bırakabileceğiz."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Yanıma oturdu ve konuşurken sesindeki ıstırapı duyabiliyordum, "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum ve bilmeni isterim ki benim için de kolay olmadı. Her zaman senin ve kardeşinin örnek alabileceği biri olmak istedim ama sizi hayal kırıklığına uğrattım. Tüm bunlara karışarak ikinizi de hayal kırıklığına uğrattım. Ama bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

Duygularıma yenik düşerek ona doğru eğildim ve kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldım. "Bizi hayal kırıklığına uğratmadın baba" diye fısıldadım.

"Öyle," diye mırıldandı. "Ama işleri tekrar yoluna koymak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Biliyorum yapacaksın." Babamı severdim ve yöntemlerini onaylamasam da ailesine bakmak için ne gerekiyorsa yaptığı için ona hayranlık duyardım. Gitmesine izin vermeden önce onu sıkıca kavradım. Koltuğuma geri yaslanırken ona doğru baktım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başını salladı.

"Bütün bunlara nasıl başladın? O silahları nereden bulacağını nasıl bildin? Kime satacağını? Yakalanmadan tüm bunları nasıl yaptın? Böyle bir şeyi Google'dan bulamazsın."

"Biraz yardım aldım." "İşler kötüye gitmeye başladığında Roger Amca'yı aradım. Ona annenin sağlık faturaları ve çiftlikle ilgili durumu anlattım ve kardeşimi bilirsin, her şey için bir cevabı vardır."

"Yani senin başlamanı sağlayan kişi o mu?"

"Hem evet hem hayır. Aslında olayların başlamasında en büyük rolü kuzenin Jasper oynadı."

"Jasper?" Nefes nefese kaldım.

"Ben de en az sizin kadar şaşırdım. Görünüşe göre, ordudaki görevi sırasında bazı beklenmedik arkadaşlar edinmiş. Onlara ulaşmış ve

Kuzeydeki bir tedarikçiyle ve bölgemizdeki birkaç potansiyel alıcıyla temas kurmamızı sağladı."

"Jasper'ın böyle insanlarla ilişki kurduğuna inanamıyorum."

"Jasper'ı bilirsin. O her zaman biraz farklı olmuştur, özellikle de savaştan sonra." Omuz silkti. "Ne olursa olsun, o bizim için geldi ve Roger ilk sevkiyat için parayı bana verdikten sonra, topu yuvarlamak için ihtiyacım olan her şeye sahip oldum."

"Korkmadın mı?"

"Çok korkmuştum," diye alay etti. "Ama ilk birkaç satıştan sonra amcana geri ödeme yapabildim ve ondan sonraki her satış borcumuza eklendi."

"Ve bu tedarikçi... senin çekip gitmeni sorun etmeyecek mi, yoksa devam etmen için seni zorlayacak mı?"

"Bu işte uzun vadeli olmadığımı biliyordu, bu yüzden ona haberi verdiğimde şaşırmadı." Sonra elime uzandı. "Dediğim gibi, bu gurur duyduğum bir şey değil ama çaresizdim. Bu kadar kısa sürede bu kadar para kazanmak için başka ne yapabileceğimi bilmiyordum."

"Anlıyorum." Elini sıktım. "Bana her şeyi açıklamak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Ayağa kalktı ve bana bakarak, "Yani, bu gezintiye çıkmak için öğleden sonraya kadar bekleyecek misin?" diye sordu.

"Peki, baba. Bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim, tatlım." Ayağa kalktı ve ceketini giyerken, "Gittiklerinde sana haber veririm," dedi.

"Tamam."

Bununla birlikte kapıdan çıkıp ahıra doğru yöneldi. Orada oturup kahvemi bitirirken babamın isteğini düşündüm. Ateşli motorcumu tekrar görme şansını kaçıracağım için biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da, bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Ona olan hayranlığım sağlıklı bir seviyeye ulaşmaya başlamıştı ve zamanımı asla gerçekleşmeyecek bir şeyin hayalini kurarak harcayamayacak kadar çok şey yaşıyordum. Artık bu işin peşini bırakmanın ve onu kafamdan sonsuza dek çıkarmanın zamanı gelmişti. Yeni bulduğum kararlılıkla bir kek aldım ve sıcak bir duş almak için üst kata çıktım. Giyindikten sonra sırt çantamı boşalttım ve ödevime başlamak için ihtiyacım olan her şeyi aldım. Neyse ki aşına olduğum bir konuydu ve bitirmem uzun sürmeyecekti.

Sırt çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardıktan sonra masama götürdüm ve oturdum. Ödevi rekor bir sürede bitirmeye niyetliydim.

ama bir türlü konsantre olamıyordum. Pencereimin dışında olup bitenler çok ilgimi çekiyordu. Oturduğum yerden tüm çiftliği görebiliyordum ve dikkatimi ödevimden uzaklaştırmak için en ufak bir hareket ya da ses yetiyordu. Ertelemeyi göze alamayacağımı bildiğimden yatağıma doğru ilerlemeye başladım ama Travis'in genç kısraklardan biri olan Starlight'la eğitim ringine girdiğini fark edince durdum. Onunla aylardır çalışıyor olsak da hâlâ huysuz ve başa çıkılması zor olduğu zamanlar oluyordu - özellikle de konu erkekler olduğunda. Travis'in onu çitin etrafından yavaşça geçirmesini izlemekle meşguldüm ki dikkatim garaj yolundan gelen siyah bir SUV'ye çekildi. Park edip araçtan inene kadar bir gün önce buraya gelen motorcular olup olmadıklarından emin değildim. Onlar olduğunu görünce, babama yaklaşırlarken daha iyi görebilmek için pencereme doğru eğildim. İçlerinden biri babama kalın bir zarf uzattı ve babam zarfı arka cebine koyduktan sonra Hunter'la birlikte kulübeye doğru gitmeye başladılar. Çok geçmeden birkaç büyük sandıkla geri döndüler. Adamlardan biri içindekileri incelemek için diz çöktüğü sırada, eğitim ringinde bir kargaşa oldu ve dikkatimi Travis ile Starlight'a çektim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Travis yere yığılmıştı ve Starlight da etrafında dönüp duruyordu. Ne olduğunu görmüş olabileceğini düşünerek Hunter'ın etrafta olup olmadığına baktım ama görünürde yoktu.

Hiç düşünmeden odamdan çıktım, merdivenlerden indim ve botlarımı giyip arka kapıdan hızla çıktım. Ringe çıktığımda Travis hâlâ yerde yatıyordu. Ya ciddi şekilde yaralanmış ya da düştüğü için bayılmış olmasından endişelenerek yanına koştum ve yanına diz çöktüm. Tıpkı korktuğum gibi, baygındı. Ben onu nazikçe dürttüğümde Starlight sinirle ayaklarını yere vuruyordu. "Travis? İyi misin?"

Yanıt alamayınca onu biraz daha dürttüm ve "Travis!" diye bağırdım.

Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra, "Lanet olası at," diye mırıldandı.

"Travis... Seni ringden çıkarmam gerek. Hareket edebilir misin? Sence bir yerin kırıldı mı?"

"Yok, ben iyiyim. Kalkabilirim." Oturur pozisyona geçti ve tam ayağa kalkmaya çalışıyordu ki Starlight bize doğru dörtmala koşmaya başladı. "Dikkat et Riley!"

"Sorun yok. Onu yakaladım."

Yavaşça ona doğru ilerledim ve sarsıldığını görebiliyordum. Başını yukarı kaldırmış, kulaklarını geriye atmış ve sırtını dönerken kuyruğunu ileri geri sallıyordu. Tiz bir ciyaklamayla kişnediğinde bir şeylerin yolunda gitmediği belliydi ama onu bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. İşlerin çok hızlı bir şekilde kötüden daha kötüye gidebileceğini bildiğim için Starlight'a yaklaştım ve dizginlerden birine uzanırken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Tekrar ciyakladığında fısıldadım, "Sakin ol kızım. Sana zarar vermeyeceğim."

Travis, "Eğer dikkatli olmazsan, seni arkadan vurur," diye uyarırken, kadın sarsılmaya devam etti.

Onu görmezden gelerek dizginleri yavaşça indirdim ve başını eğmeye zorladım. Kasıtlı olarak bana çarpma ya da komutlarımı görmezden gelme ihtimali olduğunu biliyordum ama ona daha da yaklaşıırken sakın kalmak için elimden geleni yaptım. Kaçmaya çalışmayınca fısıldadım, "İşte benim kızım. Sakin ol."

Herhangi bir korku belirtisi gösterirsem bunu hissedebileceğini bildiğimden, elimi burnunun üzerinde gezdirirken yumuşak ama kararlı bir şekilde konuşmaya devam ettim. Tekrar sakinleşmesi uzun sürmedi ama Travis yanımıza geldiği anda bunun kısa süreli olacağından endişelendim. Kız ona meydan okurcasına homurdandığında, Travis homurdandı: "Biliyorum, biliyorum. Şu anda benden hoşlanmıyorsun."

"Eyerini ya da dizginini kontrol etmek isteyebilirsin. Bir şey onu rahatsız ediyor gibi görünüyor," diye önerdim.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Elini eyerin kayışlarının altında gezdirirken kıkırdadı ve "Beni uçurmasının bir nedeni olmalıydı" dedi.

"Sana yardım ederdim ama bitirmem gereken bir ödevim var."

"Zaten yeterince şey yaptın. Bana yardım ettiğin için teşekkürler." "Sorun değil."

Kimse beni fark etmeden içeri girmeyi umuyordum ama artık çok geçti. Giriş kapısına doğru ilerlerken, kollarını kavuşturmuş ve dikkati sadece bana odaklanmış bir şekilde çitlere yaslanmış olan seksi motorcumu gördüm. "Dostum, bu gerçekten bir şeydi" derken o muhteşem mavi gözler benimkileri hiç bırakmadı.

"Teşekkürler, ama gerçekten önemli bir şey değildi. Sadece biraz sarsılmıştı ve sakinleşmesi için biraz yardıma ihtiyacı vardı."

"Ne olursa olsun, onu bir profesyonel gibi idare ettin."

"Çok fazla pratik yaptım."

"Eminim öyledir, ama bu onu daha az etkileyici yapmaz" derken gözleri üzerimde geziniyordu.

"Teşekkür ederim, ama gerçekten... önemli bir şey değildi." Kapıya ulaştığımda gülümseyerek, "Ama sen bu kadar iyi davranıp *bana iltifat* ediyorsun. *İşte bu* gerçekten bir şey."

"Hey, kibar olabilirim," diye cevap verdi, sesi biraz yaralanmış gibiydi.

"Um-hmm." Kapıdan geçerken omuz silktim. "Beni kandırabilirdin, özellikle de şu belalı motorcu halinle."

"Belalı motorcu şeyi mi?" diye sorarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Başından beri seksi olduğunu düşünmüştüm ama gülümsediğinde neredeyse nefesim kesiliyordu. Bir erkeğin bu kadar yakışıklı olması hiç adil değildi. "Evet. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Hayır, anladığımdan emin değilim," diye yalan söyledi.

Devam ederken gözlerimin hızlıca onun üzerinde gezinmesine izin verdim, "Şöyle diyelim, sende bir bakış var."

"Oh, gerçekten mi?" Belli ki eğlenmişti, "Peki bu nasıl bir bakış?" diye sordu.

"Öyle bir bakış ki, 'Seni uykunda öldüreceğim ama bunu yapmadan önce seni güzelce yatıracağım' diyor. Bunu başarabilecek çok kişi yok... ama *sen kesinlikle başarabilirsin*."

"Açıkladığın için teşekkürler." Elini uzatırken kıkırdadı ve "Bu arada benim adım Murphy," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Murphy." Elini sıkarken kendimi akıl sağlığımı sorgularken buldum. Bir motorcu kulübünün üyesiydi ve tahmin etmem gerekirse, kötü bir kulüp olduğunu söyleyebilirim. Üstelik silah almak için babama gelmişti, öyle sıradan silahlar da değil, o ve arkadaşları çete üyelerinin kullandığı büyük, güçlü, *yasadışı* saldırı tüfeklerinden alıyorlardı. Daha da kötüsü, babam gibi maddi sıkıntılar yüzünden endişelendiği için silah almadığını hissediyordum. Ondan dehşete düşmeliydim, tamamen ve tamamen dehşete düşmeliydim, ama düşmedim - hem de hiç. Onun yanında dururken kendimi güvende ve emniyette hissediyordum, sanki ona yakın olduğum sürece bu dünyada bana zarar verebilecek hiçbir şey yokmuş gibi. "Ben Riley."

"Geçen gece Smoking Gun'daydın, değil mi?"

Cevabı zaten bildiği halde bunu sormasını ilginç bulmuştum. Gecenin çoğunu azgın bir genç gibi ona bakarak geçirmiştım ve orada

Aynı şeyi bana yaptığı birçok zaman olmuştu. Biraz mahcup hissederek, "Evet, oradaydım" diye cevap verdim.

"Sen olduğunu sanmıştım." Bir an durakladı, sonra sordu: "Ama yalnız değildin. O senin erkek arkadaşın falan mıydı?"

"Erkek arkadaş mı? *Um... hayır.*" Ona kıkırdarak "Kuzenim Grady ile birlikteydim. Aslında barın sahibi o, bu yüzden bazen onunla takılmak için oraya gidiyorum."

"Grady Nichols senin kuzenin mi?"

"Babalarımız kardeş," diye açıkladım. "Neden? Onu tanıyor musun?"

"Şahsen değil ama adını duymuştum. Eminim kendisine bir isim yaptığını biliyorsunuzdur."

"Evet. Bir ya da iki kez bahsetmiş olabilir. Pek alçakgönüllü sayılmaz." Bana bakma şekli işlevimi yerine getirmemi zorlaştırıyordu. Söyleyecek sevimli ya da flörtöz başka bir şey bulamadığımdan, işler garipleşmeden gitmemin en iyisi olacağını düşündüm. Babama ve arkadaşlarına işaret ederek, "Sanırım gitsem iyi olacak. Sizi işinizden alıkoymak istemem."

Omzunun üzerinden baktı ve SUV'u yüklemeyi neredeyse bitirdiklerini görünce yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre iş bitmek üzere."

"Yani..." Umutsuz görünmemeye çalışarak, "Bu geri dönmeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Tam olarak emin değilim. Bu karar bana bağlı değil ama geri dönersem belki bana etrafı gösterebilirsin."

"Tabii. Çok isterim."

"Neden bana numaranı vermiyorsun, ben de bir ara ararım?"

Ben cevap veremedim babam arkamdan geldi ve "Riley... Bitirmen gereken bir ödevin olduğunu sanıyordum." diye telaşlandı.

"Biliyorum. Travis'e Starlight konusunda yardım etmeye geldim."

"Travis Starlight'ı halledebilir Riley. Ne de olsa bu onun işi," diye azarladı.

Ses tonundan tartışacak havada olmadığını anlayabiliyordum, bu yüzden başımı salladım ve "Haklısın. Ben sizi yalnız bırakayım. Böldüğüm için özür dilerim."

"Üzülmene gerek yok," dedi Murphy bana. "Ödevinde iyi şanslar."

"Teşekkürler." İçeri girerken omzumun üzerinden geriye baktım ve şöyle dedim,

"Bir dahaki sefere kadar."

Başını salladı, sonra dikkatini babama çevirdi. Ne konuştuklarını merak etsem de eve geri döndüm ve yukarı çıktım.

Odama. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz yatağıma uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Murphy ile yaptığım kısa konuşmayı gözden geçirmeye başladım ve ona belalı dediğim anı hatırladığımda yüzüme kocaman, şapşal bir sırıtma yayıldı. Önce bu düşünce karşısında irkildim ama sonra o kelimeyi söylediğimde yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Bu sözden rahatsız olmamıştı. Aksine, ilgisini çekmiş ve ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için alay ederek ve test ederek beni kışkırtmıştı. Özellikle de bir gün önce onun tamamen farklı bir yönünü deneyimledikten sonra, şakacı yönüne hazırlıksız yakalanmıştım ama hoşuma gitmişti. Hem de çok hoşuma gitti. İçimden bir ses onun bu neşeli yanını pek kimsenin görmesine izin vermediğini söylüyordu ve birkaç dakikalığına da olsa bunu benimle paylaşmaya karar vermesine sevindim. Genel olarak, küçük karşılaşmamız beni çok şaşırtmıştı. Umarım o da aynı şekilde hisseder ve yakın gelecekte daha fazlası olur.

MURPHY

■ Tren enkazının geldiğini yüz mil öteden görebiliyordum ama yine de onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyordum. Kahretsin, gözlerim açık bir şekilde ona doğru ilerliyordum.

Bu gibi durumlar için yarattığım kanunlar. Kendimi savunmam gerekirse, iyi niyetliydim. Nichols çiftliğine kardeşlerimle birlikte malları alıp gideceğimizi düşünerek gitmiştim ama Riley'nin deli bir kadın gibi evinden çıktığını gördüğüm anda bu planım suya düşmüştü. Eğitim ringine doğru koşarken onu izledim, kısıraklarından biri lanet bir kriz geçiriyordu, sanki bir şey anlatmak istermiş gibi dörtnala koşuyordu. Bakıcının baygın olduğunu gördüğümde, kendini tehlikeye attığından endişelendim, bu yüzden ona yardım etmek için koştum ve kardeşlerimi değişimle kendi başlarına ilgilenmeleri için bıraktım. Riley'nin benim yardımına ihtiyacı olmadığını fark ettiğimde çitin yanına daha yeni varmışım. Kimsenin yardımına ihtiyacı yoktu. Dizginleri çoktan ele geçirmişti ve birkaç yatıştırıcı sözden sonra kısırağı tamamen kontrolü altına almıştı. İnanılmaz bir manzaraydı ama küçük şovu bununla da bitmedi.

Konuşmaya başladığımız andan itibaren, kendimi bir pervane gibi alevin içine çekildiğimi hissedebiliyordum. Yanacağımı biliyordum ama bu beni durmadan onu düşünmekten alıkoymuyordu. Kendime gelmem gerekiyordu. Kendimi kulübe odaklanmaya ve garajda fazla mesai yapmaya zorlayarak onu aklımdan çıkarmaya çalıştım ama bir hafta geçmesine rağmen hâlâ kafamı kurcalıyor, düşüncelerime ve rüyalarımın musallat oluyordu. Hayal kırıklığıyla bisikletime atladım ve sürmeye başladım. Bunun kafamı boşaltmaya yardımcı olacağını umuyordum ama birkaç saat yolda kaldıktan sonra kendimi

Nichols'ın çiftliğinde. Kendi kendime oraya sadece meraktan gittiğimi, eğer onun hakkında biraz daha fazla şey öğrenme şansım olursa onu aklımdan çıkarabileceğimi söyledim, ama araba yolundan aşağı inerken şüphelerim vardı. En son oraya gittiğimden bu yana bir hafta ya da daha fazla zaman geçmişti ve evde olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şansımı deneyerek ahıra yanaştım ve park ettim. Bisikletimden indiğimde, çiftlik çalışanlarından biri bana doğru yürüyordu. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bay Nichols buralarda mı?"

"Hayır, efendim. Gelmedi. Hunter'la birlikte erzak almak için kasabaya gittiler. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Habersiz gelerek hata yaptığımı anlayınca başımı salladım ve "Hayır, dostum. Başka bir zaman gelirim." dedim.

"Dan'e senin için bir mesaj iletmemi ister misin?"

"Ona Murphy'nin uğradığını söyleyebilirsin."

Ayrılmak için döndüğünde, "Söylerim," dedi.

Sessizce kendime küfrederek Harley'ime geri döndüm ve tam motoru çalıştırmak üzereydim ki "Murphy?" sesini duydum.

Omzumun üzerinden baktığımda Riley'nin yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Neden orada olduğumu merak ettiği için onu suçlayamazdım. Onun gibi benim de neden habersiz geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Orada oturup ona bakarken her şeyi sorgulamaya başladım, özellikle de mantık duygumu. Düşünmeden hareket etmek bana göre değildi ama orada Riley Nichols'la yüz yüzeydim ve ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Hızlı düşünmeye çalışarak bisikletimden indim ve ona doğru yürümeye başladım. "Selam. Babanla konuşmaya geldim."

"Neden? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Bir sorun yok. Sadece ona iletmek istediğim bir şey vardı."

"Üzgünüm ama o burada değil" diye cevap verirken ellerini Wrangler kotunun arka cebine soktu.

"Evet, duydum. Sanırım geleceğimi ona haber vermeliydim."

"Yolculuğu boşa harcadığın için üzgünüm."

"Üzülme. Yolculuktan keyif aldım. Burası gerçekten çok güzel ve bisiklete binmek için mükemmel bir hava."

"Haklısın. Çok güzel bir gün." Yanakları pembenin yumuşak bir tonuyla kızarıırken, "Biliyor musun... Sana her zaman sorduğun turu verebilirim. Tabii geri dönmen falan gerekmiyorsa?"

"Biraz zamanım var."

"Harika." Parlak bir şekilde gülümsedi, neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. "Önce sana ahırları gezdireyim, sonra oradan devam ederiz, ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor."

Onu ahıra kadar takip ettim ve buranın ne kadar temiz ve düzenli olduğundan hemen etkilendim. Beni genç kısraklardan birini barındırdıkları ahırlardan birine götürdü. Atın kulağının arkasını kaşırken gözleri gururla parlıyordu. "Bu güzel kızın adı Anna Belle."

"Tahmin etmem gerekirse, bu atın arkasında bir hikaye olduğunu söyleyebilirim."

"Evet. Öyle de denebilir." Ciddi bir ifadeyle kısırağa baktı ve şöyle dedi: "Babam onu bana tam da annemin göğüs kanseri olduğunu öğrendiği zaman verdi. Onu bu kadar hasta görmek gerçekten zordu ama Anna Belle'in dikkatimi dağıtmasına yardımcı oldu, gezegendeki en tatlı, en güzel at olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Annenize olanları duyduğuma üzüldüm. Kanser zor olabilir, özellikle de gerçekten değer verdiğiniz birini etkiliyorsa."

"Bu en kötüsü." Bir sonraki kabine doğru yürümeye başladı ve devam etti: "Annem çok mücadele etti. Doktorların kaç farklı tedavi denediğini size anlatamam; bunlar onu daha kötü hissettirmekten başka bir işe yaramadı. Birkaç yıl sonra öldü."

"Lanet olsun. Bunu duymaktan gerçekten nefret ediyorum. Senin için çok zor olmuş olmalı." "Hepimiz için çok zordu. İşleri daha da kötüleştirmek için, tedaviler

gerçekten pahalıydı. Ödeyebileceğimizden çok daha fazlaydı ve boyumuzdan büyük işlere kalkıştık. Babamın o silahları satmaya başlamasının ana nedenlerinden biri de buydu. Bunu öğrendiğimde pek memnun olmamıştım ama şoku atlattıktan sonra iyi niyetli olduğunu anladım." Riggs bana annesinin ölümünü ve sonrasında yaşananları zaten anlatmıştı ama ondan dinlemek bana olaylara yeni bir bakış açısı kazandırdı. Herkes umutsuz zamanların umutsuz önlemler gerektirdiğini bilirdi, ancak bazı önlemler diğerlerinden daha büyük sonuçlar doğururdu. Bir sonraki ata vardığımızda derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum."

"Benimle bu konuda konuşabileceğini hissetmene sevindim."

Riley konuşmayı hızla başka bir yöne çevirerek eliyle ikinci ahırdaki atı işaret etti ve "Bu Starlight. En son buraya geldiğinizde ortaya çıkan ve eğitmenine kafa atan at."

"Evet, tam bir şov yaptı. Onu neyin korkuttuğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyoruz. Her zaman biraz ele avuca sığmaz olmuştur. Onu ringe çıkarana kadar gayet iyi. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey onu her seferinde sinirlendiriyor."

"Yürüyüşler arasında geçiş yapmakta zorlandığını fark ettiniz mi?"

"Fark etmedim ama bir dahaki sefere onu götürdüğümüzde izleyeceğim... *Bir dakika bekle.*" Benimle yüzleşirken bir adım geri çekildi. "Yürüyüş geçişleri hakkında ne biliyorsun?"

"Annem bir keresinde at yetiştiren bir adamla çıkmıştı ve onun çiftliğinde çok zaman geçirmiştik." Annemin çıktığı onca erkek arasında umursadığım tek kişi Joe'ydu. İyi bir adamdı ve annem için doğru olanı yapmaya çalışırdı. Ne yazık ki, yıllarca kötü muamele gördükten sonra, annem kendisine gerçekten iyi davranan bir adamla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Mümkün olduğunca belirsiz olmaya çalışarak ona şöyle dedim: "Atlarına ilgi duyduğumu gördü ve sonunda beni işçilerinden biri olarak işe aldı. Orada sadece birkaç yaz çalıştım ama ondan çok şey öğrendim."

"Belli ki." Ellerini kalçalarına koydu ve gülümsedi. "Atlarla çalıştığına inanmıyorum. Sürprizlerle dolusun, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok."

İleriye doğru yürümeye başlarken saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Peki, onun evindeyken hiç ata bindin mi?"

"Bazıları, ama bu uzun zaman önceydi."

"Bir ara tekrar denemek ister misin?" "İkna edilme şansım var."

Yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi ve bana dönerek, "Sanırım ikna becerilerim üzerinde çalışmam gerekecek" dedi.

Lanet olsun. Her gülümsemesiyle, gözlerindeki her küçük parıltıyla beni kendine daha da yaklaştırıyordu. Üzerimde yarattığı etkinin farkında olup olmadığını merak ediyordum. "Tahmin etmem gerekirse, bu konuda hiçbir sorunun olmadığına bahse girerim. Eminim istediğini elde etmek için her zaman bir yol buluyorsundur."

"Keşke." İçinden kıkırdadı ama birkaç boş ahırın yanından geçerken gülümsemesi soldu. "Şimdi söylemesi zor biliyorum ama bir zamanlar bunların her biri taylarla dolu olurdu."

"Gerçekten mi? Ne değişti?"

"Aygırımızla ilgili bazı sorunlarla karşılaştık." "Ne tür sorunlar?"

"Üreyen türden." Kaşını kaldırdı ve omuz silkti. "*Bazı erkeklerin nasıl olabileceğini bilirsiniz.* İşbirliği yapmadı, bu yüzden

yeni bir tane getiriyoruz. Umarım bu bizi yeniden ayağa kaldırır ve çalışır hale getirir."

"Tüm bunlara kendini oldukça adanmış görünüyorsun." Ahırdan çıkıp devasa göletlerine doğru ilerlerken, "Mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Kendimi hep burada ağabeyim ve babamla birlikte, çiftliği yönetmelerine yardım ederken hayal etmişimdir. Her zaman buraya ait olduğumu, çiftliğin ve atların beni ben yaptığını hissettim ama son zamanlarda farklı bir şey denemek isteyebileceğimi düşünüyorum." Durdu ve gözlerimin içine bakarak devam etti: "Ata binmeyi ve burada atlarla vakit geçirmeyi her zaman seveceğim, ama dışarıda tüm bu harika *olasılıklarla* dolu büyük bir dünya var. Bazen burada, çiftlikte kalırsam gerçekten harika bir şeyi kaçıracığımdan endişe ediyorum."

"Anladım."

"Öyle mi?" diye sordu, sesi şaşırılmış gibiydi.

Suya yaklaştığımızda bir çim parçasının üzerine oturdu ve ben yanına otururken bekledi. Yerleştikten sonra ona döndüm ve "Hepimizin şüpheleri var Riley," dedim.

"Sen bile mi?"

"Evet. Ben bile."

"Tamam." "İşte sana bir soru... En çok neyi seversin?" diye sorarken gözleri muziplikle dans ediyordu.

"Hmm. Bunun üzerinde biraz düşünmem gerekebilir."

"Oh, o kadar çok var demek?" Kıkırdadı.

"Evet. Birkaç tane var."

"Tamam. En büyüğünden başlayalım ve oradan devam edelim," diye itti.

"Başlangıç olarak, sahtekârlığın benim için büyük bir sorun olduğunu söyleyebilirim." Gözlerim onunkilerle buluştu ve ekledim: "Eğer biri güvenimi kırarsa, bunu geri almak mümkün değildir. Bundan sonra, oldukça tipik olduklarını söyleyebilirim: bir kalemin üstünü defalarca tıklamak ya da hmmm... sürekli geç kalan biri ve .... uh, yürürken ayaklarını yere sürten insanlar. Tanrım, buna dayanamıyorum."

"Oh, ben de yapamam. Dostum, bunlar çok güzel!" diye heyecanla duyurdu. "Benim için, birinin ağzı açık çiğnemesinden ya da ... ugh, sıska kızların uyguladıkları çılgın diyet hakkında konuşmaları. En kötüsü de insanların 'alınma' demeleri ve kırıcı olduklarını bildikleri halde bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalışmaları."

"Evet. Onlar da iyi."

Sonraki bir saati rastgele bir konudan diğesine konuşarak geçirdik. Onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum. Kolaydı, sanki birbirimizi bir ömür boyu tanıyormuşuz gibi, ama gerçek şu ki, birbirimizi hiç tanımiyorduk. Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu ve merakı her geçen dakika artıyordu. Bana doğru bakarken kaşları çatıldı ve "Parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum ama bir türlü anlamıyorum" dedi.

"Seni anladığımdan emin değilim. Neyi anlamadın?"

"*Sen*. Bu hiç mantıklı değil. Annenin eski erkek arkadaşıyla bir çiftlikte çalışmaktan" - parmağıyla beni işaret etti - "şu an olduğun kişiye nasıl geldin?"

"Yani, nasıl motorcu oldum?"

"Evet, ama herhangi bir motorcu değil." Eliyle bana doğru işaret etti ve "Nasıl oldu da bir motosiklet kulübüne üye olan bu *sert görünümlü, kaslı... belalı* motorcu oldun?" diye sorarken sözleri fazlasıyla dramatize edilmişti.

Başımı salladım ve kıkırdarak "Karışık bir durum" diye cevap verdim.

"Eminim öyledir." Bir ot parçasıyla oynarken, "Ama yine de bunu duymak isterim," dedi.

"Bilmiyorum. Şeytan'ın Öfkesi'ne katılmayı planlamamıştım." Hiçbir şeyin yolunda gitmiyor gibi görüldüğü o günleri düşündüm ve hayatımın ne kadar değiştiğine inanmak zordu. "Afganistan'daki bir turdan sonra bazı acı gerçeklerle yüzleştım ve iş bulmak için eve dönmemin en iyisi olacağına karar verdim. Orada burada ufak tefek işler bulmayı başardım ama kalıcı bir iş bulmakta zorlandım. Param bitmişti ve Gus'la tanıştığımda kendimi sokaklarda bulmak üzereydim. Bana bir şans verdi ve iş bulmam için bir fırsat sundu. İlk günden itibaren aradığım şeyi bulduğumu biliyordum... başka hiçbir şeye benzemeyen bir kardeşlik. Şeytan'ın Öfkesi'nin kardeşleri aynı kanı paylaşmıyor olabilirler ama onlar da aynı aileden."

"Bu açıklamaya karmaşık diyebileceğimden emin değilim. Kulüpte bulduğunuz kardeşliğin, askerde sahip olduklarınıza çok benzediğini tahmin ediyorum."

"Pek çok açıdan öyle ama çok daha fazla katılım var. Kulübe kimin getirileceğine biz karar veriyoruz... kimin iyi bir uyum sağlayacağını düşünüyoruz. Orduda durum böyle değil. Orada sadece kura şansı var ve bu her zaman iyi bir şey değil."

Omuz silkti ve "Bu mantıklı" diye cevap verdi.

"Başka farklılıklar da var ama bunları başka bir güne saklayacağım." Ayağa kalktım ve ekledim, "Şimdilik gitsem iyi olacak. Seni yeterince oyaladım."

Ayağa kalkmaya başladığında ona elimi uzattım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. "Peki ya babam ne olacak? Onunla konuşman gerektiğini sanıyordum."

"Onu başka bir zaman yakalarım." Motosikletime geri döndük, kaskımı aldım ve "Bana etrafı gösterdiğin için teşekkürler" dedim.

"Gerçekten hoşuma gitti. Seninle konuşmanın bu kadar kolay olmasını beklemiyordum."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim ve ben de gerçekten iyi vakit geçirdim. Bir ara bunu tekrar yapmalıyız," diye önerdim.

"Bunu çok isterim. Belki geri döndüğünde seni o gezintiye çıkmaya ikna edebilirim?"

"Ancak daha sonra benimle Harley'e binmeyi kabul edersen." "Motosikletin mi?"

"Evet, korkmadığın sürece." Ona takıldım.

"Oh, hayır. Korkmuyorum. Aslında, bir gezintiye çıkmayı çok isterim."

"Bunu bir plan olarak düşün." Ona son bir kez bakarken, kendimi ona uzanmak, onu uzun uzun ve sertçe öpmek isterken buldum ama kendimi direnmeye zorladım. Motosikletime bindim ve kontağa uzandım. "Bir dahaki sefere kadar."

"Dikkatli ol
Murphy." "Her
zaman."

Motoru çalıştırdım ve garaj yolundan aşağı inerken onunla geçirdiğim zamanın bitmesine hazır olmadığımı fark ettim. İşte o zaman, yapmak istediğim bir şey olmasa da Riley Nichols'ı arkamda bırakmam gerektiğini anladım. Onu tekrar görmek için yaptığım planlar bozulmak zorundaydı. Başka seçeneğim yoktu. Yapmazsam ne olacağını biliyordum. Annemden ve onun yaptığı berbat seçimlerden öğrendiğim tek şey, birine değer verdiğinde onu acıdan koruman, acının sebebi olmaman gerektiği idi. İçten içe Riley gibi bir kız için önemli olabilecek her yönden kırık olduğumu biliyordum. Mutlu sonlara inanmazdım. Benim için aşk sadece bir hayal ürünüydü ve eğer onun peşinden gidersem, sadece kalbini kırmış olurum. Bunu ona yapamazdım ve onun mutluluğunu kendi mutluluğum için feda edemezdim.

RILEY

E Murphy ile geçirdiğim o sabahı her düşündüğümde, içimi sıcak, bulanık bir his kaplıyor ve deli gibi gülümsemeye başlıyordum. Buna inanamadım. Kötü çocuk motorcu gerçekten ayaklarımı yerden kesti. Bunu düşünmek bile beni şaşırtıyordu. Onun gibi bir adamın bu kadar centilmen, bu kadar çekici ve tatlı olabileceğini asla hayal edemezdim ama öyleydi. Aslında bunların hepsi ve çok daha fazlasıydı. Onunla harika vakit geçirmiştım ve onu tekrar görme düşüncesi beni heyecanlandırmıştı ama ne yazık ki bu duygu uzun sürmedi. Murphy'nin çiftliğe geldiği günden bu yana üç hafta geçmişti ve o zamandan beri onu ne görmüş ne de ondan haber almış olmam beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bunu bir türlü anlayamıyordum. Bana nasıl baktığını görmüştüm ve erkeklerle çok fazla deneyimim olmasa da yeterince şey biliyordum; bir erkek ilgilenmediği sürece size öyle bakmazdı. Onu yanlış anlamış olabilirdim. Belki sadece alerjisi vardı ya da güneş gözlerine vuruyordu. Ya da belki de beni tekrar görmekten bahsederken sadece nazik davranıyordu ve geri dönmeye niyeti yoktu. Aklından neler geçtiğini bilmenin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden başka seçeneğim kalmamıştı. Gerçeklerle yüzleşmeli ve ekildiğimi kabullenmeliydim.

Bu düşünce bana pek iyi gelmedi. Aksine, kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. Öfkeli ve acılı bir hale geldim ve tek tesellim onun ölümünü planlamak oldu - mecazi anlamda tabii ki. Adamın ölmesini istemiyordum. Sadece kafamdan çıkmasını istiyordum ama Murphy gibi bir adam söz konusu olduğunda bu hiç de kolay olmayacaktı. Neyse ki yardım aldım. Grady'ye Murphy hakkında her şeyi anlattıktan sonra -bir motorcu ve büyük olasılıkla bir suçlu olduğu gerçeği hariç- ziyarete gelmem için ısrar etti ve her şeyi silecek bir gece vaat etti.

Murphy'nin düşünceleri. Hazırlanmak için yukarı çıkmak üzereydim ki babamın ofisinde konuştuğunu duydum. Sesindeki ciddi ton, bir şeylerin ters gitmiş olabileceği konusunda endişelenmeme neden oldu, bu yüzden kapalı kapıya doğru ilerledim ve ne söylediğini dinlemeye çalıştım.

"Son sevkیات beklentilerinizi karşıladı mı?" diye sorarken sesi umutlu geliyordu.

Kısa bir duraksamadan sonra şöyle dediğini duydum: "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Adamlarının endişelendiğini biliyorum, özellikle de Murphy'nin, ama üründen memnun kalacağını umuyordum."

Murphy'nin adını duyunca daha da meraklandım ve kapıya doğru bir adım daha yaklaştım. "Evet. Bu konuda neden endişelendiğini anlıyorum ve burada daha uzun süre kalmayı planlasaydım, bazı değişiklikler yapmayı düşünebilirdim, ama gerçek şu ki... Bu şeyi kapatmanın zamanının geldiğini düşünüyorum. İstedğin malları getirene kadar değil elbette ama kısa bir süre sonra."

Devam etmeden önce kısa bir duraklama daha oldu, "Bunun bir sorun olmayacağını umuyorum, ama eğer bir sorun olursa, ben hallederim."

Birkaç "hımm" ve "hımm" sesinden sonra babam, "Kulağa hoş geliyor. Önümüzdeki hafta sonuna kadar sana getiririm. Teşekkürler, Gus."

Telefonu kapattı ve birkaç dakika sonra ofisinden hızla çıktı. Neyse ki ben çoktan mutfığa dönmüştüm ve onu dinlediğimden haberi yoktu. Ceketini askıdan aldı ve arka kapıya yöneldi. Kapıyı açmaya fırsat bulamadan ona seslendim, "Hey, baba?"

"Öyle mi?"

"Bu gece evde olmayacağım. Grady ile takılmak için Memphis'e gidiyorum."

Umursamayacak kadar dalgındı, sadece "Tamam" diye mırıldandı. "Sabah geri geleceğim."

"Siz ikiniz eğlenin ama dikkatli olun."

Bununla birlikte dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Pencereye doğru eğildim ve ahıra doğru gidişini izledim. Gözden kaybolur kaybolmaz ofisine koştum ve masasından cep telefonunu kaptım, hızla son aradığı numarayı aradım. Numarayı bulduktan sonra bir kâğıda yazdım ve arka cebime koydum. Gus'ın telefon numarasıyla ne yapmayı planladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bir şekilde ona sahip olmak

kendimi daha kontrollü hissetmemi sağladı. Babamın telefonunu masasına geri koydum ve Hunter "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda yukarı koşmak üzereydim.

"Umm... hiçbir şey" diye cevap verirken cırtlak bir sesle durdum.

"Bana bir şey gibi geldi."

"Seni kırmak istemem ama yanılıyorsun."

Yanından geçerken, "Bu gece Grady'yi görmeye gideceğini söylediğini mi duydum?" diye sordu.

"Evet. Duştan çıkar çıkmaz gidiyorum. Neden?"

"Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı ama bekleyebilir."

"Emin misin?"

Başını salladı. "Evet, önemli bir şey değil. Grady'ye selamımı söyle." "Tamam, söylerim."

Merdivenleri çıkmaya başladım ve odama vardığımda arka cebimden kâğıdı çıkardım ve bir süre inceledim. Tam bir aptaldım. Tamamen ve tamamen çaresiz görünmeden o numarayı aramamın hiçbir yolu yoktu. Elimde buruşturdum ve tam çöpe atmak üzereydim ki kendimi durdurdum ve onun yerine çantama koydum.

Az önce aptalca bir şey yapmamışım gibi davranarak banyoya girdim ve sıcak bir duş aldım. Çıktığımda kendimi biraz endişeli hissediyordum, bu yüzden giyecek bir şeyler bulmam normalden daha uzun sürdü. Mükemmel kıyafete karar verdikten sonra saçım ve makyajım üzerinde çalışmaya başladım. İşim bittiğinde saat dokuzu geçiyordu. Grady'nin geç kalmamdan ne kadar nefret ettiğini bildiğimden, eşyalarımı topladım ve aceleyle aşağı indim. Babamla vedalaştıktan sonra aceleyle arabama doğru yola çıktım ve kısa bir süre içinde eyaletler arası yola koyuldum. Yarım saat sonra Smoking Gun'a vardım ve tam da umduğum gibi tıklım tıklımdı - tam da Murphy'yi aklımdan çıkarmak için ihtiyacım olan şeydi.

Kendimden emin bir gülümsemeyle kalabalığın arasından zikzaklar çizerek barın arka tarafına doğru ilerledim. Grady'yi görür görmez yanına gittim ve "Pastırma sallamak da neyin nesi?" dedim.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Son derece iyi bir ruh halindesin."

"Hayır, değilim ama çok yakında olmayı planlıyorum." "Bir içkiye ihtiyacım var" derken barı işaret ettim.

"Tamam... Long Island mı istersin yoksa daha sert bir şey mi?" "Şimdilik uzun bir ada yeterli."

"Tamamdır." İçki siparişimizi verdikten sonra beni arka taraftaki bir masaya götürdü. Oturduktan sonra kıyafetimi kontrol etmek için arkasına yaslandı. "I

Seni en son ne zaman bu kadar süslenmiş gördüğümü hatırlamıyorum. Birini etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Küçük siyah elbiseme ve topuklu ayakkabılarıma baktım. "Biraz daha fazla çaba göstermenin zararı olmaz diye düşündüm."

"Ekstra çabanın karşılığını aldık!" Garson kız içkilerimizi getirdi ve masaya koyar koymaz ona baktım ve "Bir tane daha içmem gerekecek" dedim.

"Yani onu aklından çıkarmayı mı planlıyorsun?"

"Belki," diye cevap verdim öne doğru eğilip bara hızlıca bir göz atarken.

"Onu mu arıyorsun?"

Ne yaptığımı fark ettiğimde, oflayıp puflayarak arkama yaslandım ve homurdandım, "Hay Allah. Benim neyim var böyle?"

"Senin hiçbir sorunun yok, Lee. Bu adama çok umut bağladın ve bu tamamen anlaşılabilir bir durum," diye beni temin etti. "Pisliğin teki olması ve seni hayal kırıklığına uğratması senin elinde değil."

Grady haklıydı. Murphy beni hayalete çevirmişti. Yaptığı şey için mükemmel bir kelimeydi. Bir an orada, tatlı ve çekiciydi, sonra bir baktım gitmiş, sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu. Cevap vermeden önce içkimden uzun bir yudum aldım, "Bu benim hatam. Sadece birkaç saat konuştuk. Adamı tanımıyorum bile... *gerçekten* tanımıyorum. Kendimi kaptırmamalıydım ama artık atlattım."

"Hayır, değilsin, ama olacaksın."

Derin bir nefes aldım ve "Biliyor musun, doğru adamı bulmak bu kadar zor olmamalı" dedim.

"Hayır, olmamalı." Masumca omuz silkti ve ekledi, "Ve sen neden ilişki yaşamadığımı merak ediyorsun."

"Haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. İlişkiler kuşlar içindir."

"Aynen öyle."

İlişkilerin neden berbat olduğunu tartışırken, ilk içkimi bitirdim, sonra ikincisini ve üçüncüsünü de içmek üzereydim. Alkolün etkilerini hissetmeye başlamıştım ki masamızda bir içki daha belirdi. Zaman zaman birkaç kadeh içsem de, hiçbir zaman çok içen biri olmadım, bu yüzden tamamen sarhoş olmam fazla zaman almadı. Yavaşlamam gerektiğini biliyordum, özellikle de aç karnına içtiğim için, ama gevşemek ve bir süreliğine her şeyi unutmak güzeldi. Ayrıca, Grady yanımdayken, bir şey yapma konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Pişman olacaktım ya da ben öyle sanıyordum. Dördüncü içkime yeni başlamıştım ki başım dönmeye başladı. Biraz dolaşmanın iyi geleceğini düşünerek çantamı aldım ve "Ben tuvalete gidiyorum" dedim.

Biraz sendelediğimi görünce Grady, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır, ben
iyiyim." "Emin
misin?"

"Ben iyiyim, Grady. Sadece... iki kadeh falan içtim," diye
telaşlandım. "Sen ikiden fazla içtin ve gerçekten çok sertlerdi."

"O kadar da güçlü değillerdi." Banyoya doğru ilerlerken ona
"Endişelenmeyi bırak. Hemen döneceğim." dedim.

Kimseye rastlamamak için elimden geleni yaparak tuvaletlerin bulunduğu barın arka tarafına doğru ilerledim. İnsan kalabalığı ve yüksek sesli müzik arasında biraz klostrofobik hissetmeye başlamıştım, bu da başımın dönmesine yardımcı olmuyordu. Tuvalet kabinine kaçmayı umuyordum ama kuyruk köşeyi sarmıştı. Beklemeye çalıştım ama orada dururken, yardım edemedim ama bir araya toplanmış tüm farklı çiftleri fark ettim. Hepsi çok mutlu, çok aşık görünüyordu ve onlara bakmak bile içimi umutsuzluk duygusuyla dolduruyordu. Hayatımda sadece iki ilişkim olmuştu ve ikisi de kalp kırıklığıyla sonuçlanmıştı. Sonra annem öldü ve ben de Bay Doğru'yu bulmaya çalışmaktan vazgeçtim. Murphy'ye kadar, ilgimi çeken biriyle tanışmayalı bir yıldan fazla olmuştu ve o zaman bile kısa sürmüştü. Adam ağzını açar açmaz, onun da kibirli bir pislik olduğunu gördüm ve onu tekrar görmek için tüm ilgimi kaybettim. Köşede öpüşen çiftlerden birine tekrar baktığımda, yalnız olmamın kendi hatam olduğunu fark ettim. Sevecek birini bulma konusunda çok temkinli, çok dirençli davranmıştım ve sonunda birine izin verdiğimde, yanlış adamı seçmiştim.

Çakırkeyifliğin sınırlarında geziniyordum ve daha çok sarhoşluğa doğru gidiyordum, ki bu da böyle bir keşif için en iyi zaman değildi. Sağlıklı düşünemiyordum ve kendimden nefret etmem duvarların üzerime kapandığını hissetmeme neden oluyordu. Kendimi tamamen kaybetmeden önce biraz hava almam gerekiyordu. Arka kapıyı fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı. Bir an bile tereddüt etmeden uzun kuyruğu hızla geçip dışarı fırladım. Karanlık ve tam olarak güvenli olmasa da, soğuk hava kafamı boşaltmak için harikalar yarattı. Tuğla duvara yaslandım ve birkaç derin nefes aldıktan sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Grady'nin nereye gittiğini merak edebileceğinden endişelenerek çantama uzandım.

cep telefonu. Telefonu çıkardığımda, Gus'ın numarasını yazdığım buruşuk kâğıdı gördüm. Son birkaç haftadır ne kadar reddedilmiş ve incinmiş hissettiğimi düşünmeye başladım. Murphy'nin beni bu şekilde etkilemesine izin vermem beni çileden çıkarmıştı. Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum. Ne yaptığımın farkına varmadan çantamdan kâğıdı çıkardım ve onun numarasını çevirdim. Saniyeler sonra bir erkek sesi duydum, "Evet?"

"Um... Bu Gus mı?" Kekeleydim. "Kim soruyor?"

"Soruyorum."

"Peki siz kimsiniz?"

"Ben Riley olabilirim," diye mırıldandım, sesinde duyduğum öfkeye hiç aldırış etmeden.

"Riley kim? Ve bu numarayı nereden buldun?"

Ona numarayı babamdan çaldığımı söylememin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden sadece ilerledim. "Murphyyy ile konuşmam gerek."

"Murphy mi dedin?"

"Evet... Murr-r-phyy. Şu motorcu adam. Buralarda mı?"

"Um-hmm." Bir an durakladı ve sonra, "Bakalım onu bulabilecek miyim?" dedi.

Arka planda erkeklerin konuştuğunu duyabiliyordum ama ne dediklerini anlayamıyordum - kısmen boğuk olduğu için, kısmen de rüzgâra karşı üç yaprak olduğum için. Murphy'nin sesini duyduğumda konsantrasyonumu korumak için savaşıyordum, "Riley?"

"Merhaba Murphyyy," diye şımardım. "Hayatta ve iyi olduğunu bilmek güzel."

"Gus'ın numarasını aradığını biliyor muydun?" diye tersledi.

"*Belki de biliyordum. Belki de bilmiyordum.*"

"Aklından ne geçiyordu? Şeytan'ın Öfkesi'nin başkanını iyi bir nedenin olmadan öylece arayamazsın Riley!"

"Bir nedenim vardı, Murr-pphy! Sana söylemem gereken bir şey var. O zaman, işim bitti." Söylediklerimi anlayıp anlamadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. Göğsümü temizlemem gerekiyordu, bu yüzden ona şöyle dedim: "İri yarı, sert bir motorcu olabilirsin, muhteşem, bebek mavisi gözlerin ve harika bir kışın olabilir... ama bu sana tam bir pislik olma hakkını vermez. Ben de senin iyi biri olduğunu düşünmüştüm. İnanabiliyor musun?"

Bu mu? ... Yani, senden gerçekten *hoşlanmıştım*! Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyordum ama sen gidip beni ektin."

"İçki mi içiyordun?"

"Evet, ben de birazdan içeceğim."

"Neredesin?" diye sorarken sesi alçak ve tehditkârdı.

Sorusunu duymazdan gelerek, "Asıl çılgınca olan ne biliyor musun? Aslında ben de senin benden hoşlandığını sanıyordum. Bu ne kadar üzücü?"

"Riley," diye uyardı.

"Beni hayalete çevirdin, Murphyyy. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" O cevap veremeden ben tersledim, "Anlamı, senden hoşlanmamı sağladın ve sonra ortadan kayboldun... Hayatta mısın ölü müsün hiçbir fikrim yoktu, *ama her neyse*. Anladım. İlgilenmiyorsun ve benim için *sorun* yok. Ciddiyim. Ne yapman gerekiyorsa yap. Bana gelince, kendime harika bir zaman ayıracağım ve unutacağım-"

Ben daha cümlemi bitiremeden, "Riley, hangi cehennemdesin?" diye bağırdı.

Tam cevap vermek üzereydim ki arka kapı açıldı ve sokağı konuşan insanların ve yüksek sesli müziğin sesleri doldurdu. Grady dışarı çıkarken bağırdı, "Riley! Barın her yerinde seni arıyordum. Burada ne halt ediyorsun?"

"Uh... Telefundayım, *Gradyyy*." diye küstahça söylenirken cep telefonumu kaldırdım. "Kapat şu lanet telefonu. Dışarısı otuz derece ve sen

"Palto giymiyorum!" "Ben sadece iyiyim!"

"Dudakların mavi, Lee. Çocuk gibi davranmayı bırak ve kışını içeri sok."

"Tamam! Bana bir saniye ver." Telefonu tekrar kulağıma götürdüm ve "Hey, Murphyy, gitmem gerek" dedim.

Bir yanıt bekledim, ama hiçbir şey alamadım, sadece ölü bir hava. Grady'nin yüzündeki onaylamayan ifadeyi görünce bana kızgın olduğunu anladım. Ona doğru ilerlerken omuz silktim. "Artık telefonda değilim."

"Hadi gel. İçeri geri dönelim." Onu masamıza kadar takip ettim ve oturur oturmaz bana o bakışlarından birini attı. "Sana onu arayarak büyük bir hata yaptığını söylemeyeceğim, çünkü bunu yarın anlayacaksın."

"Benim öfkeli bir deli olduğumu düşünecek."

"Belki, ama onun ne düşündüğü kimin umurunda." Elini benimkinin üzerine koyarak şöyle dedi: "Sen harika bir kadınsın Riley Nichols. Bunu göremeyen hiçbir erkek sahip olmaya değmez."

"Biliyorum."

"O zaman öyleymiş gibi davran ve o dangalağı unut."

Derin bir nefes aldım. "Tamamyy. Haklısın. Bunu aştım."

"Güzel." İçkime uzandığımda elini koluma koydu ve "Sakin ol katil. İçkiyi biraz azaltmalısın."

"Evet, muhtemelen öyle yapmalıyım ama kafamın etkisi geçmeye başladı ve şu anda ihtiyacım olan son şey bu." İçkimden büyük bir yudum aldım ve gülümseyip "Ama uslu durmaya çalışacağım" demeden önce hıçkırdım.

"Seni bu konuda tutacağım."

Bara doğru bakarken, "Earl bu gece çalışıyor mu?" diye sordum. "Uslu duracağını sanıyordum."

"Sadece bir soru soruyordum. Tanrım," diye yakındım.

Tam cevap vermek üzereyken fedailerinden biri koşarak Grady'nin yanına geldi. "Hey, patron. Bir sorunumuz var."

"Ne tür bir sorun?" Grady homurdandı.

"Adamın biri ön merdivenlerden düşmüş. Kıçını fena halde yardı ve şimdi de dava açmakla tehdit ediyor!"

"Hangi gerekçeyle? Yeterince sarhoş değil miydi?" Grady alay etti.

"Hayır, efendim. Sanırım bu adam avukat ya da öyle bir şey." Korumanın gözleri panikle açılmıştı: "Binanın ön girişindeki tüm buzların temizlenmesinin zorunlu olduğuna dair birtakım şehir ceza kanunlarından bahsetmeye başladı. Bu doğru mu yoksa sadece kızgın mı bilmiyorum."

"Lanet olsun." Grady bana doğru bakarak, "Üzgünüm Riley, ama gidip şu adamla görüşmem gerek," dedi.

"Sorun değil. Devam edin."

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Ayağa kalkarken, "Yerinizden kımıldamayın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Fedaiyi ön kapıya doğru takip edişini izledim. İkisi de görüş alanımdan çıkınca dikkatimi tekrar içkime verdim. Long Island'ımdan bir yudum daha alırken aklım Murphy ile yaptığım telefon görüşmesine gitti. Yarın daha çok pişman olabilirdim ama her şeyi içimden attığım için mutluydum. Çalan şarkıya odaklanmaya çalışırken

uzun bir içki daha aldım ve sonra bir tane daha ve bir tane daha. O sersemlik hissinin geri gelmesi uzun sürmedi ve müziğin ritmiyle sallanmaya başladım. Her şey yolundaydı, ta ki arkaya yatırılmış saçları ve kalın altın zinciriyle bir pezevenğin dikkatini çekene kadar. Odanın diğer ucundan bana baktığını fark ettiğimde, ilgilenmediğimi anlamasını umarak hızla dönüp diğer yöne baktım. Ne yazık ki, ilgisizliğimin onu masama yaklaşımdan alıkoymasına izin vermedi. O sırada farkında değildim ama gecem ciddi bir dönüş yapmak üzereydi.

MURPHY

W Riley Nichols'a gelince, bu sahip olamayacağım bir şeyi istemekle ilgili değildi. İstememem gereken bir şeyi istiyordum. Neyin tehlikede olduğunu bildiğim için

Ona karşı hissettiğim çekimi sarsmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o her zaman düşüncelerime geri dönmenin bir yolunu buluyordu. Her şey beni uçurumun kenarına sürüklüyordu ve o aradığında, yangına körükle gitmek gibi bir şeydi. Sesini duyar duymaz tek düşünebildiğim ona ulaşmaktı. Onu görmem, iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu ama bana karşı olan tavrına bakılırsa, beni gördüğüne sevineceği şüpheliydi. Kızgın olmasına şaşırmadım. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi hissederdim ama bana bağırıp çağırmasını beklemiyordum ve bunu yapmak için Gus'ın telefonunu kullanmasını da beklemiyordum. Gariptir ki Gus benim kadar şaşırmamıştı. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Riley'nin beni etkilediğini en başından beri biliyordu. Yeni tedarikçimizin kızıyla ilişkiye girmem konusunda endişeleri olsa da, kardeşlerimi ya da kulübü tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı bildiği için bana güveniyordu.

Telefonu kapattığımda Gus bana baktı ve "Bütün bunlar da neydi?" diye sordu.

"Sarhoştı ve bana cehennemi yaşatmak istedi."

"Şey, lanetleneyeceğim. Bir başka ateşli kız. İçinizden biri uysal, ürkek bir hatuna aşık olsa ne güzel olurdu," diye homurdandı.

"Bunun neresi eğlenceli?" Blaze karşı çıktı. "Ayrıca, hepimiz biliyoruz ki bizim saçmalıklarımıza katlanabilecek olanlar sadece ateşli olanlardır."

"Haklısın." Gus elini cebine attı ve cipinin anahtarlarını çıkardı. Anahtarları bana doğru uzatırken, "Ona birkaç şey açıklamak isteyebilirsin... mesela neden babasının cep telefonundan telefon numaralarını çalmaması gerektiğini." dedi.

"Anladığından emin olacağım."

"Anlayacağını biliyorum."

Sesinde duyduğum acıyı, sebep olduğum acıyı düşünmeden edemiyordum. Onu incitmişim - yapmamaya çalıştığım şeyin ta kendisini - ve bu beni çok üzüyordu. Öyle ya da böyle işleri yoluna koymalıydım ama bunu yapmadan önce onu bulmalıydım. Kapıya yöneldiğimde Gus, "Murphy?" diye seslendi.

Durdum ve ona doğru baktım. "Öyle mi?"

"Şansını denemezsen asla bilemezsin."

Başımı salladım ve park yerine doğru yola çıktım. Kamyonetine vardığımda, Gus'ın söylediklerini düşünmek için zaman ayırmadım. Bunun yerine motoru çalıştırdım ve cehennemden çıkmış yarasa gibi şehir merkezine doğru sürdüm. Riley bana tam olarak yerini söylememiş olsa da, hat kesilmeden hemen önce Grady'nin adını söylediğini duymuştum. Bu benim tek ipucumdu ve onu bulmak için yeterli olacağını umuyordum. Smoking Gun'ın önüne geldiğimde, içerisinin tıklım tıklım dolu olduğunu görmek beni mutlu etmedi. İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce onu bulup işleri yoluna koymak istiyordum ama bu kadar kalabalığın içinde onu bulmak kolay olmayacaktı. Barın arka tarafına doğru ilerlemeye başladım, Riley'den bir iz ararken partiye katılanlar arasında dikkatlice manevralar yapıyordum. Sonunda onu arka köşedeki masalardan birinde otururken gördüğümde umudumu kaybetmeye başlamıştım. Kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran küçük siyah bir elbise giymişti ve saçları omuzlarına dökülmüştü. Büyüleyici görünüyordu. Ne yazık ki, onun ne kadar güzel görüldüğünü fark eden tek kişi ben değildim.

Haddinden fazla hevesli bir dangalak kolunu omzuna atmış onun yanında duruyordu ve ağzından salyalar akıtarak ona baktığı için gece için arkadaşını bulduğunu düşündü. Ne yazık ki onun için bu asla gerçekleşmeyecekti. Yumruklarımı iki yanımda sıkarak onlara doğru ilerlemeye başladım ve yaklaştıkça Riley'nin elini dallamanın göğsüne koyarak onu itmeye çalıştığını görebiliyordum. Adam açıkça ipucunu almıyordu ve kulağına sadece Tanrı bilir diye fısıldamaya devam etti. Kız başını sallayarak açıkça hayır diyordu ama adam cevabı kabul etmiyordu. Masaya ulaştığımda, adama yeni bir tane atmaya hazırdım. Elimi omzuna koydum ve "Hayatına devam etme vakti geldi, pislik herif" diye bağırdım.

Adam benden en az bir karış kısaydı, ince ama atletik bir yapısı vardı. Dönüp bana baktığında, ifadesinden kendinden emin olmadığını anladım ama bu onu "Bu seninle ilgili değil, o yüzden siktir git!" demekten alıkoymadı.

Riley, "Murphy?" diye sorduğunda sarhoş sesindeki şaşkınlığı gözden kaçırmadım. Burada ne işin var?"

"Lanet ellerini onun üzerinden çekmek için iki saniyen var." Kımıldamayınca elimi boğazına götürdüm ve onu havaya kaldırarak duvara yapıştırdım. Büyük bir panikle elimi pençelemeye başladı ve kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalıştı. Zavallı piç dehşete düşmüş görünüyordu ama bunu hak etmişti. Boğazını sıktım ve yüzü kızarmaya başlayınca ona doğru eğildim ve yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktayken homurdandım, "Seni bırakacağım ve bıraktığımda çekip gideceksin. Anlaşıldı mı?"

Çılgınca başını salladı.

"Güzel." Ayaklarını yere indirdim ve boğazındaki tutuşumu bıraktım. "Şimdi defol git buradan."

Gitmek için döndüğünde, "Hiçbir kış parçası bu saçmalığa değmez!" diye homurdandığını duydum.

O gider gitmez Riley bana döndü ve "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Seni o pislikten kurtaran *bendim*, eğer gidip kendini sarhoş etmeseydin buna gerek kalmayacaktı."

"Oh, hayır. Buraya gelip *beni kurtarmaya* çalışarak büyüklük taslayamazsın," diye mırıldandı. "Bunu yapamazsın. Sonra olmaz..."

"Az önce yaptım."

"Müdahale etmeye hakkınız yoktu. Ayrıca, ben *hallediyordum*!"

"Um-hmm. Elbette, öyleydin." "Kuzenin Grady nerede?" diye sorarken kollarımı kavuşturdum.

"Bu sizi ilgilendirmez... İlgilenmesi gereken bir şey vardı."

"Yani seni burada yalnız mı bıraktı?"

"Evet, ama *halletmesi gereken önemli bir işi vardı*," diye tekrarladı abartılı bir göz devirmeyle.

"Hiçbir şey senin kadar önemli değil Riley. *Hiçbir şey*."

"Bunu senin söylemen neredeyse komik" derken yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi.

İçkisini alıp uzun bir yudum aldığında ona doğru uzandım ve "Yeterince içtin. Seni eve götürmenin zamanı geldi."

"Dur bakalım. Orada dur bakalım Herkül," diye karşı çıktı. "Sen kim oluyorsun da bana ne zaman yeteceğimi söylüyorsun? Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Bu tartışmaya açık değil Riley. Küçük öfke nöbetini geçirdin. Şimdi seni eve götürüyorum."

"Öfke nöbeti mi?" Ayağa kalkıp, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sorarken kelimeleri bulanıklaşmaya ve uzamaya devam ediyordu.

"Riley," diye uyardım.

"Beni istediğin kadar 'Riley' yapabilirsin, ama ben gitmiyorum." Ön kapıyı işaret ederken, "Öte yandan, sen ne istersen yapabilirsin." dedi.

"Bu doğru mu?"

Bununla birlikte, ona doğru adım attım ve hızlı bir hamleyle onu kaldırıp omzuma yerleştirdim. Onu yerleştirdikten sonra, elbisesinin kaydığını ve küçük, siyah dantel külotunun ve mükemmel kıcının tamamen açıkta olduğunu fark ettim. Aletim canlandı ve ona dokunma ve elimin altındaki pürüzsüz, yuvarlak etini hissetme dürtüsünü hissettiğimde sessizce kendime lanet ettim. Ne yeri ne de zamanıydı, bu yüzden elbisesinin eteklerini hızlıca çekiştirerek tamamen örtündüğünden emin oldum. Tam o anda Riley yumruklarıyla sırtıma vurmaya başladı. "Ne yapıyorsun lan sen? İndir beni!"

"Ne istersem yapabileceğimi söyledin, ben de gitmek istiyorum." "Sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemiştim!"

Kendime engel olamayarak kıcına hızlı ama unutulmaz bir şaplak attım ve ona "Şu anki durumunu göz önünde bulundurursak, bu konuda yanıldığını söyleyebilirim" dedim.

"Aman Tanrım! Bunu yaptığina inanamıyorum! İndir beni, Murphy!"

Yarım yamalak itirazlarına aldırmadan masadan çantasını kaptım ve barın önüne doğru ilerledim. Elimden kurtulmak için kıpırdanmaya çalışıyordu ama bu olmayacaktı. Artık elimde olduğuna göre, onu bırakmamın imkanı yoktu.

Kıcına bir kez daha sertçe vurdum ve umduğum gibi, sonunda kaderini kabul etti ve yerleşti. Neredeyse ön kapıya varmışım ki uzun boylu, tiki bir orospu çocuğu ö n ü m e geçerek çıkışı engelledi. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Ne yapıyorsun? Onu yere bırak." "Öyle bir şey olmayacak."

"Bu olacak, hem de hemen şimdi olacak."

"Geri çekilmelisin, pislik, yoksa olacıklardan hoşlanmayacaksın," diye uyardım, belindeki kavrayışımı sıkılaştırarak. Onu bırakabilirdim. Şu anki durumu göz önüne alındığında, yapılacak en saygılı şey bu olurdu ama bir noktaya değinmek istiyordum ve bunu yapacağımdan da emindim. Ayrıca, Riley'yi içki içerken yalnız bırakan o pisliği barındırmamın imkânı yoktu. Bu saçmalık haddini aşmıştı ve bunu ona bildirmek için her türlü niyetim vardı.

İleri doğru bir adım attı ve tam aptalca bir şey yapmak üzereyken Riley onu durdurarak, "Grady, yapma. Ben iyiyim."

"Kim lan bu adam?"

Yüzünü ona dönebilmek için kalçalarını çevirdi ve hıçkırarak, "Şey... bu Murphy," diye cevap verdi.

Gözleri üzerimde gezinirken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Murphy bu mu? Murphy mi?"

"Tek ve biricik."

Grady bana baktı ve şöyle dedi: "Burada ne yapacağını sanıyorsun bilmiyorum ama onunla gitmene asla izin vermem. Bu şekilde olmaz."

"Bu gece senin gözetimindeydi ve sen topu düşürdün. Bu hata senin suçun." Riley'nin kuzeni olduğunu biliyordum ama bu onun yoluma çıkmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. "Aklın varsa yine çuvallamak üzere olduğunu anlarsın."

"Grady, bırak gitsin. Cidden, tamam."

"Bu konuda hiçbir şey yolunda değil Riley," diye karşı çıktı. "Sadece söyle ve ben halledeyim."

Elimi hafifçe yukarı kaldırdım ve kışına dayadım. İpucunu alarak cevap verdi, "Yapma. İyi olacağım... eğer oda dönmeyi bırakırsa."

Grady elini cebine attı ve kartını çıkardı. "İşte numaram. Bir şeye ihtiyacı olursa beni arayın."

Başımı salladım ve yanından geçerken, "Riley, eve gider gitmez beni ara," diye bağırdı.

Saniyeler sonra bardan çıkmış ve SUV'a doğru ilerliyorduk. Yolcu tarafındaki kapıya geldiğimde Riley'nin ayaklarını dikkatlice yere indirdim ve masadan aldığım çantayı ona uzattım. Ona kapıyı açtığımda sessizce kaşlarını çatarak bana baktı. Meydan okuyan bir tavırla kollarını kavuşturdu ve öfkeli bir hışımla, "Riley'ye söyleyecek misin?" diye sordu.

Burada ne yapmayı planlıyorsunuz, yoksa kaçırıldığımı mı varsaymalıyım?"

Ona doğru bir adım attım ve kollarımı tamamen açarak ellerimi kamyonu dayadım ve onu olduğu yerde sabitledim. Ona baktığımda, ona olan çekimin daha da güçlendiğini hissettim ve bana bakışından onun da bunu hissedebildiğini anladım. "İkimiz de istediğin şeyi elde ettiğini biliyoruz, o yüzden neden kamyonu binmiyorsun ve bu olmayan bir şeymiş gibi davranmayı bırakmıyorsun?"

"Aman Tanrım! Sen tam bir pisliksin!" Bir kez daha kelimeleri geveledi ve yüz ifadeleri aşırı dramatize edildi. "Az önce beni omzunda bardan dışarı taşıdın ve *bunu* gerçekten *istediğimi* mi düşünüyorsun?"

"Beni tekrar görmek istedin ve şimdi buradayım." Sesimin bir pislik gibi çıktığını biliyordum ama kelimelerin ağzımdan çıkmasına engel olamıyordum. "Yani, evet. İsteddiğini aldın."

"Haklısın. Seni tekrar görmek istedim ama bu daha önceydi..." başını eğdi ve sesi yumuşadı, "iyi davrandığın zamanlar... şu anki gibi davranmak yerine benimle gerçekten konuştuğun zamanlar... emirler yağdırıp otoriter bir pislik gibi davrandığın zamanlar. Aynı kişi olduğuna inanmak bile zor."

"Biz biriz ve aynıyız Riley." Elimle kamyonu işaret ederken bir adım geri çekildim. "Ya benimle gelir ve işleri yoluna koymam için bana bir şans verirsin ya da sana bir taksi çağırırım. Karar senin."

RILEY

A Ve böylece topu benim sahama atmış oldu - ki bu daha kötü bir zamanda olamazdı. Sarhoş halimle, ondan bana bir taksi çağırmasını isteyip istemeyeceğime karar vermeliydim.

ya da kamyonetine binip onunla gerçek bir ilişkiye başlama şansını deneyecektim. Bunun basit bir karar olacağını düşünmüştüm; ne de olsa haftalardır onun için yanıp tutuşuyordum ama kendimle tamamen çelişiyordum. Orada durmuş, düşünceli ve bir o kadar da seksi bir şekilde ona bakarken, onun tüm dünyamı alt üst edebileceğinden hiç şüphem yoktu. Beynim, çekip gitmem ve haysiyetimden ve kendime olan saygımdan geriye kalanları kurtarmam için çılglık atıyordu. Onun kim olduğu ve nasıl bir hayat sürdüğü hakkında oldukça iyi bir fikre sahip olduğumdan emin olsam da, babamın verdiği kararlarla uğraştıktan sonra, bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Öte yandan kalbim aynı fikirde değildi. O sert dış görünüşün altındaki adamın bir anlık görüntüsünü görmüştüm. Murphy parlak zırhlı bir şövalye değildi, ama tüm o karanlığın içinde saklı bir ışık vardı - içinde anlamaya başlayamadığım bir şekilde çekildiğim bir iyilik. Onu istemekten korkmam için pek çok neden vardı, ama gerçek şu ki istiyordum ve bir şans vermeden çekip gitmeyi hayal bile edemiyordum.

Birkaç saniye daha düşündüm, sonra derin bir nefes aldım ve kamyonetin içine girmeye başladım. Ben yerleştikten sonra kapıyı kapattı, sonra sürücü tarafına doğru yürüdü ve bindi. Motoru çalıştırıp park yerinden çıkarken ikimiz de konuşmadık. Ana yola çıkmaya başladığında, "Peki, buradaki plan nedir?" diye sordum.

"Sana söyledim, seni eve götüreceğim."

"Oh, tamam" diye cevap verirken sesimdeki hayal kırıklığını gizlemek için elimden geleni yaptım.

Kendimi bir kez daha kederli hissederek döndüm ve başımı cama yasladım, ilerlemeye devam ederken onu tamamen görmezden geldim. Tam şehir merkezinin kalabalık caddelerinden ayrılıyorduk ki Murphy'nin dikkatini bir şey çekti ve frene basarken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Birkaç saniye sonra kaldırımın yanına park etmiştik ve o da kamyonundan iniyordu. Arka koltuktan bir şey aldı ve kapıyı kapatmadan hemen önce bana bakıp "Kilitle ve olduğun yerde kal" dedi.

"Um... tamam mı?"

"Ne olursa olsun buradan ayrılma Riley. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Anlaşıldı."

Bununla birlikte kapıyı kapattı ve arkasından kilitlememi bekledi. İçeride güvende olduğumdan emin olduktan sonra, eski bir tuğla binanın yanında bir araya toplanmış bir grup gence doğru yürümeye başladı. Çocuklardan biri Murphy'nin onlara doğru yöneldiğini fark edene kadar neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çocuk bir adım geri çekildiğinde, arkadaşlarının yaşlı bir evsizi taciz ettiklerini, bir kurt sürüsü gibi üzerine çullanıp tekmelediklerini ve vurduklarını gördüm. Tüm bu manzara midemi bulandırdı ve Murphy'nin buna bir son verebileceğini umdum ama baş edemeyeceği kadar çok olmalarından korktum. Ona seslenip riske girmemesini söylemek istedim ama artık çok geçti. Diğerleri onun yaklaştığını görmüştü ve şimdi ona odaklanmışlardı. Karşılıklı konuşmalar oldu ve Murphy'nin üzerine atlayacaklarını düşünürken, gençler koşarak uzaklaşmaya başladı. Gördüğüm en çılgınca şeydi. Birlikte onu kolayca alt edebilirlerdi, ama gözden kaybolurken hepsi tamamen korkmuş görünüyordu. Murphy'nin evsiz adama doğru yürümesini ve ayağa kalkmasına yardım etmesini şaşkınlıkla izledim. Onunla birkaç dakika konuştu ve iyi olduğunu görünce arka koltuktan aldığı paltoyu ona verdi. Adam montu giydikten sonra Murphy elini ön cebine attı ve bir miktar nakit para çıkardı. Parayı ona verdi, sonra arkasını döndü ve kamyonu doğru yürüdü.

Kapının kilidini açtım ve o içeri girer girmez kamyoneti çalıştırıp uzaklaştı. Ona az önce ne olduğunu sormak istedim ama kelimeleri bir araya getiremedim. Çok şaşırmıştım. O kadar şaşırmıştım ki

Beni omzuna atan, bir değil iki kez arkama vuran ve mağara adamı gibi bardan dışarı taşıyan aynı adam, yaşlı bir evsize böylesine şefkat ve nezaket göstermişti. Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Belki sarhoř olduęum için, belki de kendi dūřünce dūnyamda kaybolduęum için, nedeni ne olursa olsun, onun otoyol çıkıřından çıkmadıęını fark etmemiřtim bile. Onun yerine Murphy gūzel bir arnavut kaldırımli evin önüne gelip park etmiřti. Kamyonetinin kapısını açtı ve "Geldik." dedi.

Koltuğumda doğrulduğumda camdan dışarı baktım ve "Bekle. Beni eve götüreceğini sanıyordum." diye sordum.

"Haklısın. Yaptım." Kafam iyice karışmıştı. Ayılmaya başladığımı sanıyordum ama anlaşılan daha önümde uzun bir yol varmış. Murphy kamyonetten indi ve devam etti, "Sadece seni kimin evine götürdüğümü söylemedim."

"Bekle... Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet. Burası yaşadığım yer." Yanıma geldi ve kapımı açtı, sonra elimi tuttu ve beni ön merdivenlere kadar götürdü. Karanlık olmasına rağmen, büyük olasılıkla şehir merkezinde, gūzel bir mahallede olduğumuzu söyleyebilirdim. Etrafındaki diğer evler gibi küçük bir ön verandası ve çitle çevrili geniş bir arka bahçesi vardı ama diğerlerinden farklı olarak onunki yürüyüş yolu boyunca zarif çalılıklar ve çiçeklerle düzenlenmişti. Ön kapının kilidini açarken omuz silkti. "Fazla bir řey değil ama ev iřte. Git kendin gör."

İçeri girdim ve ışıkları açtığında ağzım açık kaldı, ikinci kata çıkan koridorun üzerinde kareli fayans ve ayrıntılı, kristal bir avize asılı olan şirin küçük bir giriş yolu ortaya ıktı. Oturma odasına doğru ilerlerken Murphy'nin evini tam istediği gibi yapmak için hiçbir masraftan kaçınmadığını hemen fark ettim. Mobilyaları, duvarların rengi, yeni yenilenmiş parke zeminler ve hatta odada asılı duran sanat eserleri bile sanki onun için özel olarak yapılmış gibiydi. Mutfağa girdiğimde de durum aynıydı; zarif ama rahat. Kendimi zor tutuyordum. "Bu gerçekten inanılmaz Murphy."

"Böyle dūřünmene sevindim."

"Satın aldığınızda da böyle miydi?"

"oğunu kendim yaptım ama bazı kardeşler bana yardım etti." Deri ceketini çıkardı ve mutfak sandalyesinin arkasına astı

buzdolabına doğru yürüdü. Kapağı açıp içine baktıktan sonra "Yemek yedin mi?" diye sordu.

Yemek yeme havamda değildim, bu yüzden "Hayır, ama gerçekten aç değilim" diye cevap verdim.

"Bir şeyler yemelisin Riley." Ben cevap vermeye fırsat bulamadan, "Canın ne istiyor?" diye sordu. Bize birkaç hamburger ya da tam bir kahvaltı hazırlayabilirim. Seçim senin."

"Aslında... kahvaltı kulağa çok hoş geliyor."

"Evet, öyle."

Bir paket domuz pastırması ve bir kilo sosis aldı ve onları tezgâha yerleştirdikten sonra yumurtaları ve birkaç kutu bisküviyi çıkardı. Her şeyi hazırladıktan sonra ocağa doğru yürüdüm ve "Ne yapabilirim?" diye sordum.

"Yok bir şey. Ben hallederim." Sonra bana büyük bir bardak su ve iki Tylenol verdi. "Rahatına bak."

Barda bana haddimi bildirme şeklinden sonra, bu kadar tatlı olabileceğine inanmak zordu. Eski Murphy geri dönmüş gibiydi ve geri döndüğüne daha fazla sevinemezdim ama kendimi neden beni bulmak için bara geldiğini merak ederken buldum, özellikle de onunla telefonda konuşma şeklimden sonra. Hiç mantıklı gelmiyordu. Benim "küçük öfke nöbetim" dediği şeyden tamamen soğumuş olmalıydı ama orada durmuş, bana kahvaltı hazırlıyordu. Ya benimle gerçekten ilgileniyordu ya da sadece benim için üzülüyordu. Cevabı merak ediyordum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Hadi biraz yemek yiyelim, sonra bana ne istersen sorabilirsin."

"Ve bana dürüst bir cevap verecek misin?" "Elimden geleni yapacağım."

"Tamam." Bana verdiği Tylenol'ü aldıktan sonra mutfak masasına gidip oturdum. Geniş omuzları, belirgin, kaslı göğsü ve asi kirli sarı saçlarıyla onu izlerken, böylesine sert bir motorcunun *benim için* pastırma ve yumurta pişiriyor olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Daha seksi bir şey hayal edemezdim ve ona yakın olmak için yanına gitme isteğine karşı koymak zordu. Neyse ki guruldayan midem dikkatimi dağıttı ve işi biter bitmez her şeyi masaya taşımasına yardım ettim. Tabaklarımızı hazırladıktan sonra yemeğe daldım ve

tam bir cennetti. Ağzım hâlâ doluyken mırıldandım, "Aman Tanrım. Bu inanılmaz."

"Evet, itiraf etmeliyim ki hiç de fena değil," diye gururla cevap verdi. Bir ısırik daha aldım ve tabağımı temizlemem uzun sürmedi. Murphy bunu fark ettiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Sanırım düşündüğünden daha açmışsın?"

"Görünüşe göre öyle, ya da belki de sadece çok iyi olduğu içindir. Gerçekten kendini aşmışsın."

"Hoşuna gitmesine sevindim." Bulaşıkları lavaboya koymak için ayağa kalktığında, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Sonra daha önce nasıl davrandığımı hatırladım. "Zihinsel olarak mı fiziksel olarak mı?" Kıkırdadı. "Fiziksel olarak başlayalım."

"İşte, iyiyim."

"Ayıldığını mı sanıyorsun?"

Omuz silktim. "Sanırım öyle. Oda dönmeyi bıraktı."

"Güzel." Bana bir şişe daha su getirdi ve önümdeki masaya koydu. "Susuz kalmamalısın."

"Tamam." Suyumdan bir yudum aldıktan sonra ona, "Bu arada, o evsiz adama yardım etmen çok hoş bir davranıştı," dedim.

"O da benim için aynısını yapardı."

"Yani, onu tanıyor musun?"

"O bir veteriner... Kardeşlerimizden biri, Sam, birkaç yıl önce benzer bir durumdaydı, bu yüzden elimizden geldiğince ona göz kulak olmaya çalışıyoruz."

"Bunu onun için yaptığın için çok şanslı. Geldiğinde orada olmasaydın kim bilir neler olurdu."

"İyi ki öğrenmek zorunda değiliz."

Heyecanım hızla geçerken üşümeye başlamıştım ve aniden küçük siyah elbisemden başka bir şey giymiş olmayı diledim. Ellerimi çıplak kollarımda gezdirdim, sonra kollarımı kavuşturup ısınmak için kendime sarıldım. Murphy üşüdüğümü fark etti ve "Oturma odasına gel de ateş yakayım." dedi.

"Tamam." Su şişemi alıp onu takip ettim, sonra kanepeye oturdum ve gaz kütüklerini yakmasını izledim. Ateş yandıktan sonra kanepenin arkasından bir battaniye çekip bana uzattı. Battaniyeyi etrafıma sararak gülümsedim ve "Teşekkürler Murphy" dedim.

Yanıma oturdu ve kütüklerin arasında dans eden ateşi sessizce izledi. Yüz ifadesinden bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum.

Zihninde, odaya gerginlik getiren bir şey vardı. Ondan yayıldığını hissedebiliyordum ve orada konuşmadan oturduğumuz süre uzadıkça daha da kötüleşti. Sonunda "Sormak istediğin bir soru varmış" dediğinde gitmem için hazır olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Evet. Sanırım yaptım." Yüzünü bana döndü ve sessizce konuşmamı bekledi. Damarlarınızda dolaşan alkolün verdiği cesaretle içerken mahrem sorular sormak çok daha kolaydı. Şimdi ayık olduğum için bu kelimeleri söyleyecek kadar cesur olduğumdan emin değildim. Birkaç garip andan sonra, sonunda pısırlaştım ve "Gerçekten önemli değil. Söylediğimi unut gitsin."

"Eminim benden korkup kaçmayacaksın."

"Belki."

"Soruyu sor, Riley."

"Bir soru diğerine yol açabilir, o yüzden uyarayım." Başını salladı, ben de derin bir nefes aldım ve devam ettim: "O sabah çiftliğe geldiğinde, neden beni tekrar göreceğini düşündürdün?"

"Çünkü o sırada seni görmeye niyetliydim," diye cevap verdi.

"Ama sonra fikrini mi değiştirdin?"

"Evet, ama kendimce nedenlerim vardı.

... anlayamayacağınız nedenlerle."

"Tamam, o zaman neden bana açıklamıyorsun?" diye ısrar ettim. "Biraz karışık ama sonuçta bunu *senin* için yaptım."

"Bunu benim için mi yaptın?"

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Beni neyden koruyordun?"

"Benden."

Her şey bir yana, cevabının bu olmasını beklemiyordum. Kim olduğunu saklamaya çalışmamıştı. Kulübünün adını deri ceketinin arkasında işlemeli olarak görmüştüm. Babamdan yasadışı silah almaya geldiğinde ben de oradaydım. O sabah çiftliğe geldiğinde neye bulaştığımı biliyordum ve bir kez bile tehlikede olduğumu düşünmedim. Aksine, kendimi güvende ve kendim olmakta özgür hissettim. Onunla geçirdiğim zamanı seviyordum ve daha fazlasını arzuluyordum. Beni çok sevdiğim bir adamdan koruma ihtiyacı hissettiğini duymak bana mantıklı gelmiyordu ve onun da söylediklerine gerçekten inandığından emin değildim. "Eğer gerçekten

uzak durarak beni koruyordun, o zaman neden bu gece beni aramak için bara geldin?"

"Gus'ın telefonunu aradın Riley," diye bağırırken gözleri kısıldı.

"Ve?"

"Ve bu sandığınızdan daha büyük bir meseleydi ve daha sonra tekrar tartışacağımız bir konu."

"Tamam, ama hâlâ soruma cevap vermedin." "İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Daire çizerek konuşuyordu ve benim kafam her zamankinden daha çok karışmıştı. "Özür dilerim ama anlamıyorum."

"Bariz farklılıklarımız var. Bu kendi başına yeterli ama bundan çok daha fazlası var." Sesindeki güven yerini tedirginliğe bıraktı: "Ben mutlu sonlara inanan adamlardan değilim. Ruh eşlerine ya da sonsuz aşka inanmam. Aslında, aşka hiçbir şekilde inanmıyorum."

"Aşk mı? Aşk hakkında kim bir şey söyledi?" Alay ettim.

"O telefon görüşmesinden sonra bana *ikimizin* aklından geçmediğini söylemeye çalışacaksın... Aramızda daha fazla bir şey olup olamayacağını merak etmedin mi? Bir kez olsun aşık olup sonsuza dek mutlu olup olamayacağımızı merak etmedin mi?"

"Touché." Hızımı kaybetmemek için elimden geleni yaparak ona bakarken gözlerimi kısıtım ve "Yani, şunu doğru anladığımdan emin olayım... Aşkın sadece bir kelime olduğunu düşünüyorsun - ne daha fazlası ne de daha azı - ve bu özel inancın yüzünden beni ekmeye karar verdin." dedim.

"Seni başından savmadım Riley," diye karşı çıktı. "Ama evet. Sana daha fazlasını verebilecek birini hak ediyorsun... seni sevebilecek birini."

"Neyi hak ettiğimi nereden biliyorsun? Beni çok az tanıyorsun." Koltuğumda kayarak ona doğru döndüm. "Bildiğin kadarıyla şeytanın vücut bulmuş hali olabilirim."

"Biliyorum Riley."

"Nereden biliyorsun Murphy?" Ben zorladım. "Hissdebiliyorum," diye cevap verdi umursamazca.

"Yani, bana daha fazlasını verebilecek birini hak eden bir insan olduğumu hissedebiliyorsun, ama aşkı hissetmekten aciz misin?"

"Aşkı hissetmekten aciz olduğumu hiç söylemedim. Ona inanmadığımı söyledim." "Ama inanmadığın bir şeyi nasıl hissedebilirsin ki?" Sırtını döndüğünde

sertleşti, sinirlendiğimi biliyordum ama bunun beni durdurmasına izin vermedim.

"Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Belki değil, ama neyse o."

"*Vay* canına. Biri seni fena benzetmiş." Şüphelerimi sözlü olarak doğrulamadı ama yüzündeki ifadeden haklı olduğumu anlayabiliyordum. Biri ona ihanet etmişti ve neden oldukları acı hala oradaydı, onu çekiştiriyor ve unutulmayı reddediyordu. Ona aşk konusunda yanıldığını göstermek istiyordum ama önce beni içeri alacak kadar bana güvenmesi gerekiyordu. Elimi kalçasına koydum ve "Bilmiyorsan söyleyeyim, her ilişki kötü bitmez" dedim.

"Bunu yapmayan birini hiç tanımadım."

"Buna inanmakta zorlanıyorum. İyi bir ilişkisi olan tanıdığınız biri olmalı... belki bir arkadaşınız ya da kardeşlerinizden biri." Gözleri yukarı doğru kayd ve haklı olduğumu hemen anladım. Asla itiraf etmese de, iyi bir ilişkisi olan birini tanıdığı açıktı. Düşünmesi için ona bir saniye verdim ve devam ettim: "Annemle babam daha ergenlik çağındayken birbirlerine aşık olmuşlar ve otuz beş yıl sonra bile hâlâ deliller gibi aşıkarmış."

"Ama şimdi kırık bir kalple yalnız ve değer verdiği diğer her şeyi kaybetmemek için yasadışı silah satıyor."

İnançlarında kararlı olduğu belliydi ve muhtemelen nefesimi boşa harcıyordum ama ona "Doğru, ama uzun zamandır gerçekten harika bir şeyi vardı. Ve bahse girerim ona sorsanız, her şeyi yeniden yapardı."

Neredeyse fısıltıyla, "Cezalandırılmaktan hoşlanan bir obur," diye mırıldandı.

"Belki öyle, ama denemekten korkmadı. Aynı şeyi kendiniz için de söyleyebilir misiniz?"

"Korkmuyorum Riley."

"Tamam o zaman. *Kanıtla*." Ona biraz daha yaklaştım ve sonra yapacağımı hiç hayal etmediğim bir şey yaptım. O güzel, bebek mavilerine baktım ve gerçekte hissettiğimden daha fazla güvenle, "Şimdi bir şans ver ... ve *beni öp*" dedim.

Meydan okumamı düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyordum ve birkaç dakika boyunca kıpırdamadı. Gözleri benimkilere kilitlenmiş öylece oturuyor, belki de asla galibi olmayacak bir iç savaş veriyordu. Etrafımızı saran gerginlik, meseleyi kendi ellerime almak istememe neden oldu. Dokunuşunun rüyalarımda hayal ettiğim gibi olup olmadığını bilmek istiyordum ama yerimde sabit kaldım. Daha önce yaptığı gibi, topu onun sahasına bırakmışım ve hamle yapma sırası ondaydı.

Bana yanıldığımı kanıtlama fırsatını kaçıracaklarını düşünmeye başlamıştım ki ellerini yüzüme götürdü ve başparmağını yavaşça alt dudağıma değdirdi. Yavaşça daha yakına eğildi ve sakalının çenemi hafifçe gıdıkladığını hissettiğimde içimi bir sıcaklık kapladı. Çok yakındı, sadece birkaç santim ötemdeydi ama beni öpmeydi. Henüz öpmeydi. Bunun yerine, o beklenti ve şehvet anında oyalanarak üzerimde gezindi. İkimiz de bir an daha dayanamayınca dudaklarını dudaklarıma indirdi. Ağzımın derinliklerine inerken tüm vücudum karıncalandı. Bunun basit bir öpücük ya da dudaktan basit bir gagalama olmadığını hemen anladım. Daha fazlası için çalışmak yoktu. Ağzı ağzıma değdiği andan itibaren, beni mutlak bir coşku fırtınasına sürükleyen tutku ve ihtiyaç dolu bir öpücüktü. Murphy'nin kolu belime dolandı ve ağzıyla beni sahiplenmeye devam ederken beni kendisine doğru çekti. Daha önce hiç bu kadar yoğun, bu kadar arzu dolu bir şey hissetmemiştim, sanki son nefesimizi alıyormuşuz gibi birbirimize sarılmıştık. Birden daha fazlasını, çok daha fazlasını istediğimi fark ettim ve bu düşünce beni dehşete düşürdü. Şüpheler üzerime hücum etti ve kendimi geri çekilirken buldum. Ve sadece biraz değil. Sonuna kadar geri çektim ve ne yaptığının farkına bile varmadan onun elinden kurtulup yere düştüm. Yaptıklarından utanarak başımı ellerimin arasına aldım ve inledim.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı ve "Neden burada benimle olmak yerine aşağıda olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam mı? Neden bir dakikaya ihtiyacın olduğunu söylemek ister misin?" "Hayır, pek sayılmaz."

"Şimdiden pişmanlık mı duyuyorsun?" Alay etti.

"Um... hayır. Henüz değil, ama beni böyle öpmeye devam edersen korkarım öpebilirim."

Yaşadığım ikilemle eğlendiği belli olan adam, "Öpüşme şeklimde bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Öpüşme şeklini seviyorum." Devam ederken ona baktım, "Sorun da bu."

"Peki bu neden bir sorun?"

"Bunu sana şimdi söylemem için biraz geç olduğunu biliyorum ama bu işte berbat olma ihtimalim çok yüksek. Senin aksine, seks konusunda çok fazla deneyimim olmadı."

Kendi sözlerimi bana karşı kullanarak benimle alay etti. "Seks mi? Seks hakkında kim bir şey söyledi?"

"Sadece eğer o noktaya gelirsek, *ki umarım* geliriz, hayal kırıklığına uğramanızı istemem."

"Sen böyle öpüşürken hayal kırıklığına uğramamın imkanı yok." Kaşlarını çatarak bacaklarının arasındaki şişkinliğe baktı ve homurdandı, "Lanet olsun, kadın. Bana ne yaptığını görmüyor musun?"

Tam olarak o ana kadar tahrik olduğunu fark etmemiştim ve bunu ona sadece bir öpücükle yaptığımı fark ettikten sonra güvenim ılık bir telaşla geri döndü. Tekrar kanepeye uzandım ve yanına yerleşirken, zamanda geriye gidip bir anlık muhakeme hatamı geri alabilmeyi diledim. Kaldığımız yerden devam etmek istiyordum ama bunun nereye varacağını bildiğimden, durumu kontrol altına almasına ve bunu en az benim kadar istediğini kanıtlamasına ihtiyacım vardı.

MURPHY

S Her fırsatta bana meydan okudu ve inandığım her şeyi yeniden düşünmemi sağladı. Şaşırmamam gerekirdi. Başından beri onun bela olduğunu biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Keskin zekâsından masum gülümsemesine kadar Riley Nichols'la ilgili her şey tehlike sinyalleri veriyor, uzak durmam konusunda beni uyarıyordu ama yine de kendimi tüm uyarı işaretlerini görmezden gelmek isterken buluyordum. Bunu anlayamıyordum. Onunlayken, ördüğüm duvarlar sanki hiç var olmamışlar gibi ortadan kayboluyor ve yanlış gidebilecek her şeye odaklanmak yerine, tüm olasılıkları düşünmeye başlıyordum. Bu Riley'di. Beni büyüsüne kaptırmış ve içimi dışıma çevirmişti. Kendimi kaptırmıştım ve şimdi beni köşeye sıkıştırdığına göre bu konuda ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Şansımı deneyip haklı olup olmadığını görebilirdim ya da işler daha da karmaşık bir hal almadan silahlarıma davranıp çekip gidebilirdim. Eğer orada oturmuş, o muhteşem kara gözleriyle bana bakıp onu tekrar öpüp öpmeyeceğimi bekleyecek kadar güzel görünmeseydi karar vermek daha kolay olabilirdi.

Haftalardır onun ağzının benimkinde olmasının nasıl bir his olduğunu hayal etmiştim ve şimdi gerçekten onun tadına baktığıma göre, bir tane daha almadan durmamın imkânı yoktu. Ona doğru eğilirken, "Burada bir şansımı deneyeceğim ve seni öpeceğim Riley. Seni uzun uzun ve sertçe öpeceğim. Sana tüm şüphelerini unutturacağım ve bana tam olarak ne yaptığını göstereceğim, ama bunu yapmadan önce sana söylemem gerek... Bir öpücükten daha fazlasını isteyeceğim. Her şeyini isteyeceğim.

Her santimini, ve bir kez sana sahip olduğumda, geri adım atmak yok... gitmene izin vermek yok."

"Tamam."

"Bu konuda emin olmalısın."

Bir an bile tereddüt etmeden bana doğru eğildi ve "Eminim Murphy," diye cevap verdi.

"Bir şey daha var. Murphy benim yol adım. Kardeşlerimin bana taktığı bir isim. Gerçek adım... baş başa kaldığımızda bana Lincoln demeni istiyorum."

"*Lincoln*," diye fısıldadı.

Adımı söylediğini duymak bana bir şey yaptı. Tekrar duymaya ihtiyacım vardı, bu yüzden "Tekrar söyle" diye talep ettim.

"Lincoln" diye tekrarlarken gözleri benimkilerle buluştu.

Daha fazla bekleyemeyerek kolumu beline doladım ve ağzımı onunkine yaklaştıırken onu kendime çektim. Kollarımda ne kadar iyi hissettiğine inanamıyordum, sanki vücudu benimkinin yanında olmak için yaratılmıştı ve ondan uzak durmaya çalışarak harcadığım zaman için kendime lanet ettim. Biraz daha yaklaştığında, işimin bittiğini anladım. Bu benim sonum anlamına gelse bile, bir saniyemi daha boşa harcamayacaktım. Onu kucağıma çektim, dizleri üzerime çöktü ve daha derine indim, onu tattım, onunla alay ettim, ikimizi de ihtiyaçtan çılgına çevirdim. Elleri yavaşça göğsümün üzerinde gezinirken, ortasını zonklayan ereksiyonuma sürttü. Aramızda sadece küçük bir kumaş parçası olduğunu bilmek beni çılgına çeviriyordu ve onun küçük inlemelerini ve sızlanmalarını duymak hiç de yardımcı olmuyordu.

"Riley," diye mırıldandım. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." "Ben de. Seni çok istiyorum."

"Belki de en iyisi durmamızdır... en azından şimdilik."

İtiraz ederken kaşları çatıldı, "Durmak istemiyorum Lincoln. Bunu istiyorum."

İsmimi duyunca ellerimi kalçalarına indirdim ve koltuktan kalkarken onu dikkatlice kaldırdım. Öne doğru bir adım attım ve bacakları içgüdüsel olarak belime dolandı. Vücudunun bana yaslandığını hissettiğimde nefesim kesildi. Lanet olsun. İhtiyaç içimde bir orman yangını gibi dalgalanıyordu. Eğer bu yangını söndürmezsem beni tamamen tüketeceğinden korkuyordum. Merdivenleri çıkmaya başladığımda, durma ve onu tam orada, basamakların üzerinde alma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Sonunda odama çıktığımızda, onu yatağın ayak ucuna kadar taşıdım ve yavaşça

ayaklarını yere indirdi. O karşımda dururken, elimi yüzüne götürdüm ve başparmağımı alt dudağında gezdirerek, "Bu anı kaç kez düşündüğümü anlatamam," dedim.

"Bunu ben de düşündüm... birçok kez, ama böyle hissedebileceğimi hiç hayal etmemiştim." Bir adım geri çekildi ve "Birini şu anda seni istediğim gibi istemenin mümkün olduğunu bilmiyordum" dedi.

Gözlerini benimkilere dikmiş, küçük siyah elbisesini başının üzerinden çekerek siyah dantel sütyenini ve külotunu ortaya çıkardı. Daha önce hiç bu kadar inanılmaz bir manzara görmemişim. Tepeden tırnağa kusursuzdu. Kollarını arkasına uzatıp dantelli sütyenini çıkarmasını huşu içinde izledim. Dantel külotundan başka bir şey giymeden orada durmuş, muhtaç gözlerle bana bakıyor, hamlemi yapmamı bekliyordu. O inanılmaz derecede güzel görünürken kendimi zor tutuyordum. Kendimi zar zor toparlayabildim ve botlarımı tekmeleyip gömleğimi çıkarırken o heves kıvılcımını görmek işimi daha da zorlaştırdı.

Ellerimi beline attım ve seksi küçük bedenini yavaşça yatağıma indirdim. Daha fazlası için sabırsızlanan elleri hızla kalçalarına indi ve külotunu yavaşça, santim santim uzun bacaklarından aşağı indirdi. Onları yataktan atarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Çıplak vücudu yatağımın üzerinde yayılmış bir şekilde ona doğru gelmemi bekliyordu. "Çok güzelsin."

"Lincoln, *lütfe*."

İşim bitmişti. Ona sahip olmalıydım. Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim ve kendimi onun yanındaki yatağa indirirken lezzetli kıvrımları beni çağırdı. Parmak uçlarımla göğsünün eğimini izlemeye başladığımda tüylerimin diken diken oluşunu izledim. Her santimi mükemmeldi. Onu bulmak için o kadar uzun süre beklemiştim ki... bana kendimi yeniden hissettirebilecek birini. Ağzım boynuna gitti, köprücük kemiğine ve ardından göğsüne gitmeden önce yumuşak tenini nazikçe öptü ve ısırdı. Dilimi meme ucunun etrafında yuvarladım ve sırtının yataktan aşağıya doğru eğilmesini, sessizce daha fazlası için yalvarmasını memnuniyetle izledim. Dilimi karnında yavaşça gezdirdim, kalçalarının arasına yerleşirken oraya buraya öpücükler bıraktım. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, ama bebeğim... *öğrenmek üzeresin*."

Bir yanıt beklemeden kendimi bacaklarının arasına indirdim. Onu tatmam, gerçekten ne kadar tahrik olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Başımı bacaklarının arasına indirirken ellerimi kıcının altına kaydardım ve

Dilim onun merkezinde hafifçe geziniyor, onu kızdırıyor, altımda kıvranırken ona eziyet ediyordu. Lanet olsun. Onunla ilgili her şey beni daha fazlası için yakıyordu. Onu istediğim gibi birini isteyebileceğimi hiç hayal etmemiştim. Dilimin düz kısmını klitorisine bastırduğımnda nefesi kesildi ve sırtı yataktan kalktı. Vücudunun dokunuşuma verdiği tepkiyi izlerken kontrolün tamamen bende olduğunu bilmek, onun parçalanmasını görmek hoşuma gidiyordu. Onu çözülmeye zorlamak istiyordum. Onu serbest bırakmanın sınırına iterken, tüm küçük nefes alışlarını ve inlemelerini tekrar tekrar duymak istedim.

"L-Lincoln," diye kekeledi, parmakları saçlarıma daldı, dizleri daha da açılırken bana rehberlik etti. İnlemelerinin sesleri odada yankılanırken, ellerimi kalçalarına koydum, onu yerinde tutarak yalamaya ve emmeye devam ederken parmaklarımı onun derinliklerine soktum, onu çılgına çevirecek noktayı aradım. Bulduğumda onu ağzımla kapladım ve vücudu altımda titremeye başlayana kadar ona işkence ettim. Elleri yanlarına düştü, çarşafı sıkıca kavradı, orgazmı vücudunda bir şimşek gibi çakarken onları sıkıca çekti. Nefes nefese kaldığında, "Aman Tanrım" diye mırıldandığını duyabiliyordum.

Ayağa kalkıp kot pantolonumu ve boxer'ımı çıkardığımda hala serbest bırakılmasının sisinde kaybolmuştu. Çabucak bir prezervatif taktım, sonra vücudumu onun üstüne indirdim. Daha fazlası için istekliydi, bacaklarını belime sararken kalçaları açıldı, beni yakınımaya çekti ve kalçalarını benimkilere sürttü. Zonklayan ereksiyonumu ona karşı tırmıkladım ve merkezinin sıcaklığını hissettiğim anda fısıldadım, "Bunu hissediyor musun? Bana yaptığın şey bu, Riley."

Toparlayabildiği tek kelime "Lincoln," oldu.

O anda, benim onu istediğim kadar o da beni istiyormuş gibi nefes nefese, ahlaksız bir tonda adımı söylemesinden asla bıkmayacağımı biliyordum. Beni öne çekmek için bacaklarını kullanırken dudaklarını sahiplenici, talepkâr bir öpücükle dudaklarıma bastırdı ve ben onun içine doğru kayarken altımda titrediğini hissettim, ona horozumun her ağrıyan inçini verdim. Sikeyim. O kadar sıkı, o kadar sıcak ve ıslaktı ki, beni ihtişamla içine çekiyordu. Birkaç nefes durakladıktan sonra, yavaşça ona karşı sallanarak hareket etmeye başladım. Altımda kıvranmaya başladığını, boynunun ve göğsünün arzusuyla kızardığını ve gözlerinin kapandığını izledim. O an için tüm bu hislerin içinde kaybolmuştu ve ben gözlerimi ondan alamıyordum. Onu görmek bile beni çağırıyor, ona sahip olmak istememe neden oluyordu ve bu düşünce beni ne kadar sarstıysa da, onu benim yapmak istememe engel olamadı. Elimi indirdim

Hızımı artırmaya başlamadan önce onu derin ve sert bir şekilde öptüm. Sert ve talepkâr bir şekilde ona doğru hamle yaptım ve onu çılgına çeviren o noktaya ulaştığımda zevkli bir iniltiyle başı geriye düştü. Kalçaları benimkilerle aynı ateşli ritimle benimkilere doğru yuvarlandı. Kendini tutmuyordu. Bunun yerine, her hareketime karşılık veriyor, tam olarak ne istediğini kelimeler olmadan bana bildiriyordu. Kalçalarını kaldırıp beni daha derine zorlamaya çalışırken tırnakları belime batıyordu ve etrafımda sıkışmaya başladığında, yaklaştığına dair hiçbir şüphe yoktu. Göğsümden bir hırıltı çıkmasına neden olan baskının arttığını hissedebiliyordum. Direnemeyerek daha derine, daha sert girmeye başladım ve "Evet! Lincoln!" diye bağırırken başı geriye düştü. Durma!"

"İşte bu, güzelim." Bir kez daha orgazm olduğunu görmek, tekrar tekrar çıkardığı o küçük sesleri duymak için sabırsızlanıyordum. "Benim için gel."

Vücudu sertleşti ve kalçaları kalçalarımın etrafında kenetlenirken nefes nefese kalmaya başladı. Sınıra yaklaştığını, orgazmının kaçınılmaz işkencesini durduramadığını biliyordum. Birkaç uzun an boyunca nefesini tutarken vücudundaki kaslar gerginleşti ve hareketsizleşti. Sonunda kasları titremeye başladı ve ciğerlerinden bir hava hücumu kaçtı. Serbest bırakılmam hızla yaklaşıırken, vücudumun onunkine çarpma sesleri odanın her yerinde yankılanırken ona doğru ilerlemeye devam ettim. Son bir derin itiş gücüyle, orgazmım nihayet gerçekleşirken sikimi onun içine gömdüm. Birkaç derin nefesten sonra kendimi onun göğsüne bıraktım. Orada kısa bir süre dinlendim, sonra sırtüstü döndüm, prezervatifi çıkardım ve komodinin yanındaki sepete attım. Onu kendime çektiğimde başını omzuma yasladı, avuç içi göğsümdeydi ve yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Birkaç dakika toparlandıktan sonra Riley'nin bir kez daha ve sonra bir kez daha denemeye çok istekli olduğunu görmek beni memnun etti. Aslında bütün geceyi birbirimize dolanarak geçirdik ve eğer kullan at telefonum çalmaya başlamasaydı daha da uzun süre devam edebilirdik.

Uzanıp yerden kot pantolonumu aldım ve arka cebimden telefonumu çıkardım. Arayanın Gus olduğunu görünce, "Alo?" diye cevap verdim.

"Riley orada seninle mi?"

"Öyle. Neden? Bir sorun mu var?"

"Evet. Öyle de denebilir," diye homurdandı. "Babası az önce arayıp onu sordu."

"Öyle mi? Seni aramak nereden aklına geldi?"

"Görünüşe göre, adamın biri bütün gece ve sabah onu aramış ve kız cevap vermeyince, eve gelip gelmediğini öğrenmek için babasını aramış."

Riley'nin dikkatini çekerek, "Bu Grady olurdu," diye homurdandım.

"Evet. Bu o," diye homurdandı Gus. "Görünüşe göre babasına bara gelip Riley'yi zorla omzunda dışarı çıkardığını söylemiş."

"Tam olarak *onun iradesine karşı değildi*."

"Um-hmm," diye alay etti. "Şimdi de kızını kaçırdığınızı düşünüyor."

"Lanet olsun."

Gus, "Aptalca bir şey yapmadan önce onu aramasını ve iyi olduğunu söylemesini isteyebilirsin," diye önerdi.

"Hemen onu aramasını ve bu işi halletmesini söyleyeceğim."

Telefonu kapatır kapatmaz Riley bana döndü ve "O neydi öyle?" diye sordu.

"Baban .... Onu aramalı ve iyi olduğunu söylemelisin." "Neden? Ona iyi olmadığını düşündüren ne?"

"Grady seni aramak için onu aramış, o da dün geceyi anlattıktan sonra baban Gus'ı arayıp seni sormuş."

"Lanet olsun. Grady ve onun koca ağzı," diye yakındı. "Haklısın. Onu arasam iyi olacak. Telefonunuzu kullanmamın bir sakıncası var mı? Benimki alt katta."

Telefonu ona uzatır uzatmaz aldı ve babasının numarasını çevirmeye başladı. Cevap vermesini beklerken alt dudağını ısırды. Hattın diğer ucunda babasının sesini duyduğunda sırtı kaskatı kesildi ve "Selam baba. Benim."

"Riley! Ne haltlar dönüyor?" "Ben iyiyim, baba. Ben ..."

O daha cümlesini bitiremeden onun havladığını duydum, "Riley ile kim olduğunuzu biliyorum! Grady bana sen ve Murphy hakkında her şeyi anlattı."

"Öyleyim ve daha önce de söylediğim gibi, iyiyim."

"Hayır, Riley. İyi değilsin!" diye kükredi. "O adam tehlikeli ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Bunu bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum."

Sadece iyi olduğumu haber vermek için aramıştım," diye karşılık verdi.

"Beni dinle Riley. Oradan defolup gitmen gerek!" "Hoşça kal baba."

Birkaç saat sonra görüşürüz."

Telefonu kapattı ve bana geri verirken babasıyla yaptığı konuşmadan etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştı. Telefonu yan masaya bıraktıktan sonra kolumun altındaki yerine döndü ve başını göğsüme yasladı. Parmaklarımı uzun siyah saçlarında gezdirirken, "İyi misin?" diye fısıldadım.

"Ben iyiden daha iyiyim."

"Bundan emin misin?" "Baban burada benimle olmandan pek memnun olmuş gibi görünmüyordu" derken ona baktım.

"Hayır, değildi ama eve gittiğimde onunla konuşacağım." "Peki ya sen?" diye sorarken sesindeki endişeyi saklayamadı. Sen iyi misin?"

Omzundan öptüm ve "Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim" diye cevap verdim.

"Bunu söylediğini duyduğuma sevindim" derken yüzüne güzel, parlak bir gülümseme yavaşça yayıldı. Yüzünü bana dönebilmek için yan tarafına döndü ve "Bir şey düşünüyordum" diye sordu.

"Tamam mı? Ne düşünüyordun?"

"Merak ediyorum da... adın Lincoln ise kardeşlerin sana neden Murphy diyor?"

"Ben de bunu ne zaman soracağını merak ediyordum." Kıkırdadım. "Murphy Kanunu diye bir şey duydun mu hiç?"

"Bir şey ters gidecekse, ters gider... diye bir söz yok mu?" diye sorarken kaşları çatıldı.

"Evet. İşte bu. Kardeşlerim hazırlıklı olmayı sevdiğimi fark etti. Herhangi bir durumda ters gidebilecek şeyleri düşünmeye çalışıyorum ve bu kötü şeylerin olmamasını sağlamak için elimden geleni yapıyorum. Beni silah arkadaşları yapmalarının nedenlerinden biri de bu."

"O da ne?"

"Kulüpte bir pozisyon." Çok fazla detaya girmek istemedim, bu yüzden ona "İşlerin olması gerektiği gibi gittiğinden emin olmak benim işim" dedim.

Gülümsedi. "Yetişkin erkeklerle uğraşırken bunun her zaman kolay olmadığına eminim."

"Hayır, değil ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Eğildim ve yataktan kalkmadan önce onu şakağından öptüm. Şifonyerime doğru yürüdüm ve ona bir çift eşofman ve bir tişört aldım. Onun için çok büyük olacaklarını biliyordum ama en azından temizlerdi. Ona bunları uzatırken, "Aç mısın?" diye sordum.

"Bir fincan kahve içebilirim ama sonrasında gitsem iyi olacak." Yatakta doğruldu ve ona verdiğim kıyafetleri giymeye başladı. "Yarın büyük bir sınavım var ve ahırların temizlenmesine yardım etmem gerekiyor yoksa Hunter bunun sonunu duymama asla izin vermez."

"Tamam"-Kendime birkaç kıyafet aldım ve giyinmeye başladım.
-"Ama yakında seni tekrar görmem gerekecek."

Bana doğru yürüdü ve kollarını boynuma dolayarak, "Ben de seni görmek zorundayım," dedi.

Eğildim ve onu uzun ve sert bir şekilde öptüm, gitmeden önce ona hatırlayacağı bir şey verdim. Eşyalarını toplar toplamaz beni aşağıya kadar takip etti ve ikimize de kahve yaptım. Evden çıkmadan önce ona cep telefonu numaramı verdim ve acil bir durum olmadıkça Gus'ı aramaması konusunda uyardım, sonra da onu arabasına kadar götürdüm. Kamyonetten inip park ettiği yere doğru yürümesini izlerken göğsüm gerildi. Kapının kilidini açmasını ve eşyalarını arka koltuğa atmasını bekledim. Tam içeri girmek üzereyken durdu ve bana doğru döndü. Bir an bana baktı, sonra tekrar cipe doğru koştu. Kapıyı açtığımda bana uzandı ve "Yakında, değil mi?" diye sormadan önce beni şefkatle öptü.

"Çok yakında."

"Güzel" diye cevap verirken gülümsedi.

Son bir öpücükten sonra arabasına yöneldi ve saniyeler sonra gitmişti. Otoparktan çıkıp kulüp binasına doğru ilerlerken son birkaç haftayı düşündüm ve her şeyin tersine döndüğü anı saptamaya çalıştım. Murphy Yasası'ndan korunmak için her zaman elimden gelen her şeyi yapmış, ters gidebilecek her şeye hazırlıklı olursam bunların olmayacağını düşünmüştüm. Hatta ters gidebilecek şeylere karşı her zaman hazırlıklı olmak için uymam gereken bir dizi kural bile oluşturmuştum ama söz konusu Riley Nichols olunca en önemli kurallarımdan birini unutmuştum: *Duygularının seni yönetmesine asla izin verme.* Kendime engel olamıyordum. Bana asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm şeyler hissettirdi, ben de şansımı denedim ve her şeyimi ortaya koydum. Bu, her şeyi değiştirecek, kurallarımın daha fazla çiğnenmesini tetikleyecek bir karardı ve eğer dikkatli olmazsam, bu bana her şeye mal olabilirdi - o da dahil.

RILEY

O Eve dönerken Murphy ile paylaştığım geceyi düşünmeden edemiyordum. Ateşli, romantik ve bunların arasında her şey vardı. Murphy kesinlikle inanılmazdı, tahmin edebileceğimden ve bana dokunma şeklini düşündüğümde tüm vücudum karıncalanırdı. Tam olarak şaşırmamıştım. Onu gördüğüm andan itibaren tanıdığım hiçbir erkeğe benzemediğini anlamıştım. O hınzırca, seksi bir paketin içine sarılmış bir günahtı ve onu olumlu, ağız sulandırıcı derecede ateşli buldum. Bu kadar çekici bulduğum sadece yakışıklılığı değildi. Kendine olan güvenini dışa vuruş şekli de ilgimi çekmişti. Murphy kendini ve etrafındakileri tamamen kontrol eden, sorumluluk sahibi tiplerden biriydi ve gözlerimi ondan alamıyordum. O zamanlar, onun sıcaklığını yepyeni bir seviyeye taşıyan nezaket ve şefkat dolu başka bir tarafı olduğunu bilmiyordum. Onunla inanılmaz bir gece geçirdikten sonra dokuzuncu bulutun üzerinde yüzüyordum, ancak eve yaklaştıkça bu mutlu düşünceler yavaş yavaş solmaya başladı.

Babamla yüzleşmek için sabırsızlanıyordum, özellikle de Murphy ile birlikte olduğumu öğrendikten sonra. Bunu ondan bir sır olarak saklamak niyetinde değildim. Sadece onunla konuşma, ona her şeyi sakın ve mantıklı bir şekilde açıklama fırsatım olmasını umuyordum ama Grady bu şans elimden almıştı. Onu gerçekten suçlayamazdım. Sonunda aramasına geri döndüğümde, özellikle Murphy'nin beni bardan çıkarma şeklinden sonra onu endişelendirdiğim açıktı. Milyonlarca sorusu vardı ama bunun yüz yüze konuşmamız gereken bir konu olduğunu söyleyerek onu oyaladım. Yakında onu görmeye gideceğime söz verdim, böylece her şeyi konuşabilecektik ve

Neyse ki beklemeyi kabul etti. Şu an için düşüncelerimi babama ne söyleyeceğime odaklamam gerekiyordu. Garaj yolundan aşağı inmeye başladığımda içimi bir korku kapladı ve babamın beni ön merdivenlerde beklediğini görünce daha da kötüleşti. Derin bir nefes aldım ve arabayı park ederken düşüncelerimi toparlamak için elimden geleni yaptım. Arabadan iner inmez öfkeli bir kaş çatmayla bana doğru yürümeye başladı. "Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Sana iyi olduğumu söyledim. Ayrıca, endişelenmen için hiçbir neden yoktu."

"Endişelenecek bir şey yok mu? Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı. "Bu adamın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Neler yapabileceği hakkında?"

"Onu sandığınızdan daha iyi tanıyorum."

"Bundan şüpheliyim, yoksa dün gece onunla birlikte olmazdın." Başını salladı ve içini çekti. "Ait olduğu o kulüp... Şeytan'ın Öfkesi... onlar sadece birlikte motosiklet süren bir grup adam değil. Onlar suçlu, Riley. Bu adamlar sadece silah satın almıyor, yollarına çıkmaya çalışan herkesi öldürmek için kullanıyorlar ve yeni erkek arkadaşın Murphy sadece bir üye değil, aynı zamanda onların memurlarından biri."

"Onlara silahları satan adam sensin!" Ona ters ters bakarak şöyle dedim: "Doğru ya. Yaptığın şeyi yapmak için iyi bir nedenin vardı. Bu her şeyi mazur gösterir."

"Bütün bunlar bununla mı ilgili? Beni cezalandırma şeklin bu mu-" "Seni cezalandırmıyorum baba. Murphy'yi görmemin seninle hiçbir ilgisi yok. Sen." Arka koltuğa uzandım ve çantamı aldım. Kapıyı çarparak kapatırken ona baktım ve şöyle dedim: "Bana kimseyi yargılamanın doğru olmadığını öğrettin, özellikle de onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorken, ama işte tam da bunu yapıyorsun. Senden daha fazlasını beklerdim."

"Hayatını mahvetmeni istemiyorum çünkü onunla görüşmeye devam edersen yapacağın şey tam olarak bu olacak!" Tam devam edecekti ki, dikkati çakıllı garaj yolumuzdan hızla geçen siyah bir BMW'ye çekildi. "İçeri gir ve kapıyı kilitle" diye emrederken yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

"Kim o?"

"Dediğimi yap Riley!" diye bağırırken sesindeki paniği duyabiliyordum. Şimdi!"

Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim, o yüzden dediğini yaptım ve hızla içeri girip kapıyı **a r k a m d a n** kilitledim. Bir şey olduğunu biliyordum.

Son derece yanlış bir şekilde, pencerenin yanında durdum ve arabanın gıcırdayarak durmasını izledim. Bir adam arabadan inip babama doğru yaklaşmaya başladığında nefesimi tuttum. Onu tanımam uzun sürmedi. Yüzünü görür görmez, ağaç evde saklandığım gün onu gördüğümü hatırladım. Babamdan silah almaya gelmişti ama bugünün aksine, ziyareti babamı şaşırtmamıştı. O gün Devon tarafından tehdit edilmiş ya da gergin görünmüyordu ama bugün durum hiç de öyle değildi. Her ne kadar saklamak için elinden geleni yapsa da, babamın bu durumdan tedirgin olduğu belliydi. Babam adama bakıp, "Merhaba Devon. Buraya geleceğini bilmiyordum."

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun."

"Size zaten söyledim. İlgilendiğiniz sevkiyatı sattım, dolayısıyla konuşacak bir şeyimiz kalmadı. İşimiz bitti."

"İşte burada yanıyorsunuz. İşimiz bitmeye yakın bile değil." Adam babama doğru tehditkâr bir adım atarak hırladı: "O silahlar bizimdi ve sen onları ayaklarımızın altından çekip aldın."

"Olaylar böyle gelişmedi ve sen de bunu biliyorsun. Sen ve patronun satın alma şansına sahiptiniz ama yeterince hızlı hareket etmediniz." Devon'un yüzündeki tehditkâr ifade beni dehşete düşürmüş olsa da, babam etkilenmemiş görünüyordu ve sesi hiç titremeden devam etti: "Bu senin suçun. Benim değil."

Devon'ın burnu alevlendi ve göğsünü gererek hırladı: "Kiminle konuştuğunuzu hatırlasanız iyi olur Bay Nichols."

"Bak, Devon. Seninle ya da patronunla sorun yaşamak istemiyorum ama anlaşma yapıldı." Babam omuz silkti. "O silahlar gitti."

"O zaman onları geri almalısın!"

"Şimdiye kadar ülkenin yarısını geçmişlerdir."

"Siktir! Lynch kendini kaybedecek." Devon elini kabaca yüzünde gezdirdi. "Ne zaman biraz daha bulabilirsin?"

"Yapabileceğimden emin değilim. Geçen hafta da söylediğim gibi, bu işi bırakıyorum."

Bununla birlikte Devon öne fırladı ve babamın gömleğini yakaladı, onu öne doğru çekerken sıkıca yumrukladı. "*Kasırgalar* çıkacağını söyleyene kadar bu işten çıkmayacaksın! O lanet sevkiyatı bize ulaştırmak için ne gerekiyorsa yapacaksın, yoksa bunun hesabını cehennemde verirsin. Anlaşıldı mı?"

Babamın yeni girişimini ilk öğrendiğim günden beri bir şeylerin ters gideceğinden endişeleniyordum ve şimdi en kötü korkularım gerçeğe dönüşüyordu. Dehşete kapılmıştım ve tek korkan ben değildim. Babamın cesur duruşu, "Evet, anlıyorum... ama biraz zaman alacak" diye mırıldandığında sarsılmaya başladı.

Devon arabasına doğru dönerken, "Sonunda aynı fikirde olduğumuza sevindim," diye cevap verdi. "Kırk sekiz saatin var."

Babam cevap veremedi arabasına bindi ve saniyeler sonra gitmişti. Babam hareket etmedi. Orada öylece durdu ve yüzünde boş bir ifadeyle boşluğa baktı. Tıpkı doktorların annemin tedavisinin işe yaramadığını söylediği günkü gibi bir yenilgi ifadesiydi bu. Ne yapacağımı bilemedim. Gizlice dinlememden hoşlanmayacaktı ama Devon'un tehdidini duymamış gibi davranamazdım. Kapının kilidini açtım ve babam farkına bile varmadan verandaya çıktım. Arkasından yaklaştım ve "İyi misin?" diye sordum.

"Dinliyor muydun?" diye cevap verirken gözleri bana doğru kaydı.

"Evet. Her şeyi duydum." "Ne yapacaksın?" diye sorarken sesim titriyordu.

"Bir yolunu bulacağım."

"Onlara bu sevkıyatı yaparsanız, daha fazlası için geri gelmeye devam etmezler mi?"

"Bir yolunu bulacağımı söyledim Riley," diye tersledi.

"Özür dilerim. Sadece... o adam oldukça korkutucuydu." Gözlerinin içine baktım ve ona "Sana bir şey olmasını istemiyorum" dedim.

"Şimdi nasıl hissettiğimi anlıyorsun. Bana inanmak istemediğini biliyorum ama Murphy denen adam da en az Devon kadar korkutucu. Onunla konuşmaya devam edersen, eninde sonunda o yönünü de göreceksin. Bunu garanti ederim."

"Belki, ama bu göze almak istediğim bir şans." Verandanın basamaklarını çıkmaya başladığımda ona dedim ki, "Biliyorsun, senin için bu çiftlikten ve yetiştirdiğin atlardan daha fazlası var ve aynı şey Murphy için de geçerli. Onda sadece o kulüpten fazlası var. İçinde çok fazla iyilik var ve bunu göremiyor olman çok yazık."

"Güzel kızımın onun gibilerle işi olmadığını bilmek için görmem gereken her şeyi gördüm."

Ön kapıyı açarken tiksintiyle başımı salladım. İçeri adım atmadan önce ona "Çalışmam gereken şeyler var" dedim.

"En azından eğitiminden vazgeçmemişsin. Belki de senin için hâlâ bir şans vardır."

Cevap verme zahmetine girmedim. Bunun yerine kapıyı çarpıp odama çıktım. Banyoya girip sıcak bir duş alırken aklım hâlâ başımdaydı. İşim bittiğinde üzerime temiz kıyafetler giydim ve yatağıma uzandım. Gözlerimi tavana dikmiş son birkaç ayda olanları düşünüyordum ki aklıma bir fikir geldi. Murphy'yi neden daha sert bir şekilde yargılamadığımı sık sık merak etmiştim, özellikle de babamın yasadışı silah satmasına verdiğim tepkiden sonra. Her ikisi de tasvip etmediğim işlere bulaşmıştı ama aralarında belirleyici bir fark vardı. Babam kendisini her zaman kurallara uyan, kimse için asla tereddüt etmeyen dürüst bir adam olarak göstermişti. Bu yüzden onu hep örnek almıştım ve onu sevmeme ve yaptıklarının nedenlerini anlamama rağmen, yaptıklarından dolayı kendimi ihanete uğramış hissediyordum. Öte yandan Murphy, kim olduğunu asla saklamaya çalışmadı. Başından beri açık sözlüydü, yaşadığı hayat ya da yaptığı seçimler için asla özür dilemedi. Babam Murphy'den neden bu kadar hoşlandığımı asla anlayamazdı. Bazen ben de anlamıyordum ama sonuçta kalp kalbin istediğini ister.

Ders çalışmak niyetiyle dosyama çıkardım ve okuduklarımı anlamlandırmaya çalışarak not sayfalarını çevirmeye başladım. Ne yazık ki pek şansım yoktu. Zihnim doğru yerde değildi ve odaklanmakta zorlanıyordum. Telefonumun bir mesajla çaldığını duyduğumda sinirlenmeye başlamıştım. Murphy'den mesaj geldiğini fark edince gülümsedim.

MURPHY:

Eve sağ salim varabildin mi?

BEN:

Ben yaptım. Duştan yeni çıktım.

MURPHY:

Gerçekten mi? Bunu kaçırmış olmaktan nefret ediyorum.

BEN:

Bir tek sen değilsin.

MURPHY:

Babanla işler nasıl gitti?

BEN:

Beklenebileceği kadar iyi.

MURPHY:

O kadar iyi, ha?

BEN:

Kendine gelecektir.

MURPHY:

Bundan pek emin değilim.

BEN:

Yapacak. Göreceksiniz. Ayrıca, onunla konuşmak için fazla zamanım olmadı. Alıcılarından biri sözümüzü kesti.

MURPHY:

Nasıl kesintiye uğradı?

BEN:

Tüm detayları bilmiyorum. Sadece bir sevkıyattan memnun olmadığını biliyorum.

MURPHY:

Baban onu tedavi ettirdi mi?

BEN:

Henüz değil, ama olacak.

MURPHY:

Bu konuda kendinizden oldukça emin görünüyorsunuz.

BEN:

Çünkü ben öyleyim.

MURPHY:

Güzel. Yarın dersten sonra planın var mı?

BEN:

Bildiğim kadarıyla hayır. Neden?

MURPHY:

Seni görmek istiyorum.

BEN:

Güzel, çünkü ben de seni görmek istiyorum.

MURPHY:

Ne zaman ve nerede olacağını ayarlamak için sana sonra mesaj atarım.

BEN:

Bir plana benziyor.

MURPHY:

Şimdi oyalanmayı bırak ve sınava çalışmaya başla.

BEN:

Deniyorum, ama bu ateşli adam bana mesaj atıp duruyor.

MURPHY:

Ona siktirip gitmesini söyle. Sen alındın.

BEN:

Bana inanacağından emin değilim ama onu ikna etmenin bir yolunu bulacağım.

MURPHY:

Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?

BEN:

Yarın görürsün.

MURPHY:

Bunu dört gözle bekliyor olacağım. Sana sonra mesaj atarım.

Yüzümde kocaman bir sırıtışla telefonumu yatağın üzerine fırlattım ve çalışmaya başladım. Biraz zaman aldı ama sonunda tüm notlarımı anlamlandırabildim. Her şeyi not ettiğimden emin olunca aşağı indim ve montumu ve botlarımı giydikten sonra dışarı çıktım. Başka bir yüzleşme havasında değildim, bu yüzden ahıra doğru ilerlerken babamın görünürde olmadığını görmek beni memnun etti. Atları tek tek selamladıktan sonra bir yaba kaptım ve ahırlardan birini temizlemeye başladım. Tam bitirmek üzereydim ki Hunter arkamdan geldi ve "Doğru mu?" dedi.

Kafam karışmıştı, yüzümü ona döndüm ve "Bu doğru mu?" diye sordum. "Şu motorcu çocuklardan biriyle mi takılıyorsun?"

Lanet olsun. Üçüncü raunt başlamak üzereydi. "Dalga geçmiyorum, Hunter."

"Ne demek istediğimi biliyorsun Riley. O herifle görüşüyor musun yoksa?"

"Adı Murphy ve evet, onu dün gece gördüm." Gözlerim kısıldı ve homurdandım: "Eğer bana ağabeylik nutuklarından birini çekeceksen, şu anda bunu gerçekten duymak istemiyorum. Zaten hepsini babamdan duydum."

"Sana ders vermeyecektim, kardeşim." "Mutlu olduğun sürece kiminle çıktığın umurumda değil" derken kapıya yaslandı.

Hunter'ın bu kadar anlayışlı olması hoş değildi, ben de "Ciddi misin?" diye sordum.

Söyleyeceğin tek şey bu."

"Zaten bildiğiniz şeyleri size anlatarak nefesimi boşa harcamayacağım. Eminim bu adamdan hoşlanmak için kendine göre sebeplerin vardır." "Sadece dikkatli ol ve aptalca bir şey yapma" dediğinde kulaklarıma inanamadım.

"Bir şeyler mi çeviriyorsun?"

"Hayır. Bir şeylerin peşinde olduğumu düşündüren nedir?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bir şeyler saklamaya çalıştığını anladım.

"Seni herkesten daha iyi tanıyorum Hunter Nichols, o yüzden söyle

Ben. Ne yaptın sen?"

"O motorcuyla yattığın kadar kötü değil." "*Hunter*."

"Dün gece tutuklandım" diye cevap verirken yüzünü buruşturdu.

"Tutuklandım! Ne için?"

"Aleni sarhoşluk ve uygunsuz teşhir."

"Cidden mi? Neredeydin ve ne yapıyordun?"

"Travis ve ben Strip'teydik ve okuldan bazı arkadaşlarımızla buluştuk." Devam ederken gözleri yere kayıyordu, "İçmeye başladık ve sonra biraz daha içtik. Bir bekârlığa veda partisi geldi ve ondan sonraki her şey bulanıktı."

"Peki, tutuklanmak için ne yaptın?"

"Görünüşe göre kızlar beni masanın üzerine çıkıp onlar için soyunmam gerektiğine ikna etti. Nasıl memnun etmeyi amaçladığımı bilirsiniz, bu yüzden ..."

"Hunter," diye telaşlandım. "Bunu yaptığina inanamıyorum!"

"Evet... En gurur duyduğum an değildi ama en azından o gelin adayına hatırlayacağı bir şey verdim," diye övündü.

"Belki öyle," derken ona doğru bir adım attım, "ama babam senin tutuklandığını öğrenince sinir krizi geçirecek."

"Boku yedim."

"Sen de gidip ona söyleyebilirsin. Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Öyle ya da böyle öğrenecektir."

"Haklısın. Onunla konuşacağım."

"Şimdiki zaman gibisi yok." Elimle eğitim halkasını işaret ederek, "Starlight'la birlikte dışarıda," dedim.

"Lanet olsun."

Kapıya doğru yürümeye başladığında ona seslendim, "Hey, Hunter?"

"Öyle mi?"

"Tüm bunların iyi bir yanı var!"

"Gerçekten mi? Neymiş o?"

Ona gülümseyerek şöyle dedim: "Babam striptiz yaptığın için tutuklandığını duyunca Murphy'yle aramızdaki her şeyi unutacak."

"Hiç şansın yok, günışığı," diye alay etti. "Hiç şansın yok."

MURPHY

"Memnun olmanın, karanlık bir boşluğun beni içten dışa doğru yuttuğunu hissetmeden başımı yastığa koyabilmenin nasıl bir his olduğunu bildiğimden emin değilim, ama

Orada oturmuş Riley'nin son mesajını okurken nasıl hissettiğimi ancak içerikle anlatabilirdim. Bu duygunun uzun sürmemesi, dünyalarımızın çok farklı olması ve bunun bizi ayırması ihtimali her zaman vardı ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. İçimden bir ses aramızdaki bağın risk almaya değer olduğunu söylüyordu, ben de ona geri mesaj attım ve o gün öğleden sonra buluşmak için ayarlamalar yaptım. Onaylar onaylamaz telefonumu arka cebime koydum ve dikkatimi tekrar kardeşlerime çevirdim. Yaklaşan boru hattı koşumuzun planını gözden geçirmek için barda toplanmıştık ama Blaze geç kalıyordu. Bize daha önce oğlu Wyatt'ı altı aylık bir kontrole daha götüreceğini söylemişti. Wyatt bir süredir remisyondaydı ve neler yaşadıklarını bildiğimiz için hepimiz kötü bir haber alabileceklerinden endişe ediyorduk. Neyse ki durum böyle değildi.

Hepimiz kendi aramızda konuşuyorduk ki arka kapı açıldı ve Blaze yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi. Yanımıza oturduğunda, "İyi haberlerimiz var. Wyatt'ın remisyonu hala devam ediyor ve istatistikleri her zamankinden daha iyi."

Riggs onun sırtını sıvazlarken, "Bu harika, kardeşim," dedi.

"Evet, öyle." Blaze kıkırdayarak ekledi: "Wyatt kendinden oldukça memnundu."

Gülümseyerek cevap verdim, "Eminim öyledir. Tıpkı babası gibi... Övgüyü hak ettiği yerde alıyor."

"Haklısın." Blaze Gus'a baktı ve "Sizi beklettiğim için özür dilerim" dedi.

"Özür dilemene gerek yok kardeşim. Her şeyin yoluna girdiğini duyduğumuza sevindik."

Blaze başıyla onayladıktan sonra, "Yarınki koşu için planın nedir?" diye sordu. "Geçen seferkinin aynısı, ama bu sefer Rider Riggs'in yerini dolduracak." Gus

Riggs'e bakarak, "Bunun için hazır olduğunu düşündüğünü biliyorum ama yüzde yüz hazır olduğunu bilmeden seni böyle bir koşuya göndermeyeceğim" dedi.

Riggs'in ifadesinden Gus'ın kararından memnun olmadığını anlayabiliyordum ama tartışmaktan daha iyisini biliyordu. "En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan."

"Sanırım hepiniz Rider'ın kulüp için bir değer olduğunu kanıtladığını kabul edeceksiniz. Eğer yarın sahaya çıkabilirse, bence onu takıma monte etmeyi düşünmeliyiz."

"Katılıyorum," diye cevap verdim hiç tereddüt etmeden.

"Yarın sabah beşte yüklemeye başlamayı planlayın. Bu sizi altıdan önce yola çıkarır ve öğlene kadar Mobile'da olursunuz." Sonra Shadow'a döndü ve "Her zaman olduğu gibi, senin ve Blaze'in akşam olmadan önce tüm topçuları kontrol etmenizi bekliyorum" dedi.

"Tamamdır," diye yanıtladı Blaze.

"İyi anlaşma." Gus ayağa kalkarken, "Sabah ilk iş sizinle görüşeceğim çocuklar," dedi.

O gittikten sonra Riley'den mesaj var mı diye bakmak için telefonumu çıkardım. Mesaj atmadığını görünce telefonumu hemen cebime geri koydum. Kafamı kaldırır kaldırmaz Blaze ve Riggs'in bana hiçbir işe yaramayan iki ahmak gibi gülümsediklerini gördüm. "Ne?"

"Birinden telefon mu bekliyorsun?" Riggs alay etti.

"Hayır."

"Bundan emin misin?" T-Bone alay etti.

Blaze kıs kıs gülerken yüzünde muzip bir sırıtış vardı, "Telefonunu kontrol ettiğinde oldukça hayal kırıklığına uğramış görünüyordun. Kız arkadaşın Riley temasa geçmeyi mi unuttu?"

"Bana zor anlar yaşatmaktan başka yapacak işiniz yok mu sizin?" Şikayet ettim.

"Hayır."

"Ben de bundan korkuyordum," diye inledim.

"Ee, olay nedir? Çiftçinin kızına karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" Blaze sordu.

"Peki ya yaparsam?"

Riggs, "O zaman tam zamanı," diye alay etti.

Ayağa kalkarken kardeşlerime baktım ve "Sabah görüşürüz çocuklar" dedim.

"Tüm alacağımız bu mu?" Blaze telaşlandı.

"Evet, o yüzden bir grup kız gibi davranmayı bırakın ve buradan çıkmama izin verin. Gitmem gereken bir yer var."

Ben kapıya doğru yönelirken Riggs, "Ona çiçek götürmelisin" dedi.

"Olmaz öyle şey. Lanet olası çiçekler için çok erken," diye karşı çıktı T-Bone. "Bu saçmalığa şimdi başlarsan sonunu asla duyamazsın."

Blaze başını salladı ve önerilerine katılmadığına dair hiçbir şüphe bırakmadı. "Onu Graceland ya da Brooks gibi havalı bir yere götürün."

Arka kapıdan çıkarken "Ben hallederim," diye bağırdım.

Bisikletime doğru ilerlerken, kardeşlerimin tavsiyesini dinlemek için zaman ayırıp ayırmadığımı merak ettim. Yıllar boyunca birçok ilişkiye girmiştım ama en son ne zaman bir kadını ikinci kez gördüğümü hatırlayamıyordum. Riley'nin birlikte geçireceğimiz öğleden sonrası için planladığım şeyden hoşlanmama ihtimali her zaman vardı ama içgüdülerime güvenmeye ve şansımı denemeye karar verdim. Bana verdiği adrese vardığımda onu otoparkta beklerken buldum. Kot pantolonunun ve botlarının üzerine bir ceket giydiğini görmek beni memnun etmişti. Yanına yanaştım ve ona bir kask teklif ettiğimde, "Bisikletini mi alıyoruz?" diye sordu.

"Eğer hazırsanız, bu güzel havadan yararlanabileceğimizi düşündüm."

Kaskı kafasına doğru kaldırıp kayışı bağlamaya başladığında yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet! Kesinlikle buna hazırım."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Elimi uzattım ve arkamdan binmesine yardım ettim. Yerleştikten sonra, "Hazır mısınız?" diye sordum.

"Bekle... önce bana birkaç ipucu ver."

"Sen ata binersin Riley. Sadece doğal olanı yap." "Bu iş sende." derken ona göz kırptım.

Ellerini kalçalarımaya koydu ve saniyeler sonra otoparktan çıkıp Mississippi'ye doğru yol almaya başladık. Rüzgâr sertti ama güneş parladığı için o kadar da kötü değildi. Kalabalık caddelerde hızla ilerlerken Riley'nin tutuşu gergin olduğunu belli edecek şekilde sıkılaştı ama gevşeyip tutuşunu gevşetmesi uzun sürmedi. Eyaletler arası yola girdiğimizde Riley bana yaslandı ve çenesini omzuma dayadı. "Bu ata binmekten daha iyi olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Oldukça yakın." Riverside Drive'dan aşağı inmeye başladığımızda dönüp Mississippi Nehri'ne baktı ve iç geçirdi. "Manzara inanılmaz."

"Eğlenmene sevindim."

Ana yoldan ayrılıp Mississippi çıkışına girdiğimde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bu bir sürpriz."

Hedefimize doğru ilerledikçe daha da meraklandı. "Bu yolda hiç bulunmadım sanırım."

Memphis'ten Tunica'ya giden tek yol olduğunu düşünürsek, hiç gitmemiş olmasını umuyordum. "Sadece birkaç kez gittim."

"Oraya varmamız ne kadar sürer?"

Kendi kendime gülümseyerek sordum: "Bir molaya ihtiyacın var mı? Şurada durabiliriz

."

"Hayır," diye beni durdurdu. "Sadece merak ettim."

"Çok uzun sürmez. Belki on beş dakika kadar."

Sonraki yirmi dakika boyunca sessiz kaldı ve sonra aniden koluma dokundu. "Bekle! Bu kumarhanelerden biri mi?"

"Evet, öyle."

"Şaka yapıyorsun! Hep gitmek istemiştım ama hiç fırsatım olmadı!"

Sesindeki heyecanı duymak kulaklarıma müzik gibi geldi. "Demek bu kumarhaneye ilk gidişin olacak?"

"Evet. Benim ilkim!"

Horseshoe Kumarhanesi'ne yanaşıp park ettiğimizde üzerindeki heyecanı hissedebiliyordum. Kasklarımızı çıkardıktan sonra elini uzattım ve onu içeri götürdüm. Çok kalabalık olmadığını gördüğüm için minnettardım, böylece sıra bekleme konusunda endişelenmemize gerek kalmayacaktı. Riley'ye baktım ve yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsedim.

Yüzü. Çeşitli slot makinelerini incelerken büyülenmiş gibi görünüyordu. "Nereden başlamak istersin?" diye sorarken elini nazikçe sıktım.

"Hiçbir fikrim yok. Aralarından seçim yapabileceğim çok fazla kişi var."

Elimi cebime attım ve yirmi dolarlık bir banknot çıkardım. Parayı ona uzatırken, "Neden slotlardan biriyle başlamıyorsun?" dedim.

"Emin misin?"

"Seni bu yüzden buraya getirdim."

Tereddüt etti ama sonunda elimden yirmiliği aldı ve makinelerden birine götürdü. Parayı yerleştirdikten sonra bana baktı ve "Tamam. Şimdi ne yapacağım?" diye sordu.

"Bu bir kuruşluk slot, yani sadece bahis yapmak istediğiniz miktarı seçin ve düğmeye basın. Eğer çizgiler eşleşirse, o zaman kazanırsınız."

"Bu yeterince kolay görünüyor." Bahsini seçti ve düğmeye bastı. Müzik çalmaya başladı ve farklı renklerdeki balıklar ekranda zıplamaya başladı. Balıklar sıralanıp makine sessizliğe büründüğünde Riley bana baktı ve "Ne oldu?" diye sordu.

Ona "Kaybettin" derken kıkırdadım.

"Kaybettim mi?"

"Sen yaptın ama olur böyle şeyler." Elimle makineyi işaret ettim. "Ona bir şans daha ver."

"Tamam." Farklı bir sonuç almayı umarak tekrar tekrar denedi. Ne yazık ki şansı yaver gitmiyordu. Yirmi doların on beşini kaybettikten sonra bana baktı ve "Bütün paranı kaybediyorum" dedi.

"O artık benim değil. Eline dokunduğu anda senin oldu." Bir yirmilik daha almak için elimi cebime attım. "Ben de denemek üzereyim, o yüzden benim yüzümden durma."

Onun yanındaki makineye oturup paramı yerleştirmemi izledi. Ben oynamaya başlayınca dikkatini tekrar oyununa verdi ve bir kez daha oynamaya başladı. Sonunda tüm balıklar sıralandığında neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Bakın! Altı dolar kazandım!"

Ben daha cevap veremeden tekrar başladı ve birkaç vuruş daha yaptıktan sonra kırk dolar kazanmıştı. Tam da umduğum gibi, harika vakit geçiriyordu ama içinden bir ses onu memnun etmenin zor olmadığını söylüyordu. Riley hayattaki küçük zevkleri takdir eden kadınlardan biriydi ve bu benim çok çabuk hoşuma giden bir özellikti. Birkaç tur daha oynadıktan sonra ona baktım ve "Başka bir oyun denemek ister misin?" diye sordum.

"Elbette!"

Parayı çektikten sonra Riley beni yüksek bahisli slot makinelerine kadar takip etti ve kredi kuponumu on dolarlık makinelerden birine girerken beni izledi. Birkaç yüz dolarım vardı, ben de oynamaya karar verdim. Bahsimi oynadım ve hemen kaybettim. Tekrar denedim ama bir kez daha kaybettim. Tekrar denemek üzereydim ki, "Bekle... bu on dolar bir bahis mi?" diye sordu.

"Evet."

"Ama her seferinde beş satır bahis oynuyorsun. Bu elli dolar kaybettiğın anlamına gelmiyor mu?"

"Hayır. Yüz tane kaybettim."

"Murphy! Bu ılgınlık," diye telaşlandı.

"Büyük kazanmak için büyük oynamalısın." Tekrar vurdum ve bu sefer kazandım. "Bak.

 yüz dolar kazandım."

"Kutsal inek!" Yanımdaki beş dolarlık makinelerden birine gitti ve fişini yerleştirdi. İlk denemesinden sonra ciyak ciyak bağırdı: "Şuna bakın! Yüz dolar kazandım!"

Birkaç tur daha oynamaya devam ederken biraz kazandık, sonra biraz daha kaybettik. Birkaç bahis daha oynadıktan sonra Riley'nin nasıl olduğunu görmek için yanına gittim. "Nasıl gidiyor?"

"Yüz yirmi dolar kazanmıştım, şimdi seksen dolara geri döndüm." Para ekme düğmesine basarken, "Sanırım öndeyken duracağım" dedi.

"Emin misin? Gidip blackjack ya da rulet masasına oturabilir miyiz?"

"Ne istersen oynayabilirsin ve ben de nefesimi tutarak izlerim, ama ben iyiyim." "Seksen dolar kazandığım için çok mutluyum" derken kağıt kuponunu havaya kaldırdı.

"Tamam o zaman. Bir şeyler yemeye ne dersiniz? Acıktıysanız seçebileceğiniz birkaç restoran var."

"Evet, bir şeyler atıştırabilirim."

"nce kazancımızı kullanmamız gerekecek."

Beni takip ederek bankamatiğे gitti ve arkamda sıraya girdi. Paramı almıştım ve arkamı döndüğümde Riley'nin artık arkamda olmadığını fark ettim. Grnşе göre, bir kez daha denemesi gerektiğине karar vermiş ve yakınlardaki makinelerden birine girmişti. Tam ona doğru giderken, kullandığı makinenin ışığı yandı ve büyük bir kazanç elde ettiğini duyuran bir müzik çalmaya başladı. Ne kadar kazandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama

Yüzündeki ifadeye bakınca bir milyon ya da daha fazlasını kazandığını düşündüm. Hareketli bir solukla, "Bunu görüyor musun?" diye sordu.

"Öyleyim. Az önce ne kadar kazandın?" "Hiçbir fikrim yok!" diye çığlık attı.

Tüm o gürültü ve yanıp sönen ışıklar arasında bunu söylemek zordu. Bir adım daha yaklaştım ve kuruşlu makinelerden birini oynadığını fark ettim. Bir an için kazancının onu hayal kırıklığına uğratacağından endişelendim ama öyle değildi. Yakınından bile geçmedi. Sonunda her şey durduğunda ve son toplamı ekranda parladığında, yerinden fırladı ve "Üç yüz dolar kazandım!" diye tezahürat yaptı.

"Buna ne dersin?" Üstesinden gelemedim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, turnayı gözünden vurduğunu düşünebilirdiniz. Onun gibi büyümüş bir kızın bu kadar küçük bir şey için bu kadar gıdıklanabileceğine inanamıyordum. Riley'de hayal ettiğimden çok daha fazlası vardı ve onun hakkında her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Ona gülümseyerek, "Acemi şanssı senin lehine işliyor," dedim.

"Buna inanamıyorum! Daha önce hiç böyle bir şey kazanmamıştım."

O gülümsemeyi görmek beni derinden etkiledi ve o anda bunu tekrar tekrar görmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum. "Bir kez daha denemek ister misin?"

"Hayatta olmaz!" Para çekme düğmesine bastı ve kuponunu alır almaz doğruca nakit büfesine yöneldi. İşini bitirdiğinde paraya baktı ve bir süre inceledikten sonra tomarın tamamını bana uzattı. "Bunu benim almam doğru olmaz."

"O parayı adil bir şekilde kazandın Riley. Onu senden almamın hiçbir yolu yok." Ellerimi kalçalarına koydum ve onu kendime çektim. "Yüzündeki o gülümsemeyi görmek için o parayı ve yüz katını öderdim."

"Tüm bunlar için teşekkür ederim. Ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum." "Ben de sana." Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ben de

Öpüşmenin kısa sürmesini planlamıştım ama ağızlarımız buluştuğu anda daha fazlası için can atmaya başladım. O da aynı derin özlemi hissederek kollarını boynuma doladı ve ikimiz de anın içinde kaybolurken daha da yakınlaştı. Tam kontrolümü kaybetmek üzereyken arkamdan birinin boğazını temizlediğini duydum. Çabucak geri çekildim ve kucaklaşmamızdan kurtuldum. Omzumun üzerinden baktığımda, en fazla bir metre boyunda yaşlı bir kadınla karşılaştım. Soluk pembe bir kazak giymişti ve üzerinde bir tutam inci vardı ve kaşlarını çatmıştı.

Sanki kanişini tekmelemişim gibi bana baktı. Görünüşe göre, oynamak istediği oyunlardan birine giden yolu kapatıyorduk, bu yüzden Riley'yi yoldan çektim. Kazandıklarımın beş dolarlık bir banknot çıkardım ve kadına uzatırken, "Bunun için üzgünüm. Bizden bir tur alın."

"Sakıncası yoksa." Kadın parayı elimden aldı ve Riley'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı, kadın yanımdan geçip giderken, "Sizin bir oda tutmanız gerekiyor," diye homurdandı.

Yeterince olay çıkardığımızı düşünerek Riley'nin elini tuttum ve hızlı ve kolay bir şeyler yiyebileceğimizi umarak onu küçük restoranlardan birine götürdüm. Çok fazla bir şey yoktu, sıradan bir kafeydi ama arka taraftaki masalardan birine doğru ilerlerken Riley buna aldırıyor gibiydi. Uzun süre oturmamıştık ki bir garson yanıma geldi. Siparişimizi alıp gittikten sonra Riley'ye baktım ve "Bu sabahki sınavın nasıl geçti?" diye sordum.

"Sanırım iyi yaptım. Profesörüm notları yayınlayana kadar emin olamayacağım."

"Diplomanı ne üzerine aldığından hiç bahsettiğini sanmıyorum. içeri."

"Finans" diye cevap verirken yüzünü buruşturdu. Bunu kullanabileceğimi düşünüyordum.

babama çiftlikte yardım etmek için, ama bu derece ile, seçeneklerim olacak. Finansal planlamacı, finansal analist ya da yatırımcı ilişkileri uzmanı olabilirim."

"Bunların ne olduğunu bildiğimden emin değilim ama kulağa oldukça etkileyici geliyorlar."

"Bundan emin değilim," diye alay etti. "Biraz sıkıcı olabilir, ama yeni bir şirket bulabilirsem... bana gerçekten hitap eden bir şirket, o zaman onların yola çıkmasına yardımcı olmak harika olur diye düşündüm."

"Bence bu çok havalı olurdu."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan garson kız yiyecek ve içeceklerimizi getirip masaya koydu. Yemeğimizi yerken Riley kendini ne kadar parçalanmış hissettiğini anlattı. Son birkaç ayda pek çok şey değişmiş olsa da kendini hâlâ çiftlikte babasına yardım etmek zorunda hissediyordu. "Ne yapacağımdan emin değilim. Bu yaza kadar mezun olamayacağım, yani karar vermek için hâlâ biraz zamanım var."

"Seni mutlu eden şeyi yapmalısın Riley. Eminim baban da aynı fikirde olacaktır."

"Biliyorum. Sadece bazı şeyleri çözmek için biraz zamana ihtiyacım var." Sandviçinden bir ısırık aldıktan sonra, "Peki ya sen?" diye sordu.

"Peki ya ben?"

"Ne iş yapıyorsun? Gerçek bir işin var, değil mi?"

Kıkırdadım. "Evet, bir iş buldum. Aslında birkaç tane. Kulübün küçük tadilat ve motor tamiri yaptığımız bir garajı var. Çoğunlukla orada çalışıyorum."

"Motorlar üzerinde çalışmak kardeşlerinizden öğrendiğiniz bir şey mi, yoksa başka bir yerden m i öğrendiniz?"

"İkisinden de biraz sanırım. Motorlara karşı hep bir ilgim olmuştur." Omuz silktim. "Bu sadece bana kolay gelen şeylerden biri."

"Etkilendim. Bir motoru tamir etmekle ilgili ilk şeyi bile bilmiyorum." "Ve ben de finans hakkında hiçbir şey bilmiyorum, yani ödeştik." Yemeğimizi bitirdikten sonra tekrar motora bindik ve

Memphis. Üniversite kampüsündeki otoparka girdiğimizde güneş yeni batmaya başlamıştı. Park ettiğimde Riley indi ve hızla kaskını çıkardı. "Harika vakit geçirdim" derken yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

Kaskımı çıkardım, sonra onu kendime çektim. "Ben de öyle." "Peki," diye omuz silkti, "sanırım gitsem iyi olacak."

Sesindeki tereddütte, onun da benim kadar zamanımızın bitmesine hazır olmadığını düşündüren bir şey vardı. Biraz daha dışarıda kalmaya hazır olabileceğini umarak ona, "Daha erken," dedim.

"Evet, öyle."

"Kal."

"Sanırım yapabilirim... eğer senin için sorun değilse." diye sorarken kaşları çatıldı.

"Bu konuda çok iyiyimdir."

"Tamam... o zaman ne yapmak istiyorsun?"

"Beni evime kadar takip et. Böylece araban yanında olur ve hazır olduğunda gidebilirsin."

Gözlerindeki kıvılcımı görür görmez, o daha kelimeleri söylemeden cevabını biliyordum. "Tamam, ama çok uzun kalamam. Yarın büyük bir sınavım daha var."

"Anlaşıldı."

Riley dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra arabasına doğru koştu. Beni evime kadar takip etti ve ön kapıdan adımımızı atar atmaz onu öpmek için içeri çektim. Küçük gezintimiz sırasında en iyi davranışımı sergilemek için elimden geleni yapmıştım ama onu bisikletimin arkasında görmek

ve hiçbir şey yapamadan vücudunu bana bu kadar yakın hissetmek beni çok etkilemişti. Ensesine uzandım ve saçlarını tuttum, öpücüğü derinleştirirken nazikçe çekiştirdim. Daha da yaklaşıp kalçalarını benimkilere bastırırken göğsünden ihtiyaç dolu bir inilti yükseldi ve daha fazlası için istekli hisseden tek kişinin ben olmadığımı görmek beni mutlu etti.

Fazla zamanımız olmadığını biliyordum, bu yüzden onu kaldırdım. Onu omzuma attığımda çığlık attı, "Oha! Mağara adamı gibi davranmanın nesi var?"

"Hepsi senin, bebeğim." Kıçına hafif bir şaplak attım ve ona, "İçimdekileri dışarı çıkarıyorsun" dedim.

"Oh, gerçekten mi? Bunun iyi bir şey olduğundan pek emin değilim." "Oh, kesinlikle iyi bir şey. Göreceksiniz."

Onu yatak odama kadar taşıdım ve yatağa fırlattım. Üstüne eğildiğimde yüzünde bir arzu parıltısı belirdi, ağzımı onunkine indirmeden önce kısa bir süre üzerinde gezindim. Riley'nin ağzı sıcak ve yumuşaktı ve dilinin her kıvrımı kanın doğrudan sikime hücum etmesine neden oldu. Vücudunun benimkine karşı hissi beni uçurumun kenarına gönderdi ve ellerim aniden sertleşti ve sabırsızlandı. Ona sahip olmalıydım, onun tamamına.

Ağzımı boynuna götürdüm ve fısıldadım, "Asla hayal edemezdim" - dudaklarımı çenesinin kıvrımından omzuna doğru yavaşça gezdirdim- "beni senin gibi etkileyebilecek birini bulacağımı."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum," diye mırıldandı kazağını başından çekip yere atarken. Sütyenini çözerken, "Tek düşünebildiğim sensin," diye fısıldadı.

Köprücük kemiğini öpmeye devam ettim ve parmakları saçlarıma dolandı, ağzım göğsüne ulaştığında beni ona doğru çekti. Dilimi meme ucuna değdirdiğimde ağır nefesler ve kısık inilti odayı doldurdu. Baş geriye düştü ve parmaklarım karnında, kot pantolonunun bel bandında ve bacaklarının arasında ilerlerken tüyleri diken diken oldu. Parmaklarım merkezini sıyrıp geçerken, etrafında dönüp onu kızdırırken boğazından küçük bir inilti kaçtı. Kendini tutamayarak kalçalarını öne doğru salladı ve dokunuşum için yalvardı. Sikeyim. *Kendimi* zor tutuyordum. Onu bu kadar gergin görmek sikimin ihtiyaçtan kalınlaşmasına neden oldu. Parmaklarımı onun derinliklerine soktum ve "Tanrım, Lincoln... Lütfen, durma" diye inlediğinde onu okşamaya yeni başlamıştım.

Başparmağımı klitorisine sürttüğüm an titremeye başladığını hissettim. Yakın olduğunu bildiğimden, parmaklarımı g noktasının üzerinde gezdirirken baskıyı artırdım. Nefesi hızlandı ve tüm vücudu serbest bırakılmasıyla gerilirken başı öne düştü. Vücudunun sarsıldığını ve altımda kıvrandığını gördüğümde işim bitmişti. Ona sahip olmak için bir an daha bekleyemezdim; parmaklarımı geri çektim ve ellerimi kot pantolonunun bel bandına götürdüm. Pantolonunu çözdükten sonra çekiştirdim, göz açıp kapayıncaya kadar çıkardım ve yere fırlattım. Riley de aynı hevesle gömleğimin eteklerine uzandı ve başımın üzerinden çekti, ardından kot pantolonum üzerinde çalışmaya başladı. Birkaç saniye içinde ikimiz de tamamen soyunmuştuk ve sonraki iki saati birbirimizin kollarına dolanarak geçirdik. Gitmesini istemiyordum. Orada benimle kalmasını, kollarımda güvende ve sıcak olmasını istiyordum ama kafamın içindeki sesi dinlemedim ve kapıdan çıkıp gitmesine izin vermedim. Çok geçmeden pişman olacağım bir hataydı bu. Bir kez daha kurallarımı unutmuştum. Onun için geçerli olmadıklarını düşünerek onları zihnimin gerisine itmeme izin verdim ama yanılmıştım - çok, çok yanılmıştım.

RILEY

T

Murphy'den etkilendiğimi inkar edemezdim. Onu gördüğüm andan itibaren hormonlarımı kontrol altında tutmak için savaşmak zorunda kalmıştım. Açıkça görülüyordu ki, benim için iyi bir sebep vardı.

Şehvet dolu bir tepkiydi; adam tepeden tırnağa muhteşemdi ve kendinden emin, mazeretsiz tavırlarını görmezden gelmek imkânsızdı. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak ilgimi çekmişti, ancak son birkaç gün içinde, onun seksi dış görünüşünden daha fazlası olduğunu görme şansım oldu. Murphy sert, talepkâr ve güçlüydü. Hayatının her alanında kontrolü elinde tutmayı severdi ve çabuk sinirlenirdi. Onu kızdırmak için fazla bir şey gerekmiyordu ama aynı zamanda nazik ve şefkatli bir yanı da vardı. Murphy, kendisinden ve istediklerinden ödün vermek anlamına gelse bile, başkalarına öncelik verirdi. Tatlı ve komik biriydi ve onun yanındayken kendimi iyi hissederdim. Beni mutlu ediyordu, gerçekten mutlu ediyordu ve bu nedenle ona karşı hislerim hızla daha fazlasına dönüşüyordu.

Tunica'da geçirdiğim harika bir günün ve onun kollarında geçirdiğim bir gecenin ardından eve döndüğümde babamı mutfak masasında yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle otururken buldum. Beni mi, Devon'u mu yoksa kardeşimi mi düşündüğünden emin değildim, bu yüzden "İyi misin?" diye sordum.

Kafasını kaldırmadan, "İyiyim," diye cevap verdi. "Akşam yemeği yedin mi? Sana yemek hazırlayabilirim..."

"Aç değilim." Ayağa kalkarken sesi tamamen yenilmiş gibiydi ve "İlgilenmem gereken bazı şeyler var. Bana ihtiyacınız olursa ofisimde olacağım."

Onu böyle görmeye alışık değildim, bu yüzden "İyi olduğuna emin misin, çünkü iyi gibi görünmüyorsun?" diye sordum.

"Sana iyi olduğumu söyledim. Sadece aklımda çok şey var." "Şu Devon denen adam mı? Endişeleniyor musun-"

"Ben hallediyorum Riley," diye ısırdı. "Sorular sorarak işleri daha da zorlaştırmana gerek yok."

"Özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardım etmek için bir şey yapmak istiyorsan, Murphy ile görüşmeyi kes. Böylece endişelenecek bir şeyim daha azalır. Bunu benim için yapabilir misin?" Yüzümdeki ifadeyi görünce homurdandı: "Ben de bundan korkuyordum. Bu adama aşık oldun. Lanet olsun! İyi olmayan, çürümüş bir çöp parçası biricik kızımın kalbini kazandı ve benim kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Her şeyi berbat ettim!"

"Murphy hakkında yanıldığını göremiyor olman çok üzücü baba." Merdivenlere doğru ilerlerken içimi çektim. "Umarım çok geç olmadan bunu anlarsın."

"Bu da ne demek oluyor?" Cevap vermeyince ofisine girdi ve kapıyı çarptı. "Kahretsın!"

Kalbim kırık bir şekilde odama çıktım ve yatağıma girdim. Murphy'ye eve sağ salım vardığımı bildiren bir mesaj gönderdikten sonra kitaplarımı çıkardım ve sınavıma hazırlanmak için elimden geleni yaptım. Derin bir uykuya daldığımda ne kadar zamandır çalıştığımı bilmiyordum. Ertesi sabah uyandığımda ev tamamen boştu ve ne babamdan ne de Hunter'dan bir iz vardı. Başka bir yüzleşmeyle karşılaşmayacağım için rahatlamış hissederek kendime kahve yaptım ve sınıfın yolunu tuttum. Sınavımı bitirir bitirmez koridora çıktım ve telefonumu çıkardım. Murphy'yi aramak üzereydim ki bana kardeşleriyle koşuya çıkacağını söylediğini hatırladım. Koşunun ne olduğu ya da böyle bir şeyin ne kadar süreceğı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama konuşma şeklinden bunun onun için önemli olduğunu anlayabiliyordum. Ona bunu sorduğumda bana kulüp işlerinin asla kulüp dışında konuşulmadığını söylemişti. İlk başta, yeni keşfettiğimiz ilişkimizin bana böyle bir bilgi verdiğini düşünerek alındım, ama sonra gizliliklerinin arkasındaki nedenleri açıkladı. O zaman kulüp ve kendisi hakkında hâlâ bilmediğim ya da anlamadığım çok şey olduğunu fark ettim ama Murphy doğru zaman geldiğinde bana her şeyi açıklayacağına dair güvence verdi. Sadece sabırlı olmalıydım, ki bu benim güçlü yanlarımdan biri değildi, ama Murphy bana başka seçenek bırakmamıştı.

Murphy müsait olmadığı için Grady'yi görmeye karar verdim. Bardaki o geceden bu yana birkaç gün geçmişti ve umuyordum ki

sakinleşmek için bir şansı vardı. Ne yazık ki durum böyle değildi. Bara gittiğimde saat öğleden sonra ikiyi geçiyordu, o yüzden ofisinde çalıştığını düşündüm. İçeri girdim ve onu masasında oturmuş bazı evrak işleriyle uğraşırken buldum. En iyi gülümsemelerimden birini takınarak, "Hey, meşgul müsün?" dedim.

"Selam." Bana baktı ve "Dün dersten çıktıktan sonra geleceğini sanıyordum" dedi.

"Planlıyordum ama bir işim çıktı."

"Bu şeyin geçen geceki adamla bir ilgisi var mı?" diye sorarken onaylamadığını gizlemedi.

"Belki."

"Peki siz ikiniz ne yaptınız?"

Ona anlatırken gülümsemeden edemedim: "Beni Tunica'daki kumarhanelerden birine götürdü. Çok eğlenceliydi ve gerçekten üç yüz dolar kazandım!"

"Kulağa harika vakit geçirmişsin gibi geliyor." "Evet, geçirdim."

"Peki geçen gece seni bir tür hayvan gibi barımdan çıkardığında, o zaman da iyi vakit geçirdin mi?"

"Grady."

Bir an durakladı, sonra kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bakın, buna gölge düşüren kişi olmaktan nefret ediyorum..."

"O zaman yapma." Yanına gittim ve masasının yanındaki sandalyeye oturdum. "Babamdan zaten her şeyi duydum, ayrıca... senin benim tarafımda olman gerekiyordu."

"Ben senin tarafındayım Riley. Her zaman öyleydim ama senin için endişelenmekten kendimi alamıyorum." "Benim için çok şey ifade ediyorsun ve incindiğini görmek istemiyorum." derken yüzünde bir samimiyet ifadesi belirdi.

"Biliyorum ve sen de benim için çok değerlisin." Elimi koluna koydum ve ekledim: "Endişeni takdir ediyorum ama Murphy'den gerçekten hoşlanıyorum ve bu işin nereye varacağını görmek istiyorum."

"Anlamıyorum. Bu adamda ne var?"

"Ben de gerçekten anlamıyorum. Sadece onunla birlikteyken başka hiçbir yerde olmadığım kadar kendim gibi hissettiğimi biliyorum." Mantıklı olup olmadığımdan emin değildim. "Neden bahsettiğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet. Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum." "Böyle bir bağlantı en iyi ihtimalle nadirdir." diye devam ederken ruh hali kasvetli bir hal aldı.

"Murphy'yle bu işi neden sürdürmek istediğimi anlıyorsun."

"Biliyorum ama sana zarar verirse onu öldürürüm. Bunu bildiğinden emin ol." "Ona söyleyeceğinden emin ol," diye alay ettim.

"Peki, bugün neler yapıyorsun?"

"Çiftliğe dönsem iyi olacak." Ona, "Biraz meşguldüm ve Anna Belle'i günlerdir dışarı çıkarmadım," derken ayağa kalktım.

"Gitmeden önce bir şeyler atıştırmak ister misin?"

Bir gece öncesini ve babamın yüzündeki endişeli ifadeyi düşündüm. Devon için endişelendiğini biliyordum ve bununla tek başına yüzleşmesini istemiyordum, bu yüzden "Gerçekten eve gitmeliyim. Başka zaman gelebilir miyim?"

"Elbette."

"Teşekkürler, Grady. Sen en iyisisin." Ona doğru eğildim ve hızlıca sarıldım. "Yakında görüşürüz."

"Sen daha iyisin."

Ofisinden çıktıktan sonra arabama bindim ve çiftliğe doğru geri döndüm. Devon peşinde olduğu silahlar için geldiğinde orada olmak isteyip istemediğinden pek emin değildim ama babamın orada onunla yalnız olması fikrinden de hoşlanmıyordum. Eve geldiğimde etrafta sadece Travis'in olduğunu görünce şaşırdım. Bir sorun olabileceğinden endişelenerek yanına gittim ve "Babamı gördün mü?" diye sordum.

"Bu sabahtan beri değil."

"Nereye gittiğinden bahsetti mi?"

"Evet." Starlight'ın toynaklarını kontrol etmeye devam ederken, "Bir adamla buluşmakla ilgili bir şeyler söyledi. Alması gereken bir paket ya da onun gibi bir şey varmış."

Aldığı paketin Devon'ın tehdidiyle bir ilgisi olduğunu varsayarak, "Ne zaman döneceği konusunda bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok." Bana baktı ve "Neden? Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu.

"Hayır. Gideceğinden hiç bahsetmedi ve ben de nerede olduğunu görmek istedim." Ona doğru ilerlerken, "Anna Belle'in toynaklarını kontrol etme fırsatın oldu mu?" diye sordum.

"Evet. Birkaç dakika önce yaptım."

"Harika. Onunla biraz çalışacağım, sonra da gezintiye çıkaracağım." Eve doğru ilerlerken ona, "Önce içeri girip üstümü değiştireceğim," dedim.

"Onu eyerleyip senin için antrenman sahasına götüreceğim."

"Teşekkürler Travis. Minnettar olurum."

İçeri girdim ve kot pantolonumu giydim. Soğuk bir hava dalgası geliyordu ve hava gerçekten de biraz serinlemeye başlamıştı, bu yüzden büyük kapüşonlu tişörtlerimden biriyle bir atlet giymeye karar verdim. Fazladan bir çift çorap aldım ve binici botlarımı almak için aşağı indim. Hazır olduğumda montumu giydim ve antrenman ringine doğru yöneldim. Travis'in Anna Belle ile birlikte çoktan orada olduğunu görmek beni memnun etti. Yanlarına geldiğimde eyerini ayarlıyordu. "Onu benim için hazırladığın için teşekkürler, Travis."

"Sorun değil. Eminim seninle biraz vakit geçirmekten keyif alacaktır."

Elimi uzattım ve kulağının arkasını kaşıdım. "Selam tatlı kız. Bacaklarını biraz esnetmeye hazır mısın?"

"Çok uzun süre dışarıda kalma. Yakında hava kararacak," diye uyardı Travis.

"Yapmayacağım." Ayağımı üzengiye koydum ve kendimi yukarı çektim. "Bir saate kadar dönerim."

Dizginleri çekip onu eğitim alanından çıkardım ve tam arka meraya gitmek üzereydim ki babamın kamyonetinin garaj yolundan geldiğini fark ettim. İyi olup olmadığını merak ederek durdum ve eve yaklaşmasını bekledim. Kamyondan inişini izledim ve yüzünü gördüğüm anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Hunter'a "En kötüsüne hazırlıklı olmalıyız evlat" dediğini duyunca panikledim. Bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Anna Belle'den indim ve onu araba yolunun yanındaki çitlere doğru götürdüm. Onu parmaklıklardan birine bağladıktan sonra babama doğru yürüdüm ve sordum, "Üzgün görünüyorsun. Neler oluyor?" diye sordum.

"Riley!" "Burada ne yapıyorsun?" diye sorarken gözleri korkuyla irileşti.

"Saat beşi geçti baba. Neden burada olmayayım ki?"

"Lanet olsun. Devon'dan önce buradan defolup gitmelisin-" sesi aceleyle doluydu, "Eşyalarını alıp Grady'ye gitmelisin."

Tartışmanın sırası olmadığını bildiğimden, "Tamam. Anna Belle'i ahıra geri götürmem gerekiyor," diye cevap verdim.

"Çabuk olun. Ne zaman ortaya çıkacağı belli olmaz." Anna Belle'e doğru döndüğümde babamın şöyle dediğini duydum: "Hunter... git tüfeğini getir. Bana ve Travis'e de birer tane al."

Devon'ın gelişine hazırlanmaya çalışıyordu ama çok geç kalmıştı. Siyah BMW'si iki gün önce olduğu gibi hızla garaj yolumuza geldiğinde Anna Belle'e doğru sadece birkaç adım atmıştım ama

bu sefer farklıydı. Bu sefer Devon yalnız değildi. Tekrar babama baktım, taş kesilmiş gibiydi. Onun dehşete kapılmış olduğunu görmek, BMW'nin park edişini ve dört adamın inişini izlerken hissettiğim korkunç korkuya yardımcı olmadı. Devon babama doğru yürüdü ve "Kargomu aldın mı?" diye sordu.

"Ben de seni aramaya çalışıyordum," diye kekeledi. "Her şeyi ayarladım... ama biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Zamanın vardı, Nichols." Devon yanındaki adamlardan birine döndü ve hızlıca başını salladı. Tekrar babama döndü ve son derece kayıtsız bir ifadeyle, "Artık zamanın doldu," dedi.

Uzun boylu, iri yarı, kaba saba adam bana doğru bir adım attı ve başımın belada olduğunu anladım. Döndüm ve koşmaya başladım ama silah sesi beni yolumda durdurdu. Orada donup kaldım ve değerli Anna Belle'imın cansız bedeninin yere yığılışını izlerken etrafımdaki dünya durdu. Babamın onu bana verdiği günü ve onun benim için ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Gözlerinin arasındaki kurşun yarasını gördüğümde kalbim milyonlarca parçaya bölündü ve "Hayır! Tanrım, hayır!" diye bağırdım.

Sadece birkaç adım atmıştım ki hızla geri çekildim. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Adam beni babamın yanına fırlatırken ayaklarımı yerden kaldırdı. Devon, Anna Belle'i öldürmek için kullandığı silahı aldı ve şakağıma bastırarak hırladı: "Sana kırk sekiz saat içinde malımı buraya getirmeni söylemişim ama beni hayal kırıklığına uğrattın. Hayal kırıklığına uğramayı sevmem, Nichols."

"Yola çıktı. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var," diye yalvardı babam. "Sabaha burada olur. Sana söz veriyorum."

"Umarım öyledir, çünkü eğer değilse..." Başıyla Anna Belle'i işaret ederek devam etti: "Şuradaki atın başına gelenlerin aynısı senin kızın başına da gelecek. Anladın mı?"

"Evet, anladım" derken babamın yüzündeki kan çekilmişti. "Hadi gidelim çocuklar."

Devon silahını kafama doğrultmuştu ve beni arabasına doğru götürürken kalbim hızla çarpıyordu. Babam neler olduğunu fark ettiğinde, "Bekle! Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Beni arka koltuğa iterken kıkırdadı. Onun "Ben

Bu tatlı kıcı da yanımda götürürüm. Sabaha kadar vaktin var Nichols, yoksa o güzel kafasına bir kurşun yer."

"Devon, lütfen bunu yapma. Sözümü tutacağım."

Ne yazık ki beni dinlemedi. Ben arabaya bindikten sonra yanıma iki adam bindi, beni iki yanımdan tuttular, sonra Devon ve başka bir adam ön koltuğa bindiler. Kapılarını kapattıktan sonra Devon arabayı çalıştırdı ve garaj yolundan hızla çıktı. Anna Belle'in yanından geçerken göğsüm sıkıştı ve ağlama isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Midem düğümlenmişti, sanki korkunç bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştım ve ne kadar çabalarsam çabalayayım uyanamıyordum. Ama bu bir rüya değildi. Tamamen uyanıktım ve hayatım pamuk ipliğine bağlıydı. Kendi düşüncelerimde kaybolmuştum ki yanımdaki adamlardan biri, "Hey, Marcus. Devon o lanet atı öldürdüğünde adamın yüzünü gördün mü?"

"Evet, dostum. Neredeyse kendini kaybediyordu." "Mesajı aldı."

Devon kıkırdadı. "Evet, bundan emin oldum."

Marcus bana dönüp baktı ve "Bir adın var mı?" diye sordu.

"Riley," diye mırıldandım korkuyla.

"Arkana yaslan ve yolculuğun tadını çıkar Riley." "Çünkü bu gece seni çok güzel bir gece bekliyor." derken yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi.

MURPHY

A Planlandığı gibi, kardeşlerle birlikte öğlene doğru Mobile'a vardık. İskeleye yanaştığımızda, Ronin ve ekibi çoktan orada boşaltmamıza yardım etmek için bekliyorlardı. Zaman zaman

bir baş belası olsa da Ronin paha biçilmez bir varlık olduğunu kanıtlamıştı. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca kulüp, çok sayıda silahı tek seferde taşıyarak yüksek kâr elde etmemizi sağlayacak bir boru hattı oluşturmak için bağlı bölümlerimizden birkaçıyla ortaklık yapıyordu. İşler iyi gidiyordu ve bu başarının büyük bir kısmını Ronin'e borçluyduk. Silahlar elimizden çıktıktan sonra alıcılarımıza ulaşmalarını sağlamak ona düşüyordu ve teslimatların aksamadan gerçekleşmesi için her zaman fazladan çaba harcıyordu. Geçmişte, malları güvenli bir yerden diğerine taşımak için mavnalar kullanıyordu, ancak son zamanlarda Ronin taşıma yöntemini değiştirdi. Tıpkı daha önce olduğu gibi, rıhtımda oturup sevkiyatımızı bir sonraki yere taşımak için bekleyen yetmiş metrelik, yüksek performanslı bir yatı vardı.

Daha önceki birkaç seferde olduğu gibi, kardeşlerim ve ben iki farklı SUV ile seyahat etmek zorunda kaldık. Sevkiyatlarımız daha da büyümüştü, bu yüzden yükü taşımak için artık iki at römorku gerekiyordu. Ciplerden birini Blaze, Rider ve Gunner ile birlikte ben kullanırken, ikincisini T-Bone ve Gauge ile birlikte Shadow kullanıyordu. Uzun bir yolculuk yapmıştık, bu yüzden kamyonlardan indiğimde bacaklarımı esnetmek için sabırsızlanıyordum. Ronin yanıma gelip, "Hızlı hareket etmeliyiz. Bir fırtına yaklaşıyor ve ben fırtına başlamadan önce körfezden çıkmak istiyorum."

Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, ben de "Yağmur yağacağını nereden çıkardın?" diye sordum.

"Radara bak. Kıyı boyunca müthiş bir fırtına yaklaşıyor." "Bu bir sorun olacak mı?"

"Eğer bu boku önümüzdeki on beş dakika içinde boşaltabilirsek, hayır" diye cevap verirken sesi pek de kendinden emin çıkmıyordu.

"O zaman şu işi bitirelim." Kamyonun kaputuna vurarak, "Haydi gidelim çocuklar," diye bağırdım.

Kamyonun yanında durduğunu gördüğümde Rider'a seslendim, "Hey, kardeşim. Gel de bana yardım et."

At römorkunun yanına gittiğimde beni takip etti ve arka kapıları açmamı izledi. Sonra, iki kısırağı dışarı çıkarıp yakındaki bir direğe bağlarken bana yardım etti. İşimiz bittiğinde Rider, "Şimdi ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Adamların boşaltmasına yardım etmeliyiz. Sadece beni takip edin." "Tamamdır."

İkimiz de Shadow ve T-Bone'un her iki römorkun tabanının altındaki gizli bölmeleri açmalarını izledik. Onlar bölmeleri açar açmaz sandıkları çıkarmaya başladık. Teker teker onları yata taşıdık ve alt güvertedeki saklama kaplarına sakladık. Rider'ın da aynı şeyi yapmasını izledim, bekleneni yapmak için elinden geleni yaparken hiç soru sormadı. Her şeyi boşaltmak için birkaç sefer yapmamız gerekti ama zaman ayırarak bu işi hallettik. Yola çıkması gerektiğini bilen Ronin boş konuşmalarla oyalanmadı. Onun yerine vedalaştı ve saniyeler sonra yatla birlikte gitti. Kamyona döndüğümüzde Gus'a bir mesaj göndererek her şeyin yolunda gittiğini ve eve dönüş yolunda olduğumuzu bildirdim. Kamyonu çalıştırırken Gunner bana döndü ve "Sence fırtınayı atlatabilecek mi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Eğer yapmazsa her türlü kötü olabilir." "*Kusursuz Fırtına* filmini izledin mi?" diye sorarken yüzü soldu. O dalgalar tekneyi paramparça etmişti. Öyle bir fırtınanın Ronin'in o süslü teknesine ne yapacağını kimse bilemez."

"Fırtınadan bahsediyoruz, Gunner. Lanet bir kasırgadan değil. Ronin ve teknesi iyi olacaktır," diye onu temin ettim.

"Yine de harika bir filmdi," diye ekledi Blaze.

"Evet, öyleydi." Gunner gururlu bir gülümsemeyle Blaze'e baktı ve "Peki ya Kintzler ve Quintana?" diye sordu.

"Sürpriz yok, Gunner. Geri döneceklerini hepimiz biliyorduk."

"Evet. Hamels ya da Strop hakkında hala bir açıklama yok ama onların bir yere gideceğini sanmıyorum."

"Muhtemelen öyle, ama onlar hakkında pek endişelenmiyorum." Blaze başını sallayarak, "Cubs bu yıl başarılı olmak istiyorsa, güvenilir bir yedek yakalayıcı bulmak zorunda. Contreras iyi ama takımı tek başına taşıyamaz."

Sonraki yarım saat boyunca beyzbol konuşmaya devam ettiler. Hiçbir zaman Cubs taraftarı olmamıştım, bu yüzden konuşma bittiğinde rahatlamıştım. Tam Meridian'a girmek üzereydik ki çift yönlü telsizden Shadow'un sesi geldi. "Yakında doldurmamız gerekecek."

"Biz de. Bir sonraki çıkışta inelim."

"Tamamdır."

Çıkıştan çıktıktan sonra en yakın benzin istasyonuna yanaştım. Hiçbirimiz öğle yemeği için durarak zaman kaybetmek istemedik, bu yüzden Shadow ve ben SUV'lara benzin doldururken, diğerleri bize yiyecek bir şeyler almak için içeri girdi. On dakika sonra, bir haftalık yiyecek almış gibi görünerek dükkândan çıktılar. Kamyona binmeye başladıklarında, "Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Öğle yemeği," diye cevap verdi Gunner masumca. Çantaya uzandı ve folyoya sarılmış bir hamburger çıkardı. "Ne istersin? Birkaç hamburger ve sosislili sandviçim var... ama söylemeliyim ki, sosisliler biraz şüpheli görünüyordu. Tahmin etmem gerekirse, bir süredir orada olduklarını söyleyebilirim."

"Ama bu onu onları almaktan alıkoymadı," diye yakındı Blaze. "Ayrıca kaya gibi sert olan birkaç kraker almasına da engel olmadı."

"Acıkmıştım."

Hamburgeri elinden alırken kıkırdadım ve ona "Çelik gibi bir göbeğin var kardeşim" dedim.

"Öyle, ama benim çocukluğumda yediğim bokları yemek zorunda kalsaydın, senin de bir tane olurdu." Omuz silkti. "Beni yanlış anlama. Annem denedi ama lanet olsun. Bir insan az pişmiş tavuğu ancak bu kadar yiyebilir."

Blaze kıkırdarak ona şöyle dedi: "Hepimiz annenin yemekleriyle ilgili korkunç hikâyeler duyduk ama ben senin evinde yemek yedim. O kadar da kötü değil."

"Kardeşim, onu o pişirmedi. Yapmış gibi görünmek için tabaklarında ısıttığı bir yemektir ve yine de berbat etti ve lanet patates püresini yaktı."

"Evet, hatırlıyorum." Blaze'in yüzü bu anıyı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Ama en azından denedi. Belki bir gün kendine yemek yapabilen iyi bir kadın bulabilirsin."

"Sadece iyi bir kadınla mutlu olurum... Yemek yapabilmesi umurumda değil." Eski, lastik gibi sosisli sandviçlerden bir ısırık aldı ve "Doğru kadın için bere ve Viyana sosisi ile yaşarım" dedi.

Rider'ı görebilmek için dikiz aynasına baktım. Tüm yolculuk boyunca iki kelime bile etmemişti, ben de sordum, "Arkada çok sessizsin. İyi misin kardeşim?"

"Evet, iyiyim," diye cevap verdi. "Tüm bunları içime sindiriyorum, böylece bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacağım."

"Bugün iyi iş çıkardın," dedim ona. "Eminim Gus bunu duyduğuna çok sevinecektir."

"Umarım haklısındır." Sandviçinden bir ısırık aldı ve "Bu arada, tavuk salatası o kadar da kötü değil" dedi.

"Bekle! Tavuk salatası mı yiyorsun?" Gunner telaşla sordu. Rider başıyla onaylayınca Gunner arka koltuğa uzanıp sandviçi elinden aldı ve hızla camdan dışarı fırlattı. "Asla... ama *asla*, benzin istasyonundaki tavuk salatasını yeme kardeşim. Güven bana. Bağırsaklarına vereceği zararı *benim* midem bile kaldıramaz."

"Uyardığın için teşekkürler."

"Sorun değil." Gunner elini çantasına attı ve başka bir hamburger çıkardı. Rider'a uzatırken, "İkimize de bir iyilik yap ve bunu ye," dedi.

Hepimiz yerleştik ve US 45'ten aşağı doğru devam ederken öğle yemeğimizi bitirdik. Tupelo'ya varmak üzereydik ki telefonum çalmaya başladı. Uzanıp bardak tutucusundan çıkardım ve ekrana baktığımda Gus'ın aradığını görünce şaşırdım. Cevap verir vermez, "Ne kadar uzaktasın?" diye sordu.

"Hâlâ bir buçuk ila iki saatimiz var." "Ben de bundan korkuyordum."

Sesinde beni sinirlendiren bir şey vardı. "Neden? Bir sorun mu var?"

"Ben Riley."

"Peki ya o?" diye sorduğumda dünyanın ağırlığının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum.

"Henüz tüm detaylara sahip değilim ama söyleyebileceğim kadarıyla kaçırılmış."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Benimki telaşlı ve öfke doluyken, o devam ederken sesi sakinliğini koruyordu, "Nichols'ların evinde bir durum vardı... beklendiği gibi gitmeyen bir takas ve Riley'i silah zoruyla kaçırdılar."

Nefes alış verişim daha hızlı, daha sığ bir hal aldı.
Bu mu?"

"Henüz bilmiyorum. Nichols seni aradı ama ben bulamadım. söylediklerinin çoğunu anlayamadım." Düşünceler kafamın içinde çok hızlı akıyordu. Yavaşlamalarını istedim, böylece o bana "Hat kesildiğinde şehir dışında olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Onu geri aramayı denedim ama cevap alamadım."

"Siktir."

"Murphy," diye uyardı Gus. "Bunun kolay olmadığını biliyorum ama neler olup bittiğini öğrenene kadar kendini tutman gerekecek."

"Ona ulaşmalıyım, Gus."

"Biliyorum ve bunu yapmanı sağlayacağız ama şimdilik buraya tek parça halinde dönmen gerekiyor. Beni anladın mı?"

Derin bir nefes almaya çalışırken kaburgalarım bir mendeneye bağlanmış gibi hissediyordum. Tam anlamıyla panik moduna girmiştik ki bu bana hiç olmazdı. Her zaman akli başında olan bendim ama kurallarımı bir kenara bırakmıştım ve bu bana pahalıya patlamıştı. "Evet, seni yakaladım."

"Nichols'a ulaşmaya çalışacağım ve Riley hakkında daha fazla bilgi edinebilecek miyim diye bakacağım. Sen eve dönmeye odaklan."

"Elimden geleni yapacağım."

Telefonu kapattım ve bardak tutucusuna fırlattım. "Kahretsin!"

"Riley'ye neler oluyor?" Blaze endişeyle sordu.

Gus'ın bana söylediklerini ona anlattığımda soru sormadı. Sadece bilgileri aldı ve beni zaten olduğumdan daha fazla heyecanlandırmamak için elinden geleni yaptı. Her şeyi gözden geçirdikten sonra, "Gus'ın Nichols'la tekrar temasa geçtiğinde ya da geçerse beni araması gerekiyor," dedim.

"Bilmiyorum kardeşim." "Bence doğruca çiftliğe gitmeli ve neler olup bittiğini kendi gözlerimizle görmeliyiz. Nichols düşündüğüm kadar üzgünse, sonunda önemli bir şeyi unutacaktır. Ayrıca, yolumuzun üzerinde."

"Anlaştık."

"Güzel. Shadow'u arayıp neler olduğunu haber vereceğim."

Telefonu açtığında gaz pedalına hafifçe bastım ve kıcıımı otoyoldan aşağıya çektim. Bir saat sonra Somerville'deydik ve Nichols'ların garaj yoluna girdiğimizde pamuk ipliğine bağlıydım. Çakıllı yolda ilerlerken kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyordum ama sonra Riley'nin en sevdiği kırsağının kafasının etrafında bir kan gölüyle araba yoluna yayıldığını gördüm. Evin önüne geldiğimizde kamyoneti park ettim ve dışarı çıktım. Blaze ve Shadow yanımdayken eve doğru yürümeye başladık. Daha fazla uzaklaşmamıştım ki Riley'nin babası ve erkek kardeşi ön kapıdan koşarak çıktılar. Solgun teni ve endişeli ifadesiyle Bay Nichols bana doğru koşarken yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Başını salladı ve "Haklıydın... her konuda haklıydın." dedi.

"Artık bunların hiçbir önemi yok," dedim ona. "Şu anda Riley'yi geri almaya odaklanmalıyız."

"Ona zarar verirlerse kendimle yaşayamam." "'Onlar' tam olarak kim?" Ben zorladım.

"Gerçekten bilmiyorum... Hurricanes ya da öyle bir şey. Şehirli bir çete." Bana Devon'dan ve birkaç hafta önce ondan satın aldığımız sevkiyatla ilgili tartışmadan bahsetmeye devam etti. Bağlantısına nasıl ulaştığını ve yeni bir sevkiyatın yolda olduğunu, ancak kuzeyde kötü hava koşulları olduğunu ve bunun gecikmeye neden olduğunu anlattı. Bana Devon'ın Anna Belle'i vurduğunu ve kızının onu öldürdüğünü anladığında yüzünde gördüğü yıkılmış ifadeyi anlatırken gözleri doldu. Konuşmaya devam etti ama Devon'ın silahını Riley'nin kafasına dayadığını söyledikten sonra hiçbir şey duyamadım. Ondan sonrası tamamen parazitti. Derin bir nefes alırken yumruklarımı sıktım, bunun beni toparlamasına yardımcı olacağını umuyordum ama çok ileri gitmiştim. Bu Devon denen herifin ve onunla birlikte arabada bulunan o pislik gangsterlerin hepsinin işini bitirecektim. Nichols'ın sesi titreyerek devam etti: "Onu öylece alıp götüreceklerini bilmeme imkân yoktu. Bunu bilseydim, onları kendim öldürürdüm."

"Ne zamandır yoklar?"

"Daha iki saat olmadı." "Onu geri almama yardım etmelisin Murphy" diye yalvarırken bana doğru bir adım attı.

"Elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu konuda söz veriyorum." Ona brölörümün numarasını verdikten sonra, "Atlarımızı ve römorklarımızı burada bırakmamız gerekecek, yoksa bizi yavaşlatacaklar. Senin için sorun olur mu?"

"Kesinlikle. Ne isterseniz yapın. Siz römorkları boşaltın, ben de atlarla ilgileneyim."

Römorkları indirdikten sonra Nichols'a döndüm ve "Bir şey öğrenir öğrenmez sizinle temasa geçeceğiz" diye söz verdim.

Kamyonete bindim ve kapıyı arkamdan kapattım. Kardeşlerim de aynısını yaptıktan sonra garaj yolundan çıktım ve Memphis'e doğru geri dönmeye başlarken Riley'yi bulmam için en hızlı yolu düşünmeye çalıştım. Devon'ın onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bir milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehirde onu bulmaya çalışmak samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olacaktı. Gezegende onu bulmam için bir yol bulabilecek biri varsa o da Riggs olurdu. Cevabın onda olması için dua ederek telefonuma uzandım ve onu aradım.

RILEY

Devon ve arkadaşlarıyla o arabada kapana kısılana kadar korkunun ne kadar güçlü olabileceğini hiç fark etmemiştim. Geçen her saniye, midemdeki dehşetin büyüdüğünü hissedebiliyordum

kalbimin her atışıyla birlikte. Vahşi bir hayvan gibi, serbest bırakılmayı talep ederek beni tırmalıyordu. Onunla savaşmaya çalıştım, silahları bellerinden çıkan yanımdaki adamlardan başka bir şeye odaklanmaya çalıştım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, korku hâlâ oradaydı. İçimde şiştikçe organlarıma baskı yaptığını, kaburgalarıma saplandığını hissedebiliyordum. Sonunda boğazıma kadar ulaştığında, ciğerlerime biraz hava girmesi için geçiş yolunu açmak amacıyla başımı kaldırdım ve sonra sığ bir nefes aldım. Zihnim Devon'un tatlı Anna Belle'imi öldürdüğü ana geri döndüğünde boğuluyormuşum gibi hissettim. Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü ve boğazımın arkasındaki safranın tadını alabiliyordum, ama onu bastırmaya zorladım. Yavaşça temizleyici bir nefes alarak, kalp atış hızımı sabitlemeye konsantre olmaya çalıştım ve bunun beni sakinleştirmeye yeteceğini umdum. Aklımı başımda tutmalı ve beni kaçırdıkları ve Anna Belle'i öldürdükleri için bu adamlara karşı duyduğum nefrete odaklanmalıydım. Kendimi kontrol altında tutmak için bu öfkeyi kullanmam gerekiyordu. Bundan kurtulmamın tek yolu buydu.

Pencereden dışarı baktım ve hava kararmaya başlamış olsa da Memphis'in en zorlu bölgelerinden biri olan Frayser'a girdiğimizi biliyordum. Burası çete bölgesiydi, şiddet ve bitmek bilmeyen yasadışı faaliyetleriyle tanınırdı ve biraz olsun akıllı olan insanlar bölgeden uzak durmak için ellerinden geleni yaparlardı. Oradaki insanların yüzde sekseninden fazlası yoksulluk sınırının altında yaşıyordu ve bu durum kendini gösteriyordu. Çete grafitileri her sokağı işaretliyordu.

Köşede. Evler o kadar haraptı ki, içlerinde gerçekten birilerinin yaşadığına inanmak zordu ve işyerleri genellikle yıllardır güncellenmemiş eski, pis vitrin tabelalarıyla kirliydi. Sokaklar bir sonraki vurgunlarını arayan çeşitli serseriler ve gece arkadaşlarını arayan fahişelerle doluydu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum - arabada benimle birlikte beliren tehlike mi yoksa mahallenin karanlık sokaklarında gizlenen tehlike mi? Babam onlara silahlarını getirdiği sürece bana zarar vermeyeceklerini düşünerek arabada daha güvende olduğumu varsaydım, ama sonra adamlardan biri bana döndü ve "Sen kesinlikle güzel bir şeysin" dedi.

Daha fazla konuşmaya kapı açacağını düşünerek cevap vermek istemedim ama bana bakmaktan vazgeçmedi. Başka seçeneğim yokmuş gibi hissederek "Teşekkür ederim" dedim.

"Ah, şuna bakın. Sadece güzel değil. Utangaç da." Gözleri üzerimde gezindi ve "Biliyor musun... sessiz kızlarda beni etkileyen bir şey var" derken yüzüne ürkütücü bir sırıtma yayıldı.

"Sanırım bir şeylerin peşindesin Leon." Marcus ön koltuktan kıkırdadı. "Sessiz olanlar seni şaşırtabilir. Hatta bazıları istediklerinde düpedüz ürkütücü olabiliyor."

"Peki ya sen, kovboy kız? Sokaklarda bir hanımefendi, çarşaplarda ise bir ucube misin?" Konuşma hızla kötüye gidiyordu ve söyleyeceğim herhangi bir şeyin onu işleri daha da ileri götürmesi için kışkırtmasından korkuyordum. Cevap vermeyince Leon kıs kıs güldü, "Sorun değil. Yakında kendim öğreneceğim."

Ne ima ettiğini çok iyi biliyordum ve onun ya da diğerlerinin bana tecavüz edeceği düşüncesi beni dehşete düşürmüştü. Dikkatimi tekrar yan cama verdiğimde gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissedebiliyordum. Beni taciz etmeye devam edeceğini düşündüm ama neyse ki sağımda oturan adam öne doğru eğildi ve "Kes şunu Leon" dedi.

"Sorun ne, Zeek? Bu titiz, küçük kovboy kıزدan bir parça istemiyor musun?"

"Senden istediğim bir dakikalığına çeneni kapatman ve şu anda neden bizimle olduğunu hatırlaman," diye homurdandı Zeek. "O sevgiyatı ona ulaştıramazsak Malik'in ne kadar sinirleneceğini biliyor musun?"

Devon dikiz aynasına bakarken boğazını temizledi ve Zeek'e ters ters baktı. "İkinizden de bu kadar yeter."

Crump Bulvarı'nda ilerlemeye devam ederken araba sessizleşti. Saatlerdir o lanet arabanın içindeydik. Birkaç rastgele durak dışında, sadece

Araba kullanıyordum ve umutsuzca bir molaya ihtiyacım vardı. Bacaklarımı açmaya ve tualete gitmeye ihtiyacım vardı ama duraklamayı bana iğrenç şeyler yapmak için bir fırsat olarak kullanabileceklerinden korktuğum için sormaya çekiniyordum. Oturduğum yerde kıpırdandım, beni kaçıran adamları incelerken mesanemdeki baskıyı hafifletmek için elimden geleni yaptım. Her biri kabarık kışlık montları, bol kot pantolonları ve parlak beyaz spor ayakkabılarıyla benzer şekilde giyinmişlerdi, ancak her birinin ince farklılıkları vardı. Devon en gençleri gibi görünse de grubun komutasının onda olduğu açıktı. Boynunda kalın bir altın zincir ve kolunda süslü bir saat vardı ve o ne zaman konuşsa diğerleri onu dinliyordu. Marcus uzun boylu ve sırkıydı; dar, koyu renk gözleri ve sırtına kadar inen rasta saçları vardı. Görünüşü beni tedirgin etse de, beni en çok endişelendiren Leon'du. Ellerini ve boynunu kaplayan dövmeleleriyle bir defans oyuncusu gibi kaslıydı. Sol kulağında büyük bir elmas küpe vardı ve dişleri ağzına göre çok büyüktü, bu da onu daha da tehditkâr gösteriyordu. Zeek olmasaydı ondan daha da çok korkardım. Arabadaki adamlar arasında tamamen şeytani görünmeyen tek kişi oydu. İri yapısı ve yuvarlak çenesiyle bunu görmek kolay olmasa da, gözlerinde diğerlerinde olmayan bir nezaket vardı ama beni tehlikeden uzak tutması için ona güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. O da onlardan biriydi ve sonuçta ben bir piyondan başka bir şey değildim ve hiçbirisi kafama bir kurşun sıkmak için iki kez düşünmezdi.

Bir saat daha geçerken Marcus Devon'a baktı ve "İşemem ve biraz daha sigara almam lazım" dedi.

"Bir tek sen değilsin," dedi Leon ona. "Benim de soğuk bir içkiye ihtiyacım var."

"Burada, Küçük General'de duracağım," dedi Devon sinyal lambasını yakarken. Park yerine girdiğinde elini cebine attı ve biraz para çıkardı. "Bize bir on iki paket alın, benim de sigaraya ihtiyacım var."

Marcus parayı onun elinden aldıktan sonra Leon'la birlikte arabadan inip içeri girdiler. Birkaç dakika geçti ve Devon, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye bağırdığında Zeek'e tualete gitmeme izin verip vermeyeceğini sormayı düşünüyordum.

Devon'ın sabrının tükenmekte olduğunu gördükten sonra çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Yanımdaki boş koltuğa ve sadece birkaç adım ötemdeki kapı koluna baktım. Bir an için kaçmaya çalışmayı düşündüm ama Zeek'in beni yakalayacağını ve beni engelleyeceğini biliyordum.

çok uzağa gitmekten. Kendimi umutsuz hissederek koltuğuma gömüldüm ve Marcus ile Leon'un dönmesini beklerken iç geçirdim. Dükkânın ön camından baktığımda onları kasada dururken görebiliyordum ve ikisi de tezgâhın arkasındaki genç bir kadınla flört etmekle meşguldü. Kırmızı ve siyah bir Camaro yanımıza yanaştığında dikkatim onların üzerindeydi. Devon, "Kahretsin!" diye mırıldanmasaydı bu konuda hiçbir şey düşünmeyecektim. Görünüşe göre başımız belada."

Zeek pencereden dışarı bakarak, "Yanında kaç kişi var?" diye sordu.

"Bilemiyorum. Görünüşe göre sadece üç kişiler."

O sırada arkamızdan başka bir araba geldi ve park ederek bizi engelledi. Devon sürücünün ne yaptığını fark ettiğinde, "Orospu çocuğu" diye homurdandı.

Bu adamların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Devon'ın onların gelişiyle sarsıldığı açıktı. İlk başta ne Devon ne de Zeek kıpırdadı. Orada oturup Marcus ve Leon'un dönmesini beklerken üzerlerine yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Devon'ın mırıldandığını duyabiliyordum, "Hadi. Hadi, hadi."

Marcus dışarı adımını atar atmaz Camaro'nun kapıları açıldı ve üç İspanyol adam indi. Adamlar ona doğru yaklaşılmaya başlayınca Marcus'un gözleri büyüdü ama Leon arkasından yaklaşıncaya kendine güveni hemen yerine geldi. Leon göğsünü şişirerek kendini daha korkutucu göstermeye çalışırken dirseğiyle Marcus'un yan tarafını dürttü. "Bakın kedi ne getirmiş."

Hispanik adamlardan biri öne çıkarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve hırlamaya başladı: "Kardeşim Carlos dün gece eve dönerken kalbine bir kurşun saplandı. Siz ya da adamlarınız bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

"Kardeşin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Leon'un gözleri kısıldı ve "O yüzden kafana bir kurşun yemeden önce defol git gözümün önünden" dedi.

"Diline dikkat et, amigo, yoksa o lanet ağzını kesip atarım."

"Bir Kasırga'yı tehdit etmekten daha iyisini biliyorsun Mateo." Leon onu itti. "Şimdi geri çekil, *cholo*!"

Leon'un az önce ona ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama belli ki bu bir iltifat değildi. Hispanik adam Leon'a "Az önce büyük bir hata yaptın, cabron" derken başını eğdi.

Adam arka cebinden bir bıçak çıkarıp Marcus'a doğrultana kadar sadece konuştuklarını sanıyordum. Marcus başını sallayarak uyardı: "Bunu yapmak istemezsin dostum."

Mateo onu görmezden gelerek ileri atıldı ve Leon'u karnından bıçaklamak için elinden geleni yaptı, ıskalayınca da kavga başladı. O andan itibaren her şey ağır çekimde ilerledi - vücut hareketleri, yüz ifadeleri ve hatta sözleri. Anlayabildiğim kadarıyla Leon ve Marcus kendilerini tutuyorlardı ama bu uzun sürmedi. İkinci arabadaki adamlar inip aksiyona katılır katılmaz, Leon ve Marcus artık onlarla tek başlarına mücadele edemez hale geldiler. Bir şeyler yapması gerektiğini bilen Devon bağırdı: "Haydi Zeek. Bu boku şimdi bitirelim."

Ve bir anda kapılarını açıp dışarı fırladılar ve beni arabada tamamen yalnız bıraktılar. Özgürlük için bir şansım vardı ama bunu kullanmak için cesaretimi toplamam gerekiyordu. Etrafıma hızlıca bir göz attığımda kalbim endişeyle çarpıyordu, kısa bir an için kapı koluna ve tekrar mağazanın önüne baktım. Yumruklar havada uçuşurken müşteriler dağılıyordu ve o anda kendimi Devon ve arkadaşlarının beni unuttuğuna ikna ettim. Böyle bir fırsatın bir daha elime geçeceği şüpheliydi, bu yüzden denemeye karar verdim.

Kapının yanındaki boş koltuğa doğru ilerlerken ellerim titriyordu ve elimi kapı koluna doğru kaldırdım. Yavaşça kendime doğru çekerken derin bir nefes aldım ve kapıyı küçük bir aralıkla açtım. Ne yaptığımı fark etmediklerinden emin olmak için bir kez daha kavgaya baktım ve hala kavga ettiklerini görünce kapıyı açıp dışarı çıktım. Çömelip kapıyı dikkatlice kapatırken gecenin serin havası yüzüme çarptı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde bagaja doğru süründüm, arabalarıyla arama biraz mesafe koyacak kadar uzun süre saklanabileceğimi umuyordum. Otoparktaki bir sonraki araca doğru ilerlerken adrenalinin içimde zonkladığını hissedebiliyordum. Bu beni heyecanlandırıyor, kaçmak istememe neden oluyordu ama beni fark etmelerini göze alamazdım. Biraz daha ilerledim ve üçüncü bir arabanın arkasına geçmeyi başardım. Tekrar diğerlerine baktım ve artık ne olup bittiğini göremiyordum. Zamanımın tükenmekte olduğundan endişelenerek derin bir nefes aldım ve koşmaya başladım. Ayaklarımı kaldırıma gömdüm ve daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı, daha sert koştum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama hiç kontrol etmedim. Her şeye rağmen peşimden gelmediklerini umarak ilerlemeye devam ettim. Ve sonra olan oldu.

Bir silah sesi duyduğumda yerel işletmelerden birinin arkasına geçmek üzereydim. Düşünmeye fırsat bulamadan yan tarafımda yakıcı bir his hissettim. Vurulmuştum. Ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama durmadım. Bana seslendiklerini duymama rağmen arkama bakmadım. Beni ikinci kez vurmamaları için dua ederek koşmaya devam ettim ve bir ağaç çalısının arkasına daldım. Seslerinin azalması uzun sürmedi ama işimi şansa bırakmayacaktım. Bir sokak köşesinden diğerine koşarken gölgelerde kalarak ilerlemeye devam ettim. Ciğerlerim yanıyordu ve bacaklarım uyuşmaya başlamıştı ama ilerlemeye devam ettim. Sonunda onları kaybettiğime emin olduğumda hızımı yavaşlattım ve koşmaya başladığımdan beri ilk kez nerede olduğuma baktım. Orange Mound'un kalbinde olduğumu bilmek için haritaya ihtiyacım yoktu - genç, beyaz bir kadının asla yalnız olmaması gereken bir yer, özellikle de geceleri. Lanet olsun. Az önce kızartma tavaından ateşe atlamıştım.

MURPHY

T

kulüp her zaman önce gelir. Her zaman kardeşinin arkasını kolla. Tutamayacağın sözler verme. Başkalarının saçmalıklarına kanma. Duygularınızın sizi yönetmesine asla izin vermeyin. Şunlar

Yıllardır bu kurallara göre yaşıyordum. Kulüp içinde ve dışında beni bazı zor durumlardan kurtarmışlardı, bu yüzden Riley söz konusu olduğunda onları neden görmezden geldiğimi anlamıyordum. Ama görmezden gelmişim. Daha da kötüsü, bunu yaptığımı biliyordum ve şimdi Murphy Yasası beni kıcımdan ısırmak için geri gelmişti ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Gardımı düşüren bendim. Beni içine çekmesine, tekrar istememe, *tekrar* ihtiyaç duymama izin vermişim ve bu duygunun hoşuma gittiğini inkâr edemezdim. O kadar hoşuma gitmişti ki bir şeylerin ters gitme ihtimalini hiç düşünmemişim. Neyin tehlikede olduğunu biliyordum. Duygularımın beni yönetmesine izin verdiğimi biliyordum. Daha fazla zorlamamışım. Onu güvenlik eksikliği konusunda bir şeyler yapmaya ikna edene kadar Nichols'ın üzerinde durmamışım, çünkü odağımın bulanıklaşmasına izin vermişim. Şimdi, yaptıklarımın sonuçlarına katlanma zamanım gelmişti. Ama sonuçlarına katlanacak olan sadece ben olmayacaktım; kardeşlerim de Riley'i geri alabilmem için hayatlarını ortaya koyarak yanımda olacaklardı. Bu düşünce göğsümü sıktı ve Nichols'ların garaj yolundan çıkarken ayağımı gaz pedalına hafifçe bastırarak hızımı artırdım.

Zamanın benden yana olmadığını bildiğimden Riggs'i aradım ve Riley ile onu kaçıran orospu çocuklarının durumunu hızlıca anlattım. Tam da umduğum gibi, onların izini sürmek için bir fikri vardı. "Nichols'ı aramanı istiyorum. Devon'la bağlantı kurmak için kullandığı numarayı sana verip vermeyeceğini öğren."

"Onu cep telefonundan takip etmeyi deneyecek misin?"

"Evet, belki, ama işe yarayacağının garantisi yok. Eğer adam kullan-at telefon kullanıyorsa, yerini tespit edemem... en azından gerçek bir doğrulukla tespit edemem. Ama elimizdeki numara normal bir cep telefonuna aitse, onu birkaç dakika içinde takip edebilirim."

Bu benim için yeni bir şey değildi. Kimse aramalarımızı takip edemesin ya da yerimizi izleyemesin diye tüm kardeşler yakıcı kullanıyordu. Bu tür önlemler alan sadece biz değildik. Kimliğini gizli tutmak isteyen herkes yakıcı kullanırdı - en azından yarım beyni olan herkes kullanırdı. Eğer içgüdülerim doğruysa, Devon kimsenin onu kontrol edeceğini düşünmüyordu. "Onun gibi bir adamın kendini yenilmez sanacağını tahmin ediyorum."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye yanıtladı Riggs. "Numarayı alırmaz beni ara."

"Bana iki dakika ver."

Nichols'la telefon görüşmem biter bitmez Riggs'i geri aradım ve Devon için bana verdiği numarayı verdim. Nihayet telefonuma geri döndüğünde Somerville şehir sınırlarından yeni çıkmıştık. "Haklıymışsın. Aptal herif normal bir cep telefonu kullanıyormuş."

"Bu onun yerini bildiğiniz anlamına mı geliyor?"

"Şu anda Park Caddesi'nde... Küçük General'in bir blok kadar aşağısında. Görünüşe göre boş bir arsada oturuyorlar."

"Lanet olsun. Orange Mound'un tam ortasında," diye homurdandım. "Evet, orası olmalı," diye onayladı Riggs.

"Şimdi o tarafa gidiyorum. Biz oraya varmadan önce Devon ve şu lanet olası Kasırgalar hakkında bir şeyler öğrenmeye çalış."

"İlgileniyorum." Telefonu kapatmadan önce, "Yeri değişirse size haber veririm" dedi.

"Teşekkürler, kardeşim."

Telefonu kapatır kapatmaz Devon'ın yerini diğerleriyle paylaştım, ardından Shadow ve Gauge'u kontrol etmek için dikiz aynama baktım. Tam da beklediğim gibi, hemen arkamdaydılar ve ben Park Avenue'ye doğru ilerlerken beni takip ediyorlardı. Şehre girdikçe daha fazla trafikle mücadele etmek zorunda kalıyordum. Herkes araba kullanmayı unutmuş gibiydi ve bu durum sabrımın son kırıntılarını da kaybetmeme neden oluyordu. Yavaş hareket eden birkaç aracın etrafından dolandım ve önlerine geçtiğimde eklemlerim bembeyaz olmuştu. İçimde oluşan huzursuzluk öyle bir şevk ve yoğunlukla büyüyordu ki

oracıkta patlayacağımdan korkuyordum. Neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. Blaze'e baktım ve kaçırılanlar eski hanımları olsaydı onun ya da Shadow'un aynı endişeyi hissedip hissetmeyeceğini merak ettim. Onları tanıdığım kadarıyla, onların da en az benim kadar gergin olacağından hiç şüphem yoktu.

Brülörüm çalmaya başladığında Riggs'in bana verdiği yerden on mil uzaktaydık. Diğerlerinin de duyabilmesi için hoparlörü açtım ve Riggs'in "Hareket halindeler... Boş araziden ayrıldılar ve Park'tan doğuya doğru gidiyorlar. Yavaş hareket ediyorlar, gerçekten yavaş. Arabayı sürmek yerine ittiklerini düşünebilirsiniz, bu yüzden onlara yetişmekte sorun yaşamazsınız."

"Anladım." Gazı köklerken ona dedim ki, "Yaklaşıyoruz. Şimdi Küçük General'i geçiyoruz."

"Bu arada, biraz araştırma yaptım. Kasırgalar'ın sadece on beş yirmi üyesi var ama Höyük civarında isim yapmışlar. Orada her türlü kargaşaya neden olmak gibi bir alışkanlıkları var." Bir an durakladı ve sonra, "Hey... şu anda birkaç blok önünüzde. Park ve İkinci Cadde'nin köşesindeki kırmızı ışıktaki durdular. Neden bu kadar yavaş hareket ettiklerini hâlâ anlamış değilim."

"Yakında öğreneceğiz." İlerlemeye devam ederken, "Başka ne öğrendiniz?" diye sordum.

"Yerel Hispanik çetelerden biri olan Arañas ile aylardır bir bölge savaşı içindeler. Malek Harrison adında bir adam gösteriyi yönetiyor gibi görünüyor. Buralı biri. İnsanlar bir araba saldırısında öldürüldü. Sabıka kaydı var ama normalin dışında bir şey yok."

"First'e yaklaşıyoruz."

"Düz devam edin. Görünüşe göre sadece çeyrek mil kadar önünüzde."

Biz yaklaştıkça ben de sabırsızlanıyordum. Zihnimin arkasında bir şeylerin yolunda gitmediğini söyleyen rahatsız edici bir ses vardı ve tek düşünebildiğim Riley'ye ulaşmaktı. Onu kaçırın orospu çocukları iyi olması için dua etseler iyi olur, çünkü eğer iyi değilse - eğer saçının bir teline bile dokunmuş olsalardı - her birini öldürürdüm. Bir sonraki dur işaretine yaklaşırken Riggs, "Tam önünüzde," diye anons etti.

"Onları görüyorum."

Siyah BMW arka kapıları sonuna kadar açık bir şekilde yolun ortasındaydı. Arkada kaldım ve iki adamın arka sokaktan koşarak çıkışını izledim. Bize aldırmadan arka koltuğa atladılar.

ve kapıları kapattı. Blaze öne doğru eğildi ve "Ne halt ediyorlar bunlar?" diye sordu.

"Biliyorsam ne olayım."

Hareket etmeye başladıklarında Riggs'e "Seni sonra ararım" dedim.

Telefonu kapattım ve arka tamponlarına birkaç santim kala BMW'nin üzerine sürerken cebime attım. Uzun farlarımı yaktım ve daha da yaklaştım. Koyu renkli camlarının arkasını görmek zordu ama Riley'nin arka koltukta olmadığından neredeyse emindim. Blaze'e döndüm ve "Riley'i orada görüyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum kardeşim. Kesin olarak söylemek zor."

BMW yavaş yavaş ilerlemeye devam etti, ancak hızlanmaya başladıklarında onları takip ettiğimizi hemen anladılar. Çok geçmeden yüksek hızlı bir kovalamacanın içine girdik. Bizi kaybetmeyi umarak birkaç hızlı dönüş yaptılar, ama ben sıkı durdum. Riley'nin arabada olup olmadığını bilmeden kaçmalarına asla izin veremezdim. Bir yan yola geldiğimizde Blaze bana dönerek, "Bu saçmalıkla hiçbir yere varamayız," dedi.

"Farklı bir şey denemeliyiz." Gunner arka koltuktan kalktı ve "Bu yolu artık kimse kullanmıyor. Bakalım arka lastiklerine ateş edebilecek miyiz?"

O haklıydı. Yol neredeyse terk edilmişti ve kilometreler boyunca etrafta kimse yoktu ama lastiklere ateş etmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildim. "Bilemiyorum kardeşim. Riley içeride olabilir ve kaza yaparlarsa yaralanabilir."

"Birkaç darbe ve çürük bir kurşundan daha iyidir," diye cevap verdi Blaze. "Bu işi bitirmeliyiz kardeşim."

"Yap şunu."

Blaze camını indirdi ve soğuk hava kamyonun içine doldu. Derin bir nefes aldım, o pencereden eğilip ateş ederken içimde yükselen adrenalini yavaşlatmayı umuyordum. Sürücü aracın kontrolünü kaybetmiş gibi görünürken arka taraf ileri geri savrilmaya başladı. Gevşek bir çakıl parçasına çarparak yana savrulmasına neden oldular ve saniyeler sonra araba bir hendeğe burun üstü dalış yaptı. Yanlarına yanaştığımızda, ön tarafın sete çarptığında lanet bir kutu gibi buruştuğunu görebiliyordum ve kaputun altından duman çıkıyordu, bu da arabanın bittiğini açıkça ortaya koyuyordu. Yolun kenarına park ettim ve

motoru durdurdu. Gunner kapısını açmaya başlarken uyardı, "Yavaş ol. Bu adamların paketlenmesini biliyorsun."

Ağırdan almak istemedim. Doğruca o lanet arabaya koşmak ve Riley'nin içeride olup olmadığını görmek için her kapıyı açmak istiyordum ama bunun olmasına imkân yoktu. Hiçbirimiz o arabada bizi neyin beklediğini bilmiyorduk, bu yüzden tedbiri elden bırakmamalıydık. Derin bir nefes aldım ve içgüdülerimin devreye girmesine izin verdim. "Ben Blaze'le ön tarafı alacağım. Sen ve Shadow, Gauge ve Rider'la arkayı koruyun."

"Tamamdır."

Silahlarımızı çekmiş bir şekilde kamyonundan inerken kalbim bir mil hızla atıyordu. Arabaya doğru ilerlerken o koyu renkli lanet camların işimize yaramayacağını hepimiz çabucak fark ettik ama bu bizi ilerlemekten alıkoymadı. Attığımız her adımda bizi izliyorlardı. Bunu hissedebiliyordum. Gözleri tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Blaze yavaşça yanıma geldi. Ön yolcu kapısından sadece birkaç adım uzaktaydı ki kapı açıldı. Adamlardan biri ona doğru birkaç el ateş ettiğinde nefesim kesildi ama beklediğim gibi Blaze oturuyordu. Pislik herif tetiği çeker çekmez Blaze ateşe karşılık verdi ve onu anında öldürdü. "Siktir!" diye hırlarken silahını araca doğrultmuştu.

Sürücü kapısı yavaşça açılmaya başladığında etrafımızdaki gerginlik çatırdadı. Silahımı şoföre doğrultarak, "Aklından bile geçirme, pislik herif," diye bağırdım.

"Durun!" Ellerini tutuklanıyormuş gibi havaya kaldırdı ve "Ateş etmeyin!" diye yalvardı.

"Çık arabadan!"

"Pekala, dostum. Şu lanet tetiğe dikkat et!"

Arabadan inip kapıyı arkasından kapatırken silahımı kafasına doğrulttum. "Yanında kim var?"

"Oğullarım... Leon ve Zeek." Arka kapılar hafifçe açılarak arka koltuktaki iki adamı net bir şekilde görmemizi sağladı. "Arkadaşın Marcus'u öldürdü."

"Marcus daha iyi bilmeliydi. Kimse Şeytan'ın Öfkesi'nden bir kardeşine ateş edip de bunu anlatacak kadar yaşayamaz."

"Bütün bunlar da neyin nesi? Fury ile bir alıp veremediğimiz yok," diye homurdandı alnındaki kanı silerken.

"Artık biliyorsun." Gözlerinin içine bakarak sordum, "Nerede lan bu kız?"

"Kim?"

Zaman kaybetmeyi bırakmıştım. Ona doğru bir adım attım ve silahımın namlusunu çenesinin altına yerleştirdim. "Nichols kızı. Hangi cehennemde o?"

"Sana ne lan?" diye tersledi.

Ve böylece baraj yıkıldı. Silahımı çenesinden kalçasına götürdüm ve tetiği çektim. "Sana bir daha sormayacağım!" diye hırlarken ağzından küfürler dökülüyordu.

"Hiçbir fikrim yok dostum," diye cevap verirken gözleri büyüdü ve nefesi kesildi.

"Cidden bu yola mı girmek istiyorsun?"

"Yalan söylemiyorum, dostum" derken elleri yarasına yapışmıştı. Sigara almak için durduğumuzda koşarak kaçtı."

"Koşmak mı? Ondan bir tane ve sizden dört tane var. Sizden nasıl kaçabildi?" Blaze sordu.

"Araña'lardan birkaçıyla karşılaştık." "Ne tür bir çatışma?" Gunner itti.

"Küçük General'in önünde, herkesin görebileceği bir yerde kışlarını tekmelediğimiz türden. O şerefsizlere buralarda kimin at koşturduğunu gösterdik," diye övündü.

"Um-hmm. Eminim öyledir," diye alay ettim. "Ve sen bu Arañas çetesiyle kavga ederken kız kaçtı mı?"

"Evet. Olaylar böyle gelişti," diye itiraf etti. "Onu arıyorduk ama kaltak hiçbir yerde bulunamadı."

"Ne zamandır onu arıyorsun?" Blaze sordu.

"Bir saat kadar... belki daha fazla." "Yine de endişelenmene gerek yok. Bu sokaklarda koşan beyaz bir kız ölmüş sayılır."

İşlerin ne kadar kötü olabileceğini biliyordum ve zihnim bir anda Riley'nin mahallenin karanlık sokaklarında koşarken karşılaşabileceği tüm olası tehlikelerle doldu. Eğer hayatta kalmayı başarırsa bu bir mucize olurdu. Önümdeki adama baktım ve ona yaşattığı her şeyi düşününce içimi bir öfke kapladı -atını öldürmek, onu kaçırmak ve bu tür bir tehlikeye maruz bırakmak. Bunları düşünmek beni çileden çıkarıyordu. Riley evde olmalıydı. Yatağında mışıl mışıl uyuyor olmalıydı ama onun yerine sokaklarda tek başına hayatta kalmak için savaşıyordu. Ve hepsi onun yüzünden olmuştu. Onun tehlikede olmasının sebebi oydu. Onu bir daha görememe sebebim oydu,

ve bunun için en büyük bedeli ödeyecekti. Silahımı kafasına dayadığımda gözlerinin içine baktım ve tetiğe basan parmağımın tanıdık tıkırtısını duyduğunda kara gözleri dehşet içinde açıldı. Cansız bedeni kutsal bir *gümbürtüyle* yere düştüğünde, arka koltuktaki adamlardan biri vahşi bir adam gibi küfretmeye ve bağırmaya başladı. "Ne oluyor lan? Onu öldürdü. Allah kahretsin! Onu gerçekten öldürdü."

Hareket etmedim. Konuşmadım. Orada öylece durup Devon'ın yere yığılmış bedenine baktım ve onu tekrar öldürebilmeyi diledim. Görünüşe göre endişeli olan Shadow yanıma yaklaştı ve "İyi misin kardeşim?" diye sordu.

"Şimdi daha iyiyim," diye homurdandım. Gerçek şu ki, bir ipliğe tutunmuştum ve o ip koptu. Riley'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve bu kafamı kurcalıyordu. "Onu bulmalıyız."

"Ne yapmamızı istiyorsun?"

Cevap veremeden telefonum çalmaya başladı. Cevap verdiğimde Nichols'ın sesini duydum, "Az önce beni aradı."

"Ne?"

"Riley az önce beni aradı," diye tekrarladı Nichols.

İçimi bir rahatlama kapladı. "O iyi mi? Nerede o?"

"Emin değilim. Memphis'te bir yerde." Hızlı konuşuyordu, bu da anlamayı zorlaştırıyordu. "Bana adresi verdi ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bana adresi ver."

Bir an durakladı ve sonra, "Burası... uh... 1329 South Park Street" diye cevap verdi.

"Anladım. Şimdi o tarafa gidiyorum."

"Güzel. Ve Murphy. Acele etmen gerek." Devam ederken sesindeki aciliyeti duyabiliyordum, "Riley iyi olduğunu söyledi ama yanındaki kadın vurulduğundan bahsetti."

"Vurulmak mı?"

"Evet. Görünüşe göre Devon'un adamlarından biri onlardan kaçarken onu vurmuş. Ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, yani sen ..."

Devam etmesini beklemedim. "Ben artık gidiyorum."

Telefonu kapattığımda Shadow bana baktı ve "Bunu halledeceğiz. Sen ve Blaze gidip Riley'i bulun."

Devon'a ve hurdaya dönmüş arabasına baktım. "Ama yapmamız gereken bir şey var..."

"Bunun için endişelenme." Shadow kaşlarını kaldırdı ve bana o bakışlarından birini atarak "Bir planım var" dedi.

İtiraz etmedim. Shadow'un bu işi halledeceğine güvenilebileceğimi biliyordum, bu yüzden ona hızlıca başımı salladım ve kamyonete doğru yöneldim. Hayatta olduğunu bilmeme rağmen ona yeterince hızlı ulaşamıyordum. Onun gerçekten iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu ve bu bile içimde hâlâ yanmakta olan öfkeyi söndürmeye yetmeyecekti.

RILEY

"Bir kitabı kapağına göre yargılamamak gerektiğini hep duymuştum ve ancak hayatım için kaçtıktan ve en beklenmedik yerlerde sığınak bulduktan sonra

Bu ifade. Her zaman Orange Mound gibi bölgelere yerleşen insanların en iyi ihtimalle şaibeli olduklarını düşünmüşümdür. Duyduğum dedikodulardan ve televizyonda gördüklerimden, hepsinin yaşam tarzlarından gurur duymayan suçlular olduğunu düşünmüştüm. Saklanacak bir yer ararken kendimi Bayan Claudine'in arka bahçesinde bulduğumda tüm bu varsayımlarımın yanlış olduğu kanıtlandı. Saatlerdir kaçıyordum - önce Devon'dan, sonra da sokaklarda karşılaştığım çeşitli serserilerden - ve artık tükenmişim. Telefonum, param ve yardım isteyebileceğim kimsem yoktu. Boku yemiştım.

Neyse ki kapüşonlu tişörtümü giyiyordum ve kapüşonunu başımı ve yüzümü örtmek için kullanıyordum. Bunun, bir kötü bölgeden diğerine dolaşırken istenmeyen dikkatleri üzerime çekmememe ve ortama uyum sağlamama yardımcı olacağını umuyordum. Böğrüm ağrıyor, ayaklarım zonkluyor ve başım çatlıyordu. Umutsuzca oturup birkaç dakika dinlenebileceğim bir yere ihtiyaç duyuyordum ki karşıma av tüfeğı tarzı küçük evler çıktı. Bölgedeki çoğu ev gibi dış cephe boyları dökülmüş, çatıları tamamen yıpranmış ve küçük ön verandaları çökmüştü. Pek güvenli bir yer gibi görünmüyordu ama sessizdi, gerçekten sessizdi. Bunun iyiye işaret olduğunu umdum ve sondaki eve doğru ilerlemeye başladım. Soluk mavi rengi ve metal sütunların üzerindeki sarmaşıklarla en davetkâr ev gibi görünüyordu. Araba yoluna ulaştığımda, çitin arasından geçtim ve evin arkasına doğru ilerledim.

Tam arka bahçeye adım atacaktım ki birinin "Hey, sen!" dediğini duydum. Hemen dönüp verandaya baktığımda karanlıkta ayakta duran bir kadınla karşılaştım. Küçük pembe bornozunu tutmuş, gecenin soğuk havasından korunmaya çalışıyordu. "Ne yapıyorsun orada?"

"İzinsiz girdiğim için özür dilerim hanımefendi." Kapüşonumu çıkarırken sesim titredi ve "Bahçenizden bu şekilde geçmezdim ama kayboldum. Telefonum ya da param yok ..."

Cümlemi tamamlayamadan sözümü kesti, "Tabii ki kaybettin, çocuk" diye kıkırdadı bıyık altından. "Senin gibi genç ve güzel bir beyaz kız... Hımm. Bir kaz gibi kaybolmasaydın bu mahallede olmana imkan yoktu." Eliyle ön basamakları işaret etti. "İçeri gel çocuğum, seni biraz ısıtalım."

Ona doğru ilerlerken gözlerim rahatlama yaşlarıyla doldu. "Teşekkür ederim."

"Doğru olanı yaptığım için bana teşekkür etmene gerek yok." Telaşla beni ileriye doğru salladı, "Şimdi, hadi. Üşüteceksin."

"Evet, hanımefendi." Eski ahşap basamakları çıkarken, ağırlığıma dayanamayacaklarından endişe ediyordum ama neyse ki en üst basamağa ulaşana kadar dayandılar. Yaklaştığımda kadının tahmin ettiğimden daha yaşlı olduğunu görebildim. Saçları kısaydı ve tamamen kırışmıştı; nazik koyu renk gözleri ve beni hemen rahatlatan sıcak bir gülümsemesi vardı. Kendimi tanıtırken gülümsedim, "Ben Riley Nichols."

"Tanıştığımıza sevindim Riley. Ben Claudine Brown." Ön kapıyı açtı ve beni içeri götürürken elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Kendini evinde hisset."

İçeri adımımı atar atmaz, daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık ve rahatlık hissine kapıldım. Bunun evle ilgili bir şey olduğunu düşündüm ama etrafa baktığımda şüphelerim vardı. Ön pencerenin altında eski kahverengi bir kanepe, önünde de kenarlarına çeşitli dergiler dizilmiş küçük, yuvarlak bir sehpa duruyordu. Göbekli sobanın yanına deri bir koltuk yerleştirilmişti ve yanındaki küçük televizyon sehpasının üzerinde büyük boy İncil açık bir şekilde duruyordu. Orada durup küçük, şirin oturma odasına bakarken, bu rahatlık hissini gerçek evle veya içindeki mobilyalarla pek ilgisi olmadığını hemen fark ettim. Bu his tamamen ona aitti. Onun nezaketi, şefkati ve inancı havada asılı duruyordu ve sadece küçük evine bakma şeklinden bile onun özel bir kadın olduğunu anlayabilirdiniz. Eşyaları çok uzakta olsa da

çoğu çok yıpranmıştı, kusursuz bir şekilde temizdi ve her şey özenle yerine yerleştirilmişti. Bayan Claudine yanıma gelip "Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sorduğunda orada durmuş, her şeyi içime çekmeye çalışıyordum.

Başımı salladım. "Evet, hanımefendi. Bu harika olur."

"Tatlı çayım var" -bir başka teklifle mutfağa doğru ilerledi- "yoksa kahve gibi daha sıcak bir şey mi istersiniz?"

"Çay iyi olur."

Elinde bir bardak buzlu çayla döndüğünde, "İyi bir gece geçirmişe benziyorsun. Başın belada falan mı?"

"Evet, hanımefendi." Devam etmeden önce çayımdan bir yudum aldım, "Peşimde bazı kötü adamlar vardı ama onları kaybettiğime oldukça eminim."

"Tanrı seni korusun. Onlardan kaçabildiğin için şanslısın." "Polisi falan arayalım mı?" diye sorarken gözleri endişeyle doldu.

Devon ve çetesinin peşimde olmasının gerçek nedenini polise asla söyleyemeyeceğimi bildiğimden hemen cevap verdim: "Hayır, buna gerek yok ama babamı arayabilirsem çok iyi olur."

"Tabii ki." Mutfakın yanındaki duvarı işaret ederek, "Telefon hemen şurada," dedi.

"Çok teşekkür ederim." Hemen yanına koştum ve ahizeyi kaldırdım. Babamın cep telefonu numarasını hatırlayamadığım için ev telefonunu aradım. Tekrar tekrar çaldı ve kimsenin cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştım ki babamın sesini duydum, "Alo? Nichols'ların evi."

"Baba?"

"Riley!" "Sen misin?" diye sorarken sesi duygusallıktan çatlıyordu.

"Evet, baba. Benim."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes nefese kaldı. "İyi misin? Sana zarar verdiler mi?" "İyiyim ama gelip beni alman gerek."

"Tabii ki. Sadece bana nerede olduğunu söyle."

Claudine'e döndüm ve "Adresiniz nedir?" diye sordum.

"Aman Tanrım, çocuğum." Kalçama bakarken gözleri endişeyle açılmıştı. "Kanaman olduğunu biliyor muydun?"

Yan tarafıma baktım ve kapüşonumdaki kan lekelerini görünce yüzümü buruşturdum. Sokaklardan kurtulmanın heyecanıyla bunu tamamen unutmuştum. Kurşunun kumaşı yırttığı deliği inceledim,

Ama gerçek yarama bakamayacak kadar korkuyordum. "Evet, ama kötü olduğunu sanmıyorum. Eskisi gibi acımıyor."

"Bundan emin misin?" Daha iyi görebilmek için bana doğru bir adım attı ve sonra nefesi kesildi, "Aman Tanrım. Vurulmuşa benziyorsun."

"Bekle... Az önce vurulduğunu mu söyledi?" diye bağırdı babam telefonda.

"Ben iyiyim baba. Gerçekten." Claudine'e baktım ve ona tekrar sordum, "Adresine ihtiyacım var."

İznimi almadan, daha iyi görebilmek için gömleğimi kaldırdı ve yaramı incelerken, "1329 South Park Street. Ona soldan dördüncü ev olduğunu söyle."

Bana söylediklerini babama tekrarladım ve telefonu kapatmadan hemen önce, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet, eminim."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım, tatlım."

Telefonu kapattığımda Bayan Claudine, "Bunu size o adamlar mı yaptı?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi. Onlar yaptı."

"Görünüşe göre şanslıymışsın. Sadece seni sıyırmış gibi görünüyor." Koridorda ilerlemeye başladığında meraklandım ve kapüşonumu kaldırdım. Haklı olduğunu görünce rahatlardım. Sıyrık iki ila üç inç uzunluğundaydı ve koyu kenarlarıyla gerçek bir kurşun yarasından çok bir yanığa benziyordu. Elleri yara bandı, gazlı bez ve hidrojen peroksitle dolu olarak odaya geri döndüğünde ben hala yarayı inceliyordum. Bana mutfığa gitmemi işaret ederek, "Buraya gel de şunu temizleyelim" dedi.

Yanına gittim ve her şeyi masanın üzerine koymasını izledim.

O hazır olduğunda gömleğimi kaldırdım ve "Teşekkür ederim Claudine" dedim. "Bana teşekkür etmen konusunda sana ne demiştim, çocuğum."

Biraz döktü

Bir bezin üzerine hidrojen peroksit döktü. Cildime bastırmadan önce, "Bu biraz acıtacak" dedi.

Gerçekten de öyle oldu ve nefesim kesildi. "Vay be. Bu düşündüğümden daha çok acıttı." "Neden bana bunun nasıl olduğunu anlatmıyorsun?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Zamandan başka bir şeyim yok, canım."

Tam olarak ayrıntıya girmedim ama o yaramı temizlemeye devam ederken ben de ona Devon ve arkadaşlarının beni nasıl kaçırdıklarını anlattım. Ona benzin istasyonunda nasıl durduğumuzu ve kısa bir süre sonra ortaya çıkan adamları anlattım. O da

Birbirlerine ateş etmediklerine şaşırmış gibiydiler ama kaçışımı anlatırken sözümü kesmediler. Onlardan nasıl saklandığımı anlatmaya başladığımda, kendimi çocukken saklambaç oynamayı ne kadar sevdiğimi düşünürken buldum. Devon'dan saklanırken daha fazla korkamazdım ama küçükken böyle değildi. Birinin sizi bulmasını beklerken hissettiğiniz o karıncalanma hissini ve yaklaştıklarında nefesinizin kesilmesini çok severdim.

Ona saklandığım tüm farklı yerleri ve beni bulacaklarını düşündüğüm anı anlatırken. Hunter ve ben çocukken yaptığım gibi yapmıştım. Ne zaman yaklaşıp, kıpırdamadan duruyor ve nefesimi tutuyordum. Ne kadar sürdüğü umurumda değildi. Yenilgiyi kabul edene kadar kıpırdamayacaktım. Aynı şeyi Devon'a da yapmıştım ve gerçekten işe yaramıştı. Sonunda ara sokaktan çıktılar ve ben de nihayet çöp konteynerinden çıkabildim. Onun arka bahçesinde görüldüğüm kısma geldiğimde, yaramı temizlemeyi bitirmişti. Son yara bandını takarken, "Görünüşe göre o çocuklara paralarının karşılığını vermişsin" dedi.

"Evet, hanımefendi, yaptım."

"Bunu yaptığına sevindim." Kan lekeli kapüşonuma baktı ve "Bakalım giyebileceğin başka bir şey var mı?" dedi.

"Bu harika olur."

Koridora geri döndü ve birkaç dakika sonra elinde koyu gri bir sweatshirt ile geri geldi. Bana uzatırken, "Sanırım bu sana uyar." dedi.

"İyi olacağına eminim." Başıma geçirdim ve Memphis Tigers logosunu görünce gülümsedim. "Taraftar mısınız?"

"Pek sayılmaz. Tüm takımları takip etmekte zorlanıyorum. Torunum buraya son geldiğinde bunu bıraktı."

"Ödünç almama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Temizlenmesine yardım ettikten sonra onu oturma odasına kadar takip ettim. Tam oturmak üzereydik ki kapı çalındı. Claudine bana baktı ve "Sanırım bu baban, ama ne olur ne olmaz, sen burada kal" dedi.

Başımı salladım. "Tamam."

Kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtığında "Kimsin sen?" diye sorduğunu duydum.

"Riley Nichols'ın bir arkadaşıyım. O burada mı?"

Sesini duyunca kapıya doğru ilerledim. Lincoln ve kardeşlerinden biri ön verandada duruyordu ve ben de ona doğru koştum. "Lincoln! Burada ne işin var?"

"Baban aradı." Kollarını bana doladı, sıkıca sarılırken sordu, "İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Ben iyiyim."

"Baban vurulduğundan ya da başka bir şeyden endişeleniyordu."

"Evet, ama kötü değildi... sadece bir sıyrık. Claudine beni sardı."

Endişeli bir ifadeyle, "Tamam, ama emin olmak için bir doktora görünmeniz gerekecek" dedi.

"Ben gerçekten iyiyim. Söz veriyorum. Şu anda sadece eve gitmek istiyorum."

Ağzını benimkine yaklaştırdı, beni kısa bir süre öptükten sonra aşağı baktı ve "O zaman seni eve götürelim" dedi.

Claudine'e dönmeden önce onu bir kez daha sıktım ve "Her şey için teşekkür ederim Bayan Claudine. Bana yardım etmeseydiniz ne yapardım bilmiyorum."

"Rica ederim, tatlı çocuğum." "Şimdi eve git ve biraz dinlen" diye uyarırken sesi endişeyle doluydu.

"Evet, hanımefendi. Yapacağım."

Ayrılmadan önce Murphy ona bir kâğıt uzattı ve "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Bir şeye ihtiyacın olursa, yardım bir telefon uzağında."

"Duyduğum hikâyenin daha fazlası olduğunu biliyorum ama onun gibi tatlı bir kızın bu sokaklarda dolaşmaya hakkı yok." Murphy'nin elinden kâğıdı aldı ve cebine koydu, sonra da "Umarım bunun bir daha yaşanmamasını sağlarsınız" dedi.

"Bir daha olmayacak. Bu konuda sana söz veriyorum."

Lincoln elimi tuttu ve beni dışarı çıkardı. Kamyonete ulaşır ulaşmaz arkadaşı arka koltuğa bindi ve kapıyı arkasından kapattığında Lincoln beni kendine doğru çekti ve kollarını bir kez daha bana doladı. Başını boynumun kenarına gömerken tek kelime etmedi. Orada öylece durup bana sarıldı ve geçen her saniyede korkumun ve kalp ağrımın ağırlığının azalmaya başladığını hissedebiliyordum. İşte o zaman anladım. Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyordum. Tüm işaretler oradaydı ama ben onları görmeme izin vermemiştim. Belki de buna inanamayacak kadar korkmuştum, ama kollarında dururken, her atışımda bunu hissedebiliyordum.

Kalbim. Lincoln'e aşıktım ve onun kollarında olmam **g e r e k e n** yerdeydim.

MURPHY

Birinin sesinin beni onunki gibi etkileyebileceğini asla hayal edemezdim. Birinin benim üzerimde bu tür bir güce sahip olmasının mümkün olduğunu düşünmemiştim, ama dudaklarından adımı duyduğumda, etrafımdaki her şey çılgılık atarak durdu. İçimdeki panik, öfke ve korku bir anda durdu ve sonunda tekrar nefes alabildim. Gezegende bana onun gibi hissettirebilecek başka kimse yoktu ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Kulüp binasına doğru sürmeye başladığımızda Riley bana baktı ve "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kulüp binasına." Ona baktım ve ekledim, "Orada güvende olacaksın."

"Peki ya babam ve Hunter?"

"Oraya vardığımızda onları arayabilirsin." Yola doğru bakarken ona dedim ki, "Ama kendini hazırlamak isteyebilirsin. Seni eve getirmediğim için mutlu olmayacak."

"Dürüst olmak gerekirse, kızgın olup olmaması umurumda değil. Eğer... Önemli değil."

"Ona kızgın olduğunu biliyorum ve iyi bir sebebin var, ama bu gece senin için gerçekten endişelendi. Seni sevdiğine hiç şüphe yok."

"Beni sevdiğini biliyorum, ben de onu seviyorum, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yine de oraya geri dönmek istemiyorum, en azından şimdilik." Dönüp yan pencereden dışarı baktı ve "Asla eskisi gibi olmayacak... Anna Belle'e yaptıklarından sonra olmaz." dedi.

Ben cevap veremedi Blaze, "Biraz zaman alacak ama eninde sonunda daha iyi olacak" dedi.

Riley yüzünü ona döndüğünde, "Blaze'le tanıştığını sanmıyorum," dedim.

"Hayır, görmedim... en azından resmi olarak. Babamı görmek için çiftliğe geldiğiniz gün sizi gördüğümü hatırlıyorum."

"O günü çok iyi hatırlıyorum." "O sabah kardeşimin üzerinde büyük bir etki bırakmıştın" derken kıkırdadı.

"Bana da bir tane bıraktı." Bana baktı ve gülümsedi. "Ve bu pek de iyi bir şey değildi."

"Evet, kendimi affettirdiğime eminim."

"Evet, sen yaptın." Bekçilerimizden biri nöbet tutarken nihayet kapıya yanaştığımızda, "Burası sizin kulüp binanız mı?" diye sordu.

"Öyle."

Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi ve "Dostum, bu gerçekten bir şey" diye mırıldandı.

Kamyonetten inip içeri girdiğimizde Riley'nin gözleri merakla açılmıştı ve keşke onu daha önce getirseydim dedim. Çocuklarla tanışmanın ve nasıl yaşadığımızı görmenin onun için çok zor olacağını biliyordum, özellikle de yaşadığı onca şey düşünüldüğünde, ama başka seçeneğim yoktu. Bu şartlar altında burası onun için en güvenli yeri ve bana da Gus'la konuşma şansı verecekti. Koridorda ofisine doğru yürürken sessizce her şeyi kontrol ediyordu. Geç olmuştu ama Claudine'den ayrılırken yolda olduğumuzu bildirmek için ona mesaj atmıştım. İçeri girdiğimizde masasındaydı ve başkan yardımcımız Moose da odanın karşısındaki deri koltukta oturuyordu. Ayağa kalktı ve gülümseyerek, "Demek bu o?" dedi.

"Evet, efendim. Bu Riley." "Bu da kulüp başkanımız Gus." diye açıklarken ona doğru baktım.

Gus ona elini uzatarak, "Sonunda seninle tanışmak güzel Riley. Senin hakkında çok şey duydum."

"Ben de memnun oldum." Elini sıkarken, "O gece cep telefonunuzu aradığım için özür dilemek istiyorum. O gece pek sağlıklı düşünemiyordum."

"Evet, bunu duymuş olabilirim." Kıkırdadı. "Duyduğuma göre bu gece yine zor bir gece geçirmişsin."

"Kesinlikle daha iyilerini yaşadım," diye alay etti. Kirli, yırtık pırtık giysilerine baktı ve "Berbat haldeyim," dedi.

"Bunu ikinci kez düşünmeyin. Sadece iyi olduğunuzu gördüğümüze sevindik, özellikle de Murphy." Sonra Gus Blaze'e döndü. "Neden onu koridora çıkarmıyorsun, böylece ben de Murphy ile biraz konuşabilirim?"

"Tamamdır."

Kapıya doğru ilerlerken Gus Riley'ye, "Bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye, sadece birimize haber ver," dedi.

Başını salladı. "Teşekkür ederim."

Dışarı çıktıklarında kapıyı arkalarından kapattım ve "Boku yediğimi biliyorum. O pislik ağzını açar açmaz kendimi kaybettim."

"Duydum."

"O pisliğin kafama böyle girmesine izin verdiğim için hiçbir mazeretim yok. Sadece sinirlenmişim ve o da yanlış zamanda yanlış şeyi söyledi." Ona "Seni hayal kırıklığına uğrattım, kulübü hayal kırıklığına uğrattım ve kendimi hayal kırıklığına uğrattım" derken tiksintiyle başımı salladım.

"Kendine çok yükleniyorsun. Adam bunu hak etmişti Murphy." Ellerini havaya kaldırırken kaşları çatıldı. "Bu kulüpte senin yerinde olsa aynı şeyi yapmayacak tek bir kardeş bile yok."

"Belki öyle, ama bu kulübü zor duruma soktuğum gerçeğini değiştirmiyor." Devam ederken ellerimi saçlarımda gezdirdim, "Daha da kötüsü, Shadow dışarıda benim yaptığım pisliği temizliyor! Ve hepimiz biliyoruz ki, çok büyük bir pislik bıraktım."

"Shadow ile konuştuk. O hallediyor Murphy," diye araya girdi Moose.

"Ama, o..."

Moose araya girerek, "Nefes almalısın evlat ve bu kulübün neyle ilgili olduğunu hatırlamalısın," dedi. "Shadow senin onun için yapmayacağı hiçbir şeyi yapmıyor."

"Moose haklı." Gözlerimin içine bakarak şöyle dedi: "Bu tek yönlü bir yol değil Murphy. Kardeşlerin senin arkanı kolluyor, tıpkı senin her zaman onlarınkini kolladığın gibi."

Haklı olduklarını bilerek başımı salladım ve "Anlaşıldı" dedim. "Güzel.

Şimdi git kızınla ilgilen," diye emretti. "Sana ihtiyacı olacak. Yaşadığı onca şeyden sonra."

"Biliyorum, ama babası ve ... hakkında ne yapacağız?"

"Sabah kilisede buluştuğumuzda her şeyin üzerinden geçeceğiz," diye cevap verdi.

"Tamam. O zaman ikinizle de görüşeceğim."

Ofisten çıktım ve koridora girdiğimde Blaze ve Riley'yi orada beni beklerken buldum. Riley'nin yüzünde endişeli bir ifade vardı ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Her şey yolunda."

Blaze bana bakarak, "İyi olduğunu haber vermek için babasını aramış," dedi.

"Güzel. Nasıl gitti?"

"Eve gelmediğim için mutlu olmadığı konusunda haklıydın." Omuz silkti. "Ama genel olarak, orada olmak istememe nedenlerimi anladığımı düşünüyorum."

Blaze elini omzuma koydu ve "Eğer iyiysek, ben çıkıyorum" dedi.

"Evet, iyiyiz."

"İyi anlaşma." Kapıya doğru ilerlerken, "İkinizle sabah görüşürüz," dedi.

O gittikten sonra Riley'nin elini tuttum ve onu koridorun sonuna götürdüm. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sorduğunda daha fazla uzaklaşmamıştık.

"Odama."

Şaşırarak, "Burada bir odanız mı var?" diye sordu. "Bütün kardeşlerin var."

Odama indiğimizde kapıyı açtım ve o da beni içeri kadar takip etti. Büyük boy yatağın önünden geçtik ve onu banyoya götürdüğümde yanakları kızardı. Ben duşa uzanıp sıcak suyu açtıktan sonra sessizce bekledi. "Sıcak bir duşun sana iyi geleceğini düşündüm."

"Duş almak isterdim ama hiç temiz kıyafetim yok."

"Sana bir şey bulacağım." Elimi kapüşonunun eteklerine götürdüm ve tişörtüyle birlikte dikkatlice başının üzerinden kaldırdım. Tam yere bırakmıştım ki, kalçasının hemen üzerinde gazlı bez ve yara bantlarından oluşan büyük, eğreti bir bandaj fark ettim. "Bu sadece bir sıyrıktan daha fazlası gibi görünüyor."

"Gerçekten değil. Claudine sadece bandajlara kendini kaptırdı." O muhteşem gözleriyle bana baktı ve beni rahatlatmaya çalıştı, "Yani, bu konuda korkma. Ben iyiyim."

Ben iyiyim. Bu sözleri tekrar tekrar söylüyordu ve her söylediğinde inanmakta güçlük çekiyordum. Yaşadığı onca şeyden sonra iyi olmasının imkânı yoktu. Bandajı yavaşça sıyırdım ve yarayı görünce yüzümü buruşturdum. Çok daha kötüsü de olabilirdi ama yaralandığını görmek içimi burktu. "Benim için cesur görünmek zorunda değilsin. Benimle konuşabilirsin."

"Seninle konuşabileceğimi biliyorum ve konuşacağım da ama şu anda konuşamam." Riley elime uzanarak, "Sadece tüm bunları kafamdan atmak istiyorum... kısa bir süreliğine de olsa. Sorun olur mu?"

"Sorun yoktan da öte." Riley'yi tutup kendime doğru çektim ve ona yaklaştığımda başımı eğip fısıldadım: "Sadece senin için burada olduğumu bil. Şimdi ya da bana ne zaman ihtiyacın olursa."

Parmak uçlarında yükselip dudaklarını kısa süreliğine dudaklarıma bastırdı. Ellerini kot pantolonumun bel bandına indirirken, "Sana şimdi ihtiyacım var. Benimle duş al."

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim, özellikle de yarası varken, ama onu reddedemezdim, hele de bana öyle bakarken. İkimiz de soyunduktan sonra bandajının geri kalanını çıkardım ve onu duşa götürdüm, ılık su vücudumuzdan aşağı süzülürken onu kendime çektim. Birkaç dakika sonra onu çevirdim ve vücut yıkama şişesine uzanırken sırtını göğsüme yasladım. Süngere biraz döküp omzuna indirdim, sırtını dikkatlice yıkadıktan sonra yavaşça kollarından aşağıya doğru indim. Yarasının etrafına daha fazla özen göstererek karnını yıkadım, ardından göğüslerine doğru ilerledim. Daha fazlasına ihtiyaç duyan Riley kullandığım süngere uzandı ve onu fırlattı, sonra ellerimi tuttu ve göğüslerine yerleştirdi.

Sabunlu köpükleri her tarafına yayarken, avuçlarım pürüzsüz, yumuşak teninin üzerinde kayarken göğsünden hafif bir inilti yükseldi. Göğüslerini ellerimin arasına aldım ve başparmaklarımı meme uçlarının üzerinde gezdirirken kıcını büyüyen ereksiyonuma yasladı. Ellerim kendi aklıyla hareket ediyor, Riley'nin teninde dolaşüyor ve keşfediyor, o onayını inlerken vücudunda zahmetsizce kayıyordu. Omzuna öpücükler kondururken parmak uçlarım göbeği boyunca gittikçe aşağıya kayıyordu ve elimi bacaklarının arasına sokarken onu incitmemeye dikkat ediyordum. Parmaklarımla uçları merkezini taradığında, duruşunu genişleterek beni teşvik ederken başı omzuma yaslandı. "Ellerimin üzerinde olmasından hoşlanıyorsun, değil mi?" diye fısıldarken ağzımı kulağına yaklaştırdım.

"Tanrım, evet!" diye tısladı kalçalarını elime doğru sallarken. "Güzel. Buna alışın." Parmaklarımı yavaş, metodik daireler çizerek hareket ettirdim.

"Çünkü ellerimin senin üzerinde olmasından hoşlanıyorum" derken elimi klitorisine doğru her çevirişimde baskıyı artırıyordum.

Parmaklarımı onun içine soktum, onu çılgına çeviren noktaya masaj yaptım ve parmaklarımı daha hızlı ve daha sert hareket ettirmeye başladığımda seksi ağzından zevkli bir inilti çıktı. Yumuşak inlemelerinin sesi odada yankılanmaya başladığında Riley'nin vücudu gerildi. Elimi bacaklarının arasından çektim ve nefes alması yavaşlarken onu yakın tuttum. Birkaç dakika sonra bana döndü ve gözleri yaramazlıkla parlayarak "Sıra bende" dedi.

Vücut losyonunu avuçlarının arasında köpürtmesini hayranlıkla izledim. Riley çok güzeldi. Benim olduğuna inanmak çok zordu. "Biliyorsun, sen benimsin Riley."

Arzu dolu gözlerle bana bakarak ellerini göğsüme koydu ve özenle yavaşça vurarak tenimi sabunlamaya çalıştı. Gözlerindeki ışıltıdan anın tadını çıkarmak için özgürce hareket etmekten zevk aldığını anlayabiliyordum. Elleri karnıma indi ve tüm kontrolümü kaybedeceğimi düşündüm. Sözlerimi tekrarlayarak bana baktı ve "Umarım bunu biliyorsundur... sen de benimsin" diye fısıldadı.

Elleri bacaklarımda gezinirken sikim seğiriyordu. Gezinmesine ve eğlenmesine izin vermek için elimden geleni yapıyordum ama o bunu kolaylaştırmıyordu, özellikle de açgözlü gözleri büyüyen ereksiyonuma düştüğünde. Sabunlu parmakları nazikçe etrafımı sarıyor, kalın shaftımda yavaşça aşağı yukarı hareket ediyordu. Çözülmemeye çalışarak elimi soğuk fayansa bastırdım ve "Siktir!" diye homurdandım.

Bir kadının dokunuşunun beni bu kadar tahrik edebileceğini hiç düşünmemiştim. Birkaç uzun ve sert darbeden sonra kenara çekildi ve suyun vücudumdaki sabunu durulamasına izin verdi. Elleri tenimde kayarak kalan köpükleri ve sabrımın son damlalarını da beraberinde götürdü. Bitirdiğinde, parmak uçlarını bir kez daha göğsümde gezdirdi, davetkâr bir şekilde gözlerimin içine bakarak, "Şu anda seni ne kadar çok istediğimi bilemezsin" dedi.

Ve o anda baraj yıkıldı. Ona bakarken suyu kapattım ve "Beni yakaladın" dedim.

Elini tutup onu duştan çıkardım ve bir havlu uzattım. Kurulandıktan sonra onu kollarıma aldım ve odama taşıdım,

ve onu yatağa indirdim. Sonra başucumdaki çekmeceye uzanarak bir prezervatif çıkardım ve onu kalın, zonklayan şaftımdan aşağı yuvarlamamı heyecanla izledi. "Acele et" diye yalvarırken kızarmış vücudu yatağa doğru kıvranıyordu.

Onu bekletmeye hiç niyetim yoktu. Onun beni istediği kadar ben de onu istiyordum. Kendimi şiltenin üzerine bıraktım ve ağzımı onun ağzına götürürken bacaklarının arasına yerleştim. İçine doğru kayarken altımda titrediğini hissettim. İstedğim için değil ama mecbur olduğum için sustum. O kadar iyi, o kadar ıslak ve sıkı hissediyordu ki, hemen o anda boşalma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

"Çok iyi hissediyorsun," diye homurdandım sonunda hareket etmeye başladığımda. Kalçaları benimkilere karşı sallanırken tırnakları belime saplandı ve her hamlemi karşıladı. İkimizin de çaresiz kaldığı hızı bulana kadar daha derine ve daha sert sürmeye başladım. Baskının arttığını hissedebiliyordum, göğsümden derin, muhtaç bir hırıltı çıkıyordu. Kıçını bana doğru eğdi, vücudumun onunkine çarpma sesleri odayı doldururken horozuma karşı daha sert öğüttü.

"Oh, Lincoln, durma!" diye inlerken başı arkaya düştü.

Orgazmı tuttukça vücudu titremeye başladı, kasları etrafımda kasıldı ve beni daha derine çekti. İçine girmeye devam ettim ve sonunda ciğerlerinden fişkırان havanın sesini duyduğumda ve vücudunun altımda gevşek düştüğünü hissettiğimde bir tatmin duygusu üzerime yıkıldı. Homurtularım etrafımızda yankılandı ve içine derinlemesine boşalırken tüm vücudum gerildi. Birkaç dakika sonra kendimi toparlamayı başardım, prezervatifi masanın yanındaki küçük sepete attım ve yanındaki yatağa uzandım. İçgüdüsel olarak yanıma kıvrıldı, başı omzumda ve bacağı benimkinin üstünde duruyordu. Nefes alış verişimiz yavaşladığında ona baktım ve şöyle dedim: "Hayatımda korktuğum zamanlar oldu ama hiç bu geceki kadar korkmamıştım. Sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Artık buradayım Lincoln ve hiçbir yere gitmiyorum." "Nedenini biliyor musun?" diye sorarken elini göğsüme koydu.

"Anlat bana."

"Çünkü seni seviyorum." "Ve burada seninle olmak istediğim tek yer burası." diye eklerken gözleri benimkilere kilitlendi.

"Ben de seni seviyorum Riley Nichols. Mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazla." Eğildim ve onu öpmeden hemen önce, "Ben de hatalar yaptım,

ama seninle bu şansı yakalamak onlardan biri değildi."

Uzun ve şefkatli bir öpücük paylaştık, sonra kalktım ve Riley'ye giymesi için birkaç kıyafet verdim. Giyindikten sonra Mack'i odaya gelmesi için çağırdım. Yarasını kontrol ettikten sonra tekrar bandajladı ve iyileşmesine yardımcı olacak bir merhem verdi. O gider gitmez ikimiz de yatağa geri döndük. Riley tekrar kolumun altına yerleşti ve çok geçmeden uykuya daldı. Saatlerce öylece uzanıp onun uyumasını izledim ve sonunda kendi yorgunluğuma teslim oldum. Ertesi sabah hala yanımda mışıl mışıl uyuyordu ve onu terk etmek zorunda kalmak bana acı veriyordu. Bütün günü kollarımın arasında onunla geçirebilirdim ama bundan önce halletmem gereken kulüp işlerim vardı. Onu uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktım, kıyafetlerimi giydim, banyoda işimi hallettim ve kapıdan çıktım. Konferans odasına indiğimde Gus, Riggs, Blaze ve Shadow'la birlikte çoktan oradaydı. "Herkes nerede?"

"Birazdan burada olurlar. Onlar gelmeden önce seninle her şeyin üzerinden geçmek istedik." Gus benim oturmamı bekledikten sonra Shadow'a döndü ve "Neden ona dün gece Devon ve ekibiyle neler olduğunu anlatarak başlamıyorsun?" dedi.

Shadow bana bakarak, "Devon'un bize Riley'nin benzin istasyonunda onlardan nasıl kaçtığına dair anlattıklarını hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Bir çeteyle kavga etmişler."

"Bu doğru. Görünüşe göre bu çete, üyelerinden birinin ölümüyle bir ilgileri olduğunu düşünüyor." Shadow bana bir kâğıt uzattı. "Riggs dün gece bize Arañas'la aylardır bir bölge savaşı içinde olduklarını söyledi."

"Evet, hatırlıyorum."

"Onların savaşını kendi avantajımıza kullanabileceğimizi düşündüm." Koltuğunda geriye yaslanıp kollarını kavuşturduktan sonra şöyle dedi: "Arka koltuktaki iki pisliğin icabına baktıktan sonra Devon'ı arabaya geri koyduk ve arabayı ateşe verdik. Sonra alevler sönene kadar bekledik ve yan kapıyı Kasırğa'nın çete işaretiyle etiketledik. Üzerini çizdikten sonra Arañas'ın kullandığını yazdık ve misilleme saldırısı gibi görünmesini sağladık."

"Vay be. İyi düşünmüşsün kardeşim."

"Olabilir. Sadece Nichols'ın geri tepmesinden endişeleniyorum. Malek ondan bir sevkiyat bekliyordu ve şimdi dört üyesi öldü ve silahları yok. Bundan hiç memnun olmayacaktır."

"Nichols'ın onlara silahları çoktan vermediğini kim söyleyebilir?" Blaze Riggs'e döndü ve "Devon'ın telefon kayıtlarını kontrol edip çiftlikten ayrıldıktan sonra herhangi bir arama yapıp yapmadığına bakabilir misin?" diye sordu.

"Çoktan yaptım. Gelen ya da giden bir telefon yoktu."

"İşte böyle." Blaze devam ederken memnun görünüyordu, "Nichols onlara sevkıyatı verdi ve vurulduklarında çalındı."

"Bunların hiçbir önemi yok zaten," diye araya girdi Gus. "Bu sabah Nichols'la konuştum. Aileyi ve çiftliklerini kulüp koruması altına aldım. Bana alıcılarının bir listesini verdi ve artık iş yapmadığını bilmelerini sağlayacağım."

Moose odaya girerken ona, "Oldukça cömert görünüyorsun," dedi. "Bunun nedeni kızı ve Murphy mi, yoksa başka bir nedeni mi var?"

"Beni tedarikçisiyle temasa geçirdi. Doğrudan satın alabileceğiz ve tonla para tasarruf edeceğiz. Bu senin için yeterli bir sebep mi?" Gus homurdandı.

"Evet, bu iyi olur."

"Böyle düşünmene sevindim. Diğerleri gelmeden önce Rider konusunda hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmak istedim. Bir yıldan biraz daha uzun bir süredir araştırma yapıyor ve bence kulüp için bir değer olduğunu fazlasıyla kanıtladı."

Hepimiz "Anlaştık," diye cevap verdik. "O zaman oylamaya sunalım."

Bununla birlikte diğerleri de gelmeye başladı ve kilise harekete geçti. Orada oturup kardeşlerimin ileri geri konuşmalarını dinlerken, bulmacanın tüm parçalarının nihayet yerine oturduğunu hissettim. Kardeşlerim, ailem ve her şeye rağmen kız arkadaşım vardı, yani sanırım bu söz doğrudu
-"Sonunda, sadece almadığımız şanslar için pişmanlık duyarız."

RILEY

■ çiftlikte olmayı hep sevmişimdir. Orası benim evimdi. Değerli anılar, sıcaklık ve mutluluk duygularıyla dolu, çocukluk hayallerinin ve fantezilerinin yeri idi. Ne zaman Orada kendimi güvende ve sevilmiş hissederdim, yargılama ve aşağılamadan uzak. Orası benim mutlu yerimdi ama Devon beni kaçırdığı gün her şey değişti.

Aradan üç hafta geçmişti ve hâlâ olan biten her şeyin, özellikle de Anna Belle'i öldürdüğü anın hatıraları peşimi bırakmıyordu. Silahını havaya kaldırıp tetiği çektiğinde gözlerindeki o soğuk bakışı hâlâ görebiliyordum. Cansız bedeni yere düşene kadar ne yaptığının farkına bile varmamıştım. Onun öldüğünü anladığımda hissettiğim yürek parçalayıcı acıyı tarif etmenin bir yolu yok. Babam onu bana verdiğinde bile, onu asla sadece bir at olarak düşünmemiştim. O benim özgürlüğe açılan kapımdı. Ona ne zaman binsem, sihir gibiydi. Toynaklarının yere vuruşunu duyabiliyordum ve toynakları hızlandıkça rüzgar etrafımda dönmeye başlıyordu. Saniyeler sonra, o mükemmel adımını atar ve kendimi havada süzülüyormuş, doğanın tüm ihtişamına bakıyormuş gibi hissederdim. Bundan sonra, tüm dertlerimin uçup gitmesi uzun sürmezdi.

Anna Belle'in artık orada olmadığını, Devon'un o büyüü benden çaldığını bilerek çiftliğe geri dönmeye dayanabileceğimi sanmıyordum ama Murphy beni denemeye teşvik etti ve neşemi daha fazla çalmasına izin vermemem gerektiğini söyledi. Ben de onun tavsiyesine uydum ve her döndüğümde biraz daha kolaylaştı. Eğitim halkasının yanında durmuş, Travis'in Requiem'in eyerini ayarlamasını izliyordum ki babam yanıma geldi. Kolunu omzuma koydu.

"Anna Belle'in yerini doldurabilecek bir atın asla olmayacağını biliyorum ama bilmeni isterim ki... Requiem ilk kısırağını doğurduğunda o senin olacak."

"Çok tatlısın ama bunu yapmak zorunda değilsin baba."

"Zorunda olmadığımı biliyorum tatlım, ama istiyorum." "Buraya gelmeye devam etmen için bir nedenin olmasını istiyorum." diye devam ederken gözleri pişmanlıkla doluydu.

"Bunun için bir ata ihtiyacım yok. Sen varsın." Son birkaç hafta onun için de çok zor geçmişti. Olanlardan dolayı suçluluk duygusuyla doluydu ve umutsuzca her şeyi düzeltmek istiyordu. Uzandım ve ona sarıldım. "İhtiyacım olan tek sebep sensin."

"Bunu söylediğini duyduğuma sevindim." Sonra Lincoln'e baktı. "Hatalı olduğumu kabul etmekte her zaman iyi değilimdir ama onun hakkında yanıldığımı söylemeliyim."

"Evet, öyleydin. Sana anlatmaya çalıştım." Döndüm ve Moose ile T-Bone kaburgalarla ilgilenirken Lincoln'ün ızgaranın üzerinde gezinmesini izledim. Rider yanlarında duruyor, yeni Şeytan'ın Öfkesi kesimini gururla sergiliyordu ve hepsi Moose'un barbeküsüne ağzının suyu akarak bakıyordu. Babam ve arazisi artık kulübün koruması altında olduğundan, kardeşler çiftlikte çok zaman geçiriyorlardı. Gus, babamın Devon'la yaşadığı gibi bir sorun yaşamadığından emin olmak istiyordu, bu yüzden her zaman gözcülük yapan birkaç aday vardı ve Riggs inanılmaz bir güvenlik sistemi kurmuştu. Babam yaptıkları her şey için onlara teşekkür etmenin bir yolunu arıyordu, bu yüzden Requiem'in gelişini hepsini barbeküye davet etmek için bir bahane olarak kullandı. Çocuklar Moose'un meşhur yemeklerinden yeme fırsatını kaçırmadılar. Bu aynı zamanda Rider'ın kulübe katılmasını kutlamak için de bir fırsattı, bu yüzden hepsi aileleriyle birlikte geldi ve bir orduyu doyuracak kadar yiyecek getirdiler. Lincoln onu izlediğimi görünce, kalbimin göğsümde zıplamasına neden olan o gülümsemelerden biriyle bana gülümsedi. "Sonunda anladığına sevindim."

"Ne diyebilirim ki? Ben koruyucu bir babayım. Bunun için beni suçlayamazsın." Ben cevap vermeye fırsat bulamadan, "Peki, onun evinde olmak hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

Yeni yaşam düzenim hassas bir konuydu. Babam en başından beri Lincoln'ün yanına taşınmamdan memnun olmadığını açıkça belirtmişti, ama Lincoln gibi o da güvenliğim konusunda endişeliydi ve bu duruma fazla karşı çıkmadı.

yaygara. Benim gitmem onun için kolay olmamıştı ama çabalıyordu. "Bu iyi baba... gerçekten iyi. Orada onunla mutluyum."

"İyi ki varsın" derken sesindeki samimiyeti duyabiliyordum. Gerçekten sevindim. Dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsun Riley ve eğer bu mutluluğu onunla bulamazsan, her zaman eve dönebilirsin."

"Biliyorum ama onu seviyorum baba. Benim geleceğim onunla birlikte," diye açıkladım. "Umarım bu çiftlik senin de geleceğinin bir parçası olur."

"Elbette öyle, sen ve Hunter da öylesiniz." Kardeşime baktım ve Requiem'i antrenman ringinin etrafında sürmesini izlerken gülümsedim. En iyi Wrangler kot pantolonunu, kementlerini ve en sevdiği kovboy şapkasını giymişti, bu yüzden striptiz yaptığı için tutuklandığı gecenin kızlarından biri olan Gigi'yi etkilemek için elinden geleni yaptığına şüphe yoktu. Onunla neden ilgilendiğini anlayabiliyordum. Sadece çok tatlı olmakla kalmıyor, uzun sarı saçları ve güzel yeşil gözleriyle de göz kamaştırıyordu. Ne yazık ki bunu fark eden tek kişi o değildi. Çitlere yaslanmış Hunter'ın süslü binicilik numaralarını izliyordu ki Gunner gelip onun yanında durdu. Bir sorun çıkacağını hemen anlamıştım. Gunner yakışıklı bir şeydi ve Gigi'den hoşlandıysa, Gigi bunu bilirdi. Hunter konuştuklarını fark edince Requiem'i çitin yanına götürdü ve ona "İyi misin?" diye sordu.

"Harika gidiyorum." Elini Requiem'in alnında gezdirirken ısıltı ısıltı gülümsedi. "O gerçekten çok güzel."

"Öyle değil mi?" Gunner Hunter'a göz kırparak, "Neredeyse senin kadar güzel, Hunter," dedi.

Hunter'ın boynu utançtan kıpkırmızı oldu. Kendini toparlamak için elinden geleni yaparak hemen cevap verdi: "Öyle mi? Fark edecek bir tip olduğunu düşünmemiştim." "B ö y l e süslenip püslendiğinde fark etmemek zor, ama merak etme.

Sen benim tipim değilsin." Gunner Gigi'ye baktı ve gözlerinin yavaşça Gigi'nin üzerinde gezinmesine izin vererek, "Güzel sarışınlara karşı bir ilgim var," dedi.

Gigi'yi Gunner'dan mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırması gerektiğini bildiğinden ona doğru baktı ve "Onu ahıra geri koyacağım. Hemen döneceğim."

"Tamam." Parlak bir şekilde gülümsedi, Gunner'ın flörtünden etkilenip etkilenmediğini merak etmeme neden oldu. "Burada bekliyor olacağım."

Requiem'i ringden çıkarıp ahıra doğru sürerken tatlı, hayal kırıklığına uğramış kardeşimi izledim. Ona yardım edebileceğimi umarak

"Eminim Hunter'ın Requiem konusunda biraz yardıma ihtiyacı vardır. Ona yardım edebilir misin?"

"Eminim üstesinden gelebilir." Orada öylece durup ona baktım ve sonunda anladı. Mağlup bir iç çekişle, "Ama gidip emin olacağım." dedi.

"Teşekkür ederim, Gunner. Minnettarım." Dönüp babama bir kez daha sarıldım ve "Gidip mutfakta yardım edebilir miyim diye baksam iyi olacak" dedim.

Eve doğru ilerlerken bana "Yardım edebileceğim bir şey olursa haber ver" dedi.

"Yapacağımı biliyorsun."

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca tüm kardeşlerle ve onların yaşlı hanımlarıyla tanışma fırsatı buldum ve Murphy'nin onları neden bu şekilde sevdiğini anlamak çok kolaydı. Her birinin kendine has güçlü kişilik özellikleri vardı, özellikle de erkeklerin. Blaze çok cana yakındı ama işlerin kendi bildiği gibi yapılmasından hoşlanıyordu. Shadow sessiz ve korumacıydı, özellikle de Alex'e karşı. Riggs ise tartışmasız bir şekilde zekiydi ve bilgisayarlarla aklınızı başınızdan alacak şeyler yapabiliyordu. Bu kadar çok alfa erkeğin birbirini öldürmeden aynı çatı altında yaşayabileceğine inanmak zordu ama sanırım bu kadar harika meslektaşları olmasının da yardımı oldu. Mutfığa girdiğimde Kenadee fırından bir turtta çıkarıyordu ve cennet gibi kokuyordu. "Aman Tanrım. Bu inanılmaz kokuyor."

"Keşke övgüyü ben alabilseydim ama bu Reece'in." Tezgâhın üzerine koyarken Reece'e baktı ve "Bunu sen mi getirdin?" diye sordu.

"Hayır. İhtiyacımız olursa buzdolabında bir tane daha var."

"Buna ihtiyacımız olacağını biliyorsun, özellikle de T-Bone etraftayken."

Kıkırdayarak cevap verdi, "Şaka yapmıyorsun. Adam çöp öğütücüsü gibi!"

Alex yanıma geldi ve "Burası inanılmaz bir yer Riley. Böyle bir çiftlikte büyümeyi çok isterdim."

"Ben de seviyorum ama bazı dezavantajları var." "Oh, gerçekten mi? Ne gibi?"

"Atları beslemek için sabahın köründe kalkmak gibi. Ahırları temizlemek. Buz fırtınasının ortasında hasta bir kısrakla ilgilenmek. Yağmurda atları toplamak gibi." Omuz silktim. "Bu sadece çiftlikte olmanın bir parçası."

Alex yüzünü buruşturarak, "Sabahın köründe kalkmak dışında her şeye razıyım," diye cevap verdi.

"Bu kötü olurdu ama sanırım at ahırlarını temizlemek daha kötü olabilir." Reece mama sandalyesinde oturan oğluna bakarak, "Bunun hiç eğlenceli olmayacağını bilecek kadar çok bez değiştirdim," diye devam etti.

"Murphy ile yaşamaya ne dersin? O nasıl gidiyor?" Kenadee sordu. "Eminim alışma süreci olmuştur."

"Kesinlikle bir alışma süreci oldu. Oraya taşınana kadar şehrin ne kadar gürültülü olduğunu fark etmemiştim ama okula ve Murphy'ye bu kadar yakın olmak güzel..." Aklım ateşin başında seviştiğimiz önceki geceye gitti ve gülümsemekten kendimi alamadım, "... o harikaydı."

"Şanslısın. Murphy iyilerden biri." Reece oğluna bakarak şöyle dedi: "Değer verdiği insanları neredeyse hataya varacak kadar kollar ve Tate'e karşı kesinlikle harikadır. Onları kulübede birlikte görmeliydin. Görülmeye değer bir manzaraydı."

"Bunu kaçırdığım için nefret ediyorum."

Ben devam edemeden Alex pencereye doğru ilerledi ve "Hey, hepiniz şuna bir göz atmak isteyebilirsiniz" dedi.

Reece, Kenadee ve ben ne konuştuğuna bakmak için koştuk ve Hunter'ın Gunner'la birlikte olduğunu ve Starlight'ı eğitim alanına götürdüklerini görünce şaşırdım. "Ne yapıyorlar bunlar?"

Reece kıkırdarak, "Emin değilim ama Gunner ilk sürüşünü yapmayı planlıyor gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Bütün hafta bunu denemekten bahsedip durdu."

"Oh, adamım. Bunu görmeliyim," diye duyurdu Alex kapıya doğru koşarken.

Hepimiz Alex'i dışarıda takip etmeden önce Reece çabucak Tate'i yakaladı ve eğitim ringine vardığımızda tüm kardeşler gösteriyi izlemek için etrafta toplanmıştı. Hunter Starlight'ı ringin ortasına getirmişti ve ben koşarak yanlarına gittiğimde Gunner'la konuşuyordu. "Hunter, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Hiçbir şey," diye masumca cevap verdi. "Gunner bir gezintiye çıkmak istediğini söyledi, ben de ona yardım ediyorum."

Kız arkadaşıyla flört ettiği için Gunner'dan öç almaya çalıştığını bildiğimden, ona uyarıcı bir bakış attım ve "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" dedim.

"Adam ata binmek istiyor. Ben kimim ki onu durdurayım?" Hunter itti.

"Merak etme Riley. Haftalardır Travis'i ve kardeşini izliyorum." Kendinden fazlasıyla emin bir sesle Starlight'a baktı ve "Ben iyiyim," dedi.

"Belki öyle, ama Starlight'ın ilk binişin için doğru at olduğunu sanmıyorum, Gunner. Onun bir alışkanlığı var-"

"Merak etme Riley. Ben ne yaptığımı biliyorum." Ayağını üzengiye koymaya başladığında bana baktı ve şöyle dedi: "Sadece ayağımı bu üzengiye koyuyorum, kendimi yukarı çekiyorum, onu biraz dürtüyorum ve kayışları yönlendirmek için kullanıyorum. Yapacak bir şey yok."

"Bundan biraz daha karmaşık, Gunner." Gunner'ı severdim. Çocuksu bir çekiciliği olan tatlı biriydi ama zaman zaman kendini yenilmez sanıyordu. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce fikrini değiştirebileceğimi umarak, "Belki de önce daha yaşlı atlardan birini denemelisin... binmesi biraz daha kolay olanlardan." diye önerdim.

Bununla birlikte Gunner ayağını üzengilerden birine yerleştirdi ve kendini eyerin üzerine kaldırdı. Yüz ifadesinden kendisinden oldukça memnun olduğu anlaşılıyordu. "Gördün mü, o kadar da kötü değildim, değil mi?"

"Harikaydın." Dizginlere uzanırken, "Seni ringin etrafında birkaç kez dolaştırmama ne dersin... sadece kendini rahat hissedene kadar?" diye sordum.

Tekrar kardeşlerine baktı ve hepsinin izlediğini görünce başını salladı. "Sağ ol Riley, ama ben hallederim. Göreceksin."

"Tamam, ama seni uyarmadığımı söyleme."

Topuğuyla onu biraz dürttü ve sürpriz bir şekilde ringin etrafında herhangi bir sorun olmadan dönmeye başladı. Aslında, Gunner dizginleri tutup onu ringin etrafında dolaştırırken gayet memnun görünüyordu. Yanımdan geçtiklerinde bana baktı ve gülümsedi. "Sanırım ben kovboy olmak için yaratılmışım."

"Ona biraz gaz ver," diye bağırdı T-Bone çitin üzerinden.

Yemi yutan Gunner topuğuyla Starlight'ın yan tarafını dürttü ve talimat verildiği gibi Starlight hızlanmaya başladı. Buna inanamıyordum. Starlight Gunner'dan hoşlanmış olmalıydı. Hunter'ın planının geri teptiğini düşünmüştüm ki Gunner aniden onu tekrar dürttü, ama bu sefer daha sert bir şekilde. İlk başta ona uydu ama tam üçüncü kez ringin etrafını dolanırken, bir homurtu çıkararak artık canına tak ettiğini belli etti. Tepki vermeden önce onu durdurmayı umarak onlara doğru ilerlemeye başladım ama artık çok geçti. Arka ayakları üzerinde kalktı ve Gunner'ı yelken açmaya gönderdi. Sert bir gümbürtüyle toprağa çarpana kadar kolları havada savruldu. Vücudu yayılmış bir şekilde geriye düştü, bu da beni onun gerçekten

yaralandı. Orada durup iyi olduğuna dair bir işaret beklerken hepimiz tamamen sessizdik ve neyse ki birkaç saniye süren belirsizlikten sonra nihayet bir işaret aldık. Gunner ayağa kalktı, tiksintiyle başını salladı ve sonra kendini yerden kaldırıp tozunu aldı. Adamlar onun iyi olduğundan emin olduktan sonra ona laf atmaya başladılar. "Aferin kovboy!"

Hunter onun yanına gitti ve Starlight'ın dizginlerini tuttu. Onu ringin dışına çıkarırken Gunner, "Bu boku yapacağını biliyordun, değil mi?" diye bağırdı.

"Evet!"

"Um-hmm. Bir tane geliyor, Nichols."

Hunter gülümseyerek, "Eminim öyledir ama buna kesinlikle değdi," diye cevap verdi.

Çocuklar Gunner'a oldukça sert sataşıyorlardı ama Moose yemeğin hazır olduğunu söyleyince sataşmaları hemen kesildi. Kızlarla birlikte tüm yiyecekleri piknik masalarına koyduk ve herkes yemeğe oturdu. Murphy yanıma yerleşip kolunu bana doladığında ve beni şakağımdan öptüğünde kalbim küt küt atmaya başladı. Gus kutsama duasını okumak için ayağa kalktığında ona doğru eğildim ve gülümsedim. O bitirir bitirmez herkes tabaklarını doldurmaya başladı. Orada saatlerce oturduk, yemek yedik ve konuştuk ve Lincoln'ün tüm kardeşlerine ve ailelerine bakarken Murphy'nin ailesinin hızla hayatımın önemli bir parçası haline geldiğini fark ettim. Onların yardımıyla çiftlikte yeni anılar ediniyordum, hem de güzel anılar ve gelecek tüm anıları dört gözle bekliyordum.

EPILOG

Six Yıl Sonra...

Riley ve ben yıllar boyunca yüzlerce kez ata binmiştik. Bisiklete binmeyi çok sevmesine rağmen, atın sırtındayken hissettiği duygunun yerini asla tutamazdı. Neden bu kadar sevdiğini anlamıştım. Böylesine devasa bir yaratığın sırtında olmanın olağanüstü bir yanı vardı - toynaklarını toprağa vururken gücünü altınızda hissetmek ve ağaçlarda cıvıldaayan kuşlar ve dereden akan suyun şırıltısıyla doğaya bu kadar yakın olmak. Bu inanılmaz bir duyguydu ve bunu daha iyi hale getirebilecek tek şey, bunu üç yaşındaki güzel ve meraklı kızım Emma Grace ile paylaşabilmektir. Sadece birkaç dakikadır ata biniyorduk ki bana baktı ve "Annem neden gelemiyor?" diye sordu.

"Nedenini biliyorsun."

"Bu hiç adil değil." "Annemin bizimle gelmesini istiyorum" derken sevimli yüzüne bir somurtkanlık çöktü.

"Biliyorum, ama tekrar bizimle birlikte ata binmesi uzun sürmeyecek."

"Peki Belle'e binebilecek mi?" diye sordu umutla.

"Evet, tatlım." Belle, Requiem'in ilk kısırağıydı ve o güne kadar gördüğüm en güzel attı. Riley, Anna Belle'in başına gelenlerden sonra bunun çok zor olacağını düşünerek atı babasının hediyesi olarak kabul etmekte tereddüt etmişti ama kaçınılmaz olarak Riley ona aşık oldu

ve onu tutmaya karar verdim. Emma'ya baktım ve ona "Köprüye varmak üzereyiz" dedim.

"Suya mı gidiyoruz?" Bana "Balıkları görmek istiyorum" derken sesi heyecanla doluydu.

"Evet. Suya gidiyoruz ama fazla kalamayız. Geri dönüp kapı için büyükbabama yardım etmeliyiz."

"Tamam." Nehrin kenarına geldiğimizde, Emma'nın suyu daha iyi görebilmesi için Belle'i biraz daha yukarı çıkardım. "Daha yakına baba."

"Yeterince yakınız." O daha da yaklaşıp bir balık görebilmek için elinden geleni yaparken ben de ona tutundum. Neyse ki çok geçmeden bir minnow sürüsü yüzerek kenara kadar geldi. Suyu işaret ederek "Onları görüyor musun?" diye sordum.

"Evet! Onları görüyorum, baba!"

Ona balıkları izlemesi için birkaç dakika verdim ve "Gitmemiz gerek ama seni yakında geri getireceğim" dedim.

"Annemle mi?"

"Evet, Emma." Kıkırdadım, "Annemle birlikte."

Çiftliğe geri döndük ve ahıra vardığımızda Riley en yeni iki taydan birini kontrol ediyordu. Yavaşça paytak paytak yanımıza geldi ve "Yolculuk nasıldı?" diye sordu.

"İyi idi." Emma Grace'i kaldırdım ve dikkatlice yere indirdim. Riley onun eline uzandığında Belle'in üzerinden indim ve onu boş ahırlardan birine götürmeye başladım. "Emma Grace orada bizimle olmadığın için mutlu değildi."

Riley kızına bakarak, "Biliyorsun, gelebilseydim ben de gelirdim," dedi.

"Biliyorum." Emma Grace ellerini Riley'nin dolgun karnının üzerine koyarak, "Kardeşim yakında geliyor," dedi.

Riley, "Evet, öyle ve o gelene kadar annemin ata binmesi güvenli değil," diye açıkladı.

"Tamam." Riley'nin babasının ön verandada oturduğunu fark ettiğinde, "Pawpaw!" diye bağırdı.

İkimiz de onun koşup kollarına atlayışını izledik. Onu kucakladı ve etrafında dönerek kahkahalarla çığlık atmasını sağladı. Riley'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve tıpkı onu ilk gördüğümde olduğu gibi kesinlikle nefes kesici görünüyordu. Karşı koyamayarak ona doğru bir adım attım ve ellerimi kalçalarına koyarak onu kendime çektim. Onun

Ağzımı onunkine indirip onu uzun uzun ve sertçe öperken gözlerim benimkilere kilitlendi ve sonunda hava almak için kalktığımızda nefesi kesildi,

"Bu ne içindi?" "Kendime engel olamadım." Sorarken elimi karnına koydum, "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir basketbol topu teslim etmek üzereymişim gibi," diye şaka yaptı. "Ama iyi yapıyorum."

"Sadece birkaç gün daha."

"Biliyorum." Gözlerinde sevgiyle, karnındaki elime baktı ve "Biz farkına varmadan burada olacak ve o zaman gerçekten başımız belaya girecek" dedi.

"Hayır, birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz," diye ona güvence verdim. "İki yeni yürümeye başlayan çocukla bile."

"Umarım haklısındır."

"Olmazsam da en azından birbirimize sahip olacağız."

"Biliyor musun?" Riley kollarını boynuma doladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Ağzımı onunkine yaklaştırdım ve onu bir kez daha öptüm. "Hayal ettiğimden çok daha fazla."

SON

SATAN'S FURY MC- MEMPHIS'TEN DAHA FAZLASI GELECEK!

Gelecek kitaplar hakkında bilgi almak ve hediye kazanma şansı yakalamak için bültenime kaydolmayı unutmayın. Aşağıdaki linke tıklamanız yeterli-
<http://eepurl.com/dvSpW5>

TEŞEKKÜRLER

Kitaplarımın olabilecek en iyi hale gelmesi için zamanlarını ve emeklerini vermeye istekli pek çok harika insana sahip olduğum için şanslıyım. Onlar olmasaydı, karakterlerime hayat veremez ve onların hikayelerini sizlerle paylaşamazdım. Aşağıda listelediğim kişilere ve diğer pek çok kişiye, benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür etmek istiyorum. Desteğiniz benim için dünyalara bedel ve yaptığınız her şeyi takdir ettiğimi söylerken gerçekten ciddiym. Hepinizi çok seviyorum!

PA: Natalie Weston

Düzenleme/Prova: Lisa Cullinan- Editör, Rose Holub- Düzeltmen, Jenn Allen- Düzeltmen

Destekleyenler: Amy Jones, Veronica Ines Garcia, Neringa Neringiukas, Whynter M. Raven

BETAS/Erken Okuyucular: Kaci Stewart, Tanya Skaggs, Charolette Smith, Neringa Neringiukas

Sokak Takımı: Wilder's Women'ın tüm harika üyeleri (Harikasınız!)

En iyi arkadaşım ve en büyük destekçim: Annem (Seni ölesiye seviyorum.)

Riggs: Satan's Fury MC-Memphis Kitap 3'ün kısa bir alıntısı ilerleyen sayfalarda yer almaktadır. Blaze ve Shadow da bu Memphis serisine dahildir ve üçünü de Amazon'da bulabilirsiniz. Hepsi KU ile ücretsizdir.

RIGGS'DEN ALINTI: ŞEYTAN'IN ÖFKESİ MC

PROLOGUE

Riggs

ASLA ilk görüşte aşk saçmalığına inanan erkeklerden olmadım. Hormonlarınız konuşmaya başladığında işleri karıştırmak zor değil. Ateşli bir hatun karşısında ereksiyon olmak bir erkeğin aklını başından alabilir ve hissetmediği bir şeyi hissettiğini düşünmesine neden olabilir. Bir de bakar *ki, doğru kişiyle* tanıştığına ikna olmuş. Güzel kadınlardan payıma düşeni almıştım ama bir kez bile aşk aklımdan geçmemişti, özellikle de tanımadığım bir hatun için. Bu düşünce *ona kadar* tamamen saçma geliyordu.

Bazı kardeşlerim ve ben Blaze'i doğum gününü kutlamak için Sullivan'a götürmüştük. Oraya gideli çok olmamıştı ki, onun birkaç arkadaşıyla birlikte arka masalardan birinde oturduğunu fark ettim. Hepsi güzel kadınlardı, cumartesi gecesi için en güzel kıyafetlerini giymişlerdi ama hiçbirisi onun eline su dökemezdi.

Sadece bir bakışıyla beni tamamen büyülemiş, barda yanımda oturan kardeşlerim de dahil olmak üzere odadaki diğer herkesi unutturmuştu. Bunu açıklayamıyordum. Onda farklı bir şey vardı - daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde beni ona çeken bir şey. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gözlerimi ondan alamıyordum. Neredeyse bir saat boyunca orada oturup sadece onu izledim, konuşurken ağzının nasıl hareket ettiğini, her güldüğünde başının nasıl geriye düştüğünü ve

Kristal mavisi gözleri benimkilere her kilitlendiğinde arzuyla parlıyordu. *Hay sikeyim*. Sadece o ilgi pırıltısını görmek bile onu omzuma atıp o bardan dışarı taşımak ve en şehvetli şekilde benim olduğunu iddia etmek istememe neden oldu.

Hemen yanında boş bir koltuk fark ettiğimde fırsat penceremi yakaladım. Birkaç arkadaşı tuvalete gitmek için kalktı, ben de iki bira kaptım ve masasına doğru yürüdüm. Ona doğru geldiğimi fark ettiğinde, hızla döndü ve arkadaşına bir şeyler fısıldadı, bu da onun bakışını yanlış okuyup okumadığımı merak etmeme neden oldu, ta ki gergin bir gülümsemeyle bana geri bakana kadar. Vay be. Bu gülümseme beni çok etkiledi. Sakinliğimi korumaya çalışarak yanına oturdum ve "Bu koltuk dolu mu?" diye sordum.

"Şimdi öyle," diye cevap verdi şakacı bir sesle.

Yanında oturan sarışın öne doğru eğildi ve kelimeleri geveleyerek mırıldandı, "Kahretsin, Reece. Haklıymışsın. Adam çok *seksi*."

"Danielle!" diye azarlarken gözleri büyüdü.

"Ne? Sen de tam ne kadar yakışıklı bulunduğunu söylüyordun-"

"*Danielle!*"

Danielle, arkadaşının itirazına aldırmadan parmağıyla beni işaret ederek, "Kızım, bundan biraz almalısın," dedi.

"Aman Tanrım. Duracak mısın?"

"Ne? Şuna bir bakın... O güzel yeşil gözler ve ona uygun ateşli bir vücut." Kızın ağzının suyu akıyordu, "Ona anında çakardım" diye devam etti.

Reece mahcup bir ifadeyle bana döndü ve "Lütfen onu görmezden gelin. Normalde bu kadar *iğrenç* değildir. Sadece alkol yüzünden konuşuyor."

"Bunu yapmanın bir yolu var." Elimle boş bira şişeleri ve shot bardaklarından oluşan koleksiyonlarını işaret ettim. "Görünüşe göre siz hanımlar iyi vakit geçiriyorsunuz."

"Kız kardeşlerimden biri yeni nişanlandı, biz de onunla birlikte kutlama yapıyoruz. Eğlenceliydi ama ben yedek DD'yim. Buradan çıkana kadar zamanımı bekliyorum."

"Yedek DD?"

"Evet." Omuz silkti. "Yıllar boyunca şoförlerle ilgili birkaç aksilik yaşadık. Konu ateşli erkekler ve içki olduğunda kızlarım pek güvenilir değildir."

"Bunun nasıl bir sorun olabileceğini görebiliyorum." Onun için getirdiğim birayı kaldırırken kıkırdadım. "Sanırım buna ihtiyacın olmayacak."

O cevap veremeden arkadaşlarından biri, "Devam et Reece. Ben iyiyim. Bütün gece bir damla bile içmedim. Bir ya da iki saat daha dayanabilirim."

"Tamam, ama bu konuda seni tutuyorum." Reece birayı elimden aldı ve "Teşekkür ederim" dedi.

Kız kardeşinden bahsettiğini hatırlayarak, "Buralarda mı okuyorsun?" diye sordum.

"Hem evet hem hayır. U of M'e gidiyordum ama birkaç hafta içinde Vanderbilt Üniversitesi'ne geçiş yapacağım. Orada hukuk diplomamı almayı umuyorum."

Bu kadar tatlı ve masum birinin neden avukat olmak istediğini anlayamıyordum ama diploma almaktan bahsederken sesindeki tutkuyu duyabiliyordum. Şu ya da bu nedenle, bunun onun için bir anlamı olduğu açıktı. Tam başka bir şey söylemeye başlamıştı ki durdu ve elime baktı. Eski Zippo çakmağımla oynuyordum ve başparmağımı çakmak taşının üzerinde her gezdirdiğimde kıvılcımlar saçmasına neden oluyordum. Sigarayı bıraktıktan sonra yapmaya başladığım bir şeydi bu. Onun dikkatini çektiğini fark ettiğimde gülümsedim ve "Özür dilerim. Sinirsel bir alışkanlık."

"Gergin alışkanlık, ha? Seni sinirlendirdiğimi mi söylüyorsun?"

"Böyle hissettirdiğin ilk erkek ben değilmişim gibi bir his var içimde."

"Onu bilmem ama eğer seni daha iyi hissettirecekse, beni de oldukça geriyorsun" diye cevap verirken parlak bir şekilde gülümsedi.

"Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum."

"Evet. Bunun iyiye işaret olduğunu söyleyebilirim."

Çakmağı elimde evirip çevirdim ve tam arka cebime sokarken "Faithfully"nin girişi çalmaya başladı. Derin bir nefes aldı ve gülümseyerek şöyle dedi: "Journey'i çok seviyorum. Tüm zamanların en sevdiğim grubu olmalılar."

"Bu konuda sana katılmamak mümkün değil."

Danielle masaya doğru eğildi ve mırıldandı, "Hey... sen. Seksi vücutlu Bay Sert Adam. Dışarı çıkıp kız arkadaşımınla dans etmelisin... ona *iyi vakit geçirtmelisin*."

Tartışmaya fırsat bulamadan elimi uzattım. "Bayanı duyduunuz."

"Ama..."

"Kızım, eğer onunla dans etmezsen, ben ederim." Danielle kıs kıs güldü.

Reece elimi tutup "Ben gidiyorum." dediğinde kıkırdadım. *Ben gidiyorum."*

Danielle, "Güzel... ve dışarıdayken biraz öpüşmeyi ve kışını avuçlamayı unutma," diye emretti.

Reece grubun şoförüne baktı ve "Danielle için artık içki yok!" diye anons ederken güldü.

"Neden böyle olmak zorundasın?" Danielle itiraz etti. "Ben sadece bir kız kardeşime yardım etmeye çalışıyorum!"

Reece cevap vermeden beni dans pistine kadar takip etti ve daha önce yüzlerce kez yaptığımız gibi kollarını boynuma doladı, benimkiler de onun beline dolandı. İşte tam o anda başımın belada olduğunu anladım - bir erkeğin varlığını yeniden düşünmesine neden olan türden bir bela. Kendimi hiçbir zaman bir yuva kurup hayatının geri kalanını bir hatuna bağlı olarak geçirecek erkeklerden biri olarak görmemiştim. Her şeyin kolay olmasını severdim. Gir. Çıkmak. Duygu yok. Beklenti yok. Karmaşa yok. Ama sadece bir dokunuştan sonra, bana beyaz çitleri ve lanet olası steysin vagonları düşündürdü. Bunu açıklayamıyordum ama vücudunun benimkiyle bu kadar uyumlu olmasında bir şeyler vardı. Çok doğru hissettiriyordu, sanki var olduğunu bilmediğim bir boşluk aniden dolmuştu ve ben bu duyguya tutunmak için çaresizdim. Başını omzuma yasladığında, içimi tuhaf bir rahatlık ve huzur duygusu kapladı. Sonra bana baktı ve dolgun, mükemmel dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ben bittim. Vücudunun her santimini sahiplenmek için ezici bir arzu duyuyordum ve o bardan benden başka biriyle ayrılmasına izin vermem mümkün değildi. Birkaç dans, biraz ağır flört ve birkaç uzun, baştan çıkarıcı öpücükten sonra onu sessiz bir yere gitmeye ikna etmeyi başardığım için minnettardım. Saniyeler sonra Reece bisikletimin arkasındaydı ve park yerinden çıkıyorduk.

Daireme yaptığımız o bisiklet yolculuğu ve onu takip eden geceler inanılmaz olsa da, her ikisi de hayal bile edemeyeceğim şekillerde aklımdan çıkmayacaktı. Seks inanılmazdı, başka hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı ama birlikte geçirdiğimiz hafta sonunun en iyi kısmı bu bile değildi. Üzerimde en büyük etkiyi bırakan paylaştığımız sohbetlerdi. Birbirimizin kollarına sarılmış, küçük yatak odamı kahkahalar ve beklenmedik duygularla dolduran hikayeler anlattık. Onunla aramda bir bağ hissettim.

Bir   m  r boyu tanıdığınız birinden bekleyeceğiniz bu anın daha uzun s  rmesini dilerdim. Ne yazık ki her g  zel Şeyin bir sonu var.

Reece kapının   n  nde durmuŐ , o muhteŐ em mavi g  zleriyle bana bakarken, i ten vedasını kekeleyerek s  ylerken, daha   nce hi  bu kadar g  zel bir manzara g  rmemiŐ tim. Kapının pervazına yaslandım, boynunun kıvrımında h  l   duran hafif kızarıklığa baktım ve bana numarasının ve adresinin yazılı olduğu k  ğıdı uzattığında ona ulaŐ mak, onu kalmaya ikna etmek i in ne gerekiyorsa yapmak istedim. Ne yazık ki, bir gece daha ge irme Şansım yoktu. Aradığım kızı bulduğumu, t  m hayallerimin ger  ekleŐ tiđini d  Ő  n  rken, kısa s  re sonra onun aynı Şekilde hissetmediğini keŐ fedecektim. O kapıdan   ıktı, taksisine bindi ve bir daha arkasına bakmadı.

RIGGS

İKİ BUÇUK YIL SONRA

W

Çocukken, Güney'in en kötü şöhretli MC'lerinden birinin hacker'ı olacağımı asla hayal edemezdim. O zamanlar bir motosikletim bile yoktu.

nasıl binileceğini bilmiyordum. Video oyunları ile uğraşmakla çok meşguldüm. Bu benim için sıradan varoluşumdan kaçmanın ve başka bir dünyadaymışım, hayali evrenimi değiştirecek savaşlar yapıyormuşum gibi davranmanın bir yoluydu. Küçük kasabamda, etrafımdaki en iyi kişi olarak bilinirdim. Her popüler oyunu kazanır, tüm seviyeleri fethederdim ve etrafta bana dokunabilecek bir çocuk yoktu - ta ki Tommy Demarco'ya kadar. Ortaya çıkardığı gizli seviyeler ve hileler hakkında övünmeye başladığında yalan söylediğini düşündüm, bu yüzden kendim görmek için evine gittim.

Bana üreticinin oyun sistemi üzerindeki kısıtlamalarını nasıl aştığını gösterdi ve en sevdiğim oyunların hepsine girmesini sağladı. Aklım başımdan gitmişti. Yapabildiklerini görmek içimde bir kıvılcım yarattı ve bilgisayar korsanlığı hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeyi takıntı haline getirdim. Kolay değildi. Bana öğretecek biri yoktu, bu yüzden kendi başıma çözmem gerekiyordu. Neyse ki bu konuda yetenekliydim ve her yeni zorlukla birlikte başarılı olmak için daha da hırslandım. Birkaç ay içinde kodlamanın tüm inceliklerini öğrenmiştim: sadece birkaç manipülasyonla, Demarco'nun övündüğü gizli seviyelerden ve hilelerden çok daha fazlasını ortaya çıkarmıştım.

Sistemi aldatmakla ilgili ilgimi çeken bir şey vardı ve kendimi ne kadar ileri gidebileceğimi bilmek isterken buldum. Telefonumdaki, kablolu yayın kutumdaki ve ailemin bilgisayarındaki ayarları değiştirmiştim ve bu

sadece başlangıçtı. Çok geçmeden her şeyi hacklemeye başladım ve en çılgın hayallerimi bile aşan bir dünya keşfettim

-Çoğu insanın varlığından bile haberdar olmadığı bir dünya. Ailemin gerçekte neyin peşinde olduğum hakkında hiçbir fikri olmasa da, bir yeteneğim olduğunu görebiliyorlardı; yine de bunu üniversiteye gitmek ve kendime kabul edilebilir bir kariyer bulmak için kullanacağımı umuyorlardı. Denedim ama kısa sürede profesörlerimin çoğundan daha fazla şey bildiğimi öğrendim. Sadece üç sömestr sonra, tüm bu üniversite olayından sıkıldım ve sonunda okulu bıraktım. Annem kararımdan memnun olmasa da babam beni anlıyor ve yolumu bulacağıma inanıyor gibiydi. Bu biraz zaman aldı. Sonraki birkaç ayı şehirde oradan oraya dolaşarak, ufak tefek işlerde çalışarak geçirdim ama sonunda babamı haklı çıkarmış ve olmam gereken yeri bulmuştum.

Şeytan'ın Öfkesi'nin başkanı Gus bir içki içmek için içeri girdiğinde şehir merkezindeki barlardan birinde barmenlik yapıyordum. Onu barımda gördüğüme şaşırdım ve aslında oraya beni aramaya geldiğini öğrendiğimde daha da şaşırdım. Ortaklarından biri için yaptığım bir işi duyduktan sonra, bana kulüp için aday olma şansı sunmaya karar verdi. Yıllar boyunca oldukça tehlikeli insanlarla çalışmış olmama rağmen, onun gibi kötü şöhrete sahip biri bana hiç yaklaşmamıştı. İşledikleri suçlara hiç tanık olmamış ya da haberlerde adlarından hiç bahsedilmemiş olsa da, Memphis'teki herkes Şeytan'ın Öfkesi'nin üyelerine bulaşılmaması gerektiğini biliyordu. Belki de hepsi spekülasyondur, ama bu adamlar şehirde korku hissi uyandırarak kendilerine büyük bir isim yapmışlardı. Söylentilerin doğru olduğunu varsayarsak, her zaman mesafemi korumak için elimden geleni yapmıştım ve başkanlarına bu kadar yakın olmak beni germiştir. Onlar gibi adamlara aday olmak için gerekenlere gerçekten sahip olup olmadığımı merak etmekten kendimi alamıyordum ama merakım şüphelerime ağır bastı ve teklifini kabul etmeye karar verdim.

Geçtiğimiz on yıl boyunca bu kararımdan pişmanlık duyduğum tek bir gün bile olmadı. Kardeşlerimle kurduğum bağlar kandan daha güçlüydü ve onlar için yapamayacağım hiçbir şey yoktu, buna son tehdidimiz hakkında bilgi bulmak için FBI'ın veri tabanını hacklemek de dahildi. Bu daha önce birçok kez yaptığım bir şeydi, ancak bu sabah, güvenlik duvarlarından birini aşmakta biraz zorluk çekiyordum. Tam beklenmedik bir uçtan uca şifrelemeye ulaşmıştım ki Big, "DDoS denemeyi düşündün mü?" diye sordu.

Big, Washington Eyaleti'ndeki bölümümüzün bir üyesi ve bir hacker arkadaşımızdı. Memphis'e birkaç kardeşiyle birlikte, son zamanlarda boru hattımıza tehdit oluşturan bir kartel patronu olan Josue Navarro'nun izini sürmemize yardımcı olmak için gelmişti. Geri kalanımız gibi o da onu bulmak için ihtiyacımız olan bilgiyi ne pahasına olursa olsun elde etmek istiyordu. DDoS kullanmayı önermesi sürpriz olmadı ama ne yazık ki bu yöntem, sistemlerini aynı anda veri ile doldurmak için birden fazla bilgisayar kullanmak anlamına geliyordu. Bunun uygulanabilir bir seçenek olmadığını bildiğimden, "Düşündüm ama bunu ayarlamak zaman ve ekipman gerektirir ki bizde yok" diye cevap verdim.

"Lanet olsun." Bıkkın bir şekilde iç geçirdi ve dikkatini tekrar bilgisayarına verdi. Yüksek riskli bir suçlu olduğu düşünülüyordu, ikimiz de FBI'ın adamımız hakkında en güncel bilgilere sahip olacağını biliyorduk, ama zaman bizim tarafımızda değildi. FBI'ın varlığımızı fark etmesi uzun sürmezdi ve o zaman boku yerdik. "Bir RAT kullanmaya ne dersiniz? Sadece yemi yutacak doğru ajana ihtiyacımız var, o zaman bilgisayarının tüm kontrolü elimizde olur. Onu kullanabiliriz."

O düşüncesini tamamlayamadan ben ona, "Bir FARE'nin nasıl çalıştığını biliyorum, Koca" dedim.

"Özür dilerim kardeşim. Sadece sesli düşünüyordum."

"Sorun değil." Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama bu benim ilk rodeom değildi. "Ayrıca, sanırım buldum. Bana bir saniye ver."

Sistemlerine en son girdiğimde, veri tabanlarının derinliklerine bir tür kötü amaçlı yazılım bırakmışım ve onu etkinleştirir etkinleştirmeyen ana çerçeveye kaydettiği tüm verilere erişebilecektim. Big bana doğru eğildi ve ne yaptığımı görünce gülümseyerek şöyle dedi: "Kök kiti mi? Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim."

Saniyeler sonra içeri girdim ve Josue Navarro'nun dosyasını aramaya başladım - yoluna çıkan herkesi alaşağı edebilecek bir güce sahip olan kötü şöhretli bir kartel patronu. Shadow'un yaşlı karısı Alex, babasının işiyle olan bağlantısından söz edene kadar hiçbirimiz onu potansiyel bir tehdit olarak görmemiştik. Gus onun amcası olduğunu öğrenir öğrenmez tüm kulübü alarma geçirdi. Alex'in babası Rodrigo Navarro, Kaliforniya'nın en büyük uyuşturucu tüccarlarından biriydi ve işini büyütmeye karar verdiğinde gözünü Memphis'e dikmişti. Burası sadece bizim bölgemiz değil, aynı zamanda kızının sekiz yılı aşkın süredir saklandığı şehirdi. Alex gerçek kimliğini, Alejandra Navarro'yu ve yerini gizli tutmak için elinden geleni yapmıştı. Shadow'a bile gerçeği söylememişti.

onu bulamayacağını düşündü. Ne yazık ki çabaları boşa gitti ve üç gün önce Rodrigo onun peşine düştü. Kulüp devreye girmeye çalıştı ama Rodrigo, biz onu ele geçirmeye fırsat bulamadan ortadan kaldırıldı. Rodrigo'yu kim öldürmüş olursa olsun, Gus kardeşinin sorumlu tutacak birini arayacağını biliyordu ve suç bizim üzerimize kalırsa kulübün hazırlıklı olmasını istiyordu.

İhtiyacımız olan bilgiyi alır almaz Big bana döndü ve "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Ona bir kâğıt uzattım. "Burada son gözetimlerinin bir listesi var. Bak bakalım neyin ne olduğunu bulabilecek misin, böylece araştırmamızı nereye odaklayacağımızı bileceğiz."

Sonraki birkaç saatimizi Navarro hakkında bulabildiğimiz her şeyi toplayarak geçirdik ve hepsini sıraladıktan sonra bulduklarımızı Gus'a götürdük. Ofisine gittiğimizde masasının arkasında oturmuş Washington şubesinin başkanı Cotton'la konuşuyordu. Gus bana baktı ve "Onu bulabildiniz mi?" diye sordu.

"Hem evet hem hayır. Karteli Parcas'ın Meksika Colima'da olduğunu zaten biliyordum ama bu kadar güçlendiğini fark etmemiştim. Ürünlerini dünyanın dört bir yanına gönderiyor ve ABD'ye dağıtımını geçtiğimiz yıl neredeyse üç katına çıkı. FBI onu kapatmaya çalışıyor. Söyleyebildiğimiz kadarıyla, onu soruşturan ajan Robert Hamilton onu alaşağı etmeye çok yaklaştı."

"Ve?"

"Navarro yeraltına çekildi. Aylardır ondan bir iz yok."

Big dosyayı Gus'a uzatırken şöyle dedi: "Görünüşe göre ajan Navarro'yu Cancun'da altı adamın öldürülmesiyle ilişkilendirdiğinde bir fırsat yakalamış. Bunlar onun rakipleriymiş ve bu orospu çocuğu onları işkence ettirip öldürmekle kalmamış, cesetlerini herkesin görmesi için yerel köprülere asmış."

"Etki bırakmanın bir yolu da bu," diye homurdandı Cotton. Cotton yıllar içinde tüzüğümüzdeki kardeşler üzerinde kendi izlenimini yaratmıştı. En genç başkanlardan biriydi ama güçlü ve sarsılmaz bir lider olduğunu kanıtlamıştı. Birkaç kulübümüzün el ele verip silah dağıtımımız için bir boru hattı oluşturması fikrini ortaya attığında hiç şaşırmadım. Bu işe dahil olan herkes için kârlı bir girişim oldu ve Cotton'un son seferin askıya alınmasından memnun olmadığından hiç şüphem yoktu.

Boş bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslandı ve homurdandı, "Eğer akıllıysa, kardeşiyle ilişkisini keser ve yoluna devam eder."

Gus kaşlarını kaldırarak, "Bunun olacağından şüpheliyim," diye cevap verdi.

"Parcalar komşu kartel Mortales ile savaş halinde." Big başını iki yana sallayarak devam etti: "Colima şehri sağda solda ortaya çıkan cesetlerle savaş alanına dönmüş durumda. Sadece birkaç gün oldu, bu yüzden belki de kardeşinin kayıp olduğunu bile bilmeyecek kadar dikkati dağılmıştır."

"Belki, ama şüphelenmesi uzun sürmez." Gus bir sigara almak için elini cebine attı ama tam yakacakken, "Josue'nin baş adam olduğunu biliyoruz. Rodrigo'nun ona danışmadan hiçbir şey yapmadığına bahse girerim."

"Bu konuda sana katılıyorum. Josue'nin kardeşinin Memphis'te olduğunu bildiğine şüphe yok ve Alex'in burada olduğunu öğrendiğini ve onu eve getirmeyi planladığını bildiğini söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

Gus sigarasından uzun bir nefes çekerek, "Muhtemelen bu konuda haklısın," diye cevap verdi.

"Yani, babasına ulaşamadığında onu aramaya gelecek," diye ekledi Big.

"Lanet olsun. Bu saçmalık için vaktimiz yok," diye bağırdı Gus. "Alıcılarımız sevkiyatlarını bekliyor ve onları oyalamaya devam edemeyiz."

"Boru hattını tehlikeye atamayız. Bu çok önemli," diye cevap verdi Cotton.

Big bana baktı ve "Belki dikkatini dağıtacak bir yol bulabiliriz... bu işi halletmemize yetecek kadar uzun bir süre." diye önerdi.

"Ben de bunu düşünüyordum." Cotton devam ederken Gus'a baktı, "Biliyor musun, bana Rodrigo'yla olan her şeyi ve nasıl öldürüldüğünü anlattın ama cesediyle ne yaptığını hiç söylemedin."

"Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim... ama bu konuda endişelenmene gerek yok. Adamlarım bu konuda çok dikkatli. Josue de dahil olmak üzere herhangi birinin onun cesedini bulması için bir mucize olması gerekir. Buradaki herkes onun hâlâ hayatta ve iyi olduğunu biliyor. Bu konuda size garanti veriyorum."

"Sadece bu kadar. Belki de Josue gerçekten öldüğünü bilseydi daha iyi olurdu."

"Nereye varmaya çalışıyorsun, kardeşim?" Gus sordu.

"Eğer Rodrigo ve adamlarını uzak bir yere götürürsek ve onu başka biri öldürmüş gibi gösterirsek, o zaman soruşturma açılır. Haberin gazetelere yansması an meselesiydi ve Josue her şeyi öğrenecekti. Kardeşini kimin öldürdüğünü kendisi bulmak isteyecekti ve-"

O daha sözünü bitirmeden Gus, "Onu burada aramak yerine gidip orada arayacak," dedi.

"Aynen öyle. Isınmayı tamamen ortadan kaldıracaklarını söylemiyorum ama kaçış için bize biraz zaman kazandırabilir. Bunu hallettikten sonra, bu orospu çocuğunu alaşağı etmenin en iyi yolunu bulabiliriz."

En iyi ihtimalle şüpheliydim ve "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye sormakta tereddüt etmedim.

"Hiçbir fikrim yok." Gus ayağa kalktı ve devam ederken sesi iyimserdi, "Ama denemeye değer. Gidip bunu diğerleriyle tartışalım."

Hepimiz Gus'ı ofisinden çıkıp koridordan bara kadar takip ettik. İçeri girdiğimizde Shadow, T-Bone ve Murphy masalardan birinde Stitch ve Clutch ile bira içiyorlardı. Her birimiz kendimize birer bira aldıktan sonra yanlarına gittik ve onlara katıldık. Başçavuşumuz Murphy, Clutch'a "Yani midenin zayıf olduğunu mu söylüyorsun?" diye sorarken yüzünde eğlenerek bir ifade vardı.

Clutch birasına uzanırken şöyle dedi: "İstedğin kadar dalga geç ama az önce duyduğum konuşmayı duymadın. Stitch'in gerektiğinde boktan şeyler yapabileceğini her zaman biliyordum ama Shadow'la konuşmasını dinlemek duruma yepyeni bir ışık tuttu. Onların yaptıklarının diğer ucunda olmayı asla istemezdim."

Shadow uzun süredir kulübümüzün infazcısı değildi ve Washington bölümünün uzun süredir infazcısı olan Stitch'i herhangi bir önerisi olup olmadığını görmek için nezarethanesine götürmüştü. Clutch'ın daha iyi bir karar vermesine rağmen, gezintiye çıktı ve pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde etti. "Basit bir pense setiyle neler yapabileceğinizi hiç bilmiyordum. Vay be. Bu şey bana kâbuslar gördürecek," dedi yüzünü buruşturarak.

Clutch ile bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce boru hattımızın güzergahını belirlerken tanışmıştım. O sırada baş teknisyenimiz bir motosiklet kazası geçirmiş ve Clutch garaja yardım etmek üzere birkaç hafta burada kalmıştı. O buradayken, hepimiz onun harika bir anlayışa sahip olduğunu öğrendik.

Mizah, bu yüzden onun pirzolarlarını kırmakta sorun yaşamadım. "Kız arkadaşın Liv'in elini tutmak için burada olmaması çok kötü."

"Keşke olsaydı... Bu gece gözümü kırpmadan uyuyabileceğimi sanmıyorum." "Merak etme. Stitch seni güvende tutmak için orada olacak." Kıkırdadım. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Çünkü hissettirmiyor."

Tam cevap vermek üzereydim ki Gus sözümü kesti. "Bu sürükleyici sohbeti bölmekten nefret ediyorum ama konuşmamız gereken önemli bir konu var."

Grup, Gus'ın Cotton'ın planını anlatmasını dinlerken sessizliğe gömüldü. Shadow ve T-Bone'un bu fikre ilgi duydukları yüz ifadelerinden anlaşılıyordu ama Murphy biraz şüpheliydi. "Bu adamların günlerdir gömülü olduğunun farkındasınız değil mi?"

T-Bone, "Evet ama düşündüğünüz kadar kötü olmayabilir," diye karşı çıktı. "Her birini plastiğe sardık ve bağladık. Bu, zemine döktüğümüz kireçle birlikte onları taşımayı kolaylaştıracaktır."

Shadow Murphy'ye döndü ve "Gerçekten, ne halde oldukları önemli değil. Orayı ateşe vereceğiz ve onlardan geriye ne kaldıysa yakacağız."

"Haklısın." Murphy kıkırdadı. "Polislere Navarro'nun kimliğini tespit etmelerine yardımcı olacak birkaç ipucu bırakmamız gerekecek, aksi takdirde külleri ayıklamak haftalar sürebilir."

"Buna hiç şüphe yok."

Murphy Gus'a baktı ve "Peki, bunu ne zaman yapmak istiyorsun?" diye sordu. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Sonraki yarım saati Navarro'nun kalıntılarını başka bir yere taşımak için düzenlemeler yaparak geçirdik. Hiçbirimiz bunun Navarro'nun kardeşini sonsuza kadar uzak tutacağına inanmasak da, hepimiz bunun bize biraz zaman kazandıracağı ve bu zamanı onun kapımızı çalacağı güne hazırlanmak için kullanacağımız konusunda hemfikirdik.

Hikayenin geri kalanını Amazon'da Riggs: Satan's Fury MC- Memphis başlığı altında Blaze ve Shadow ile birlikte bulabilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

